

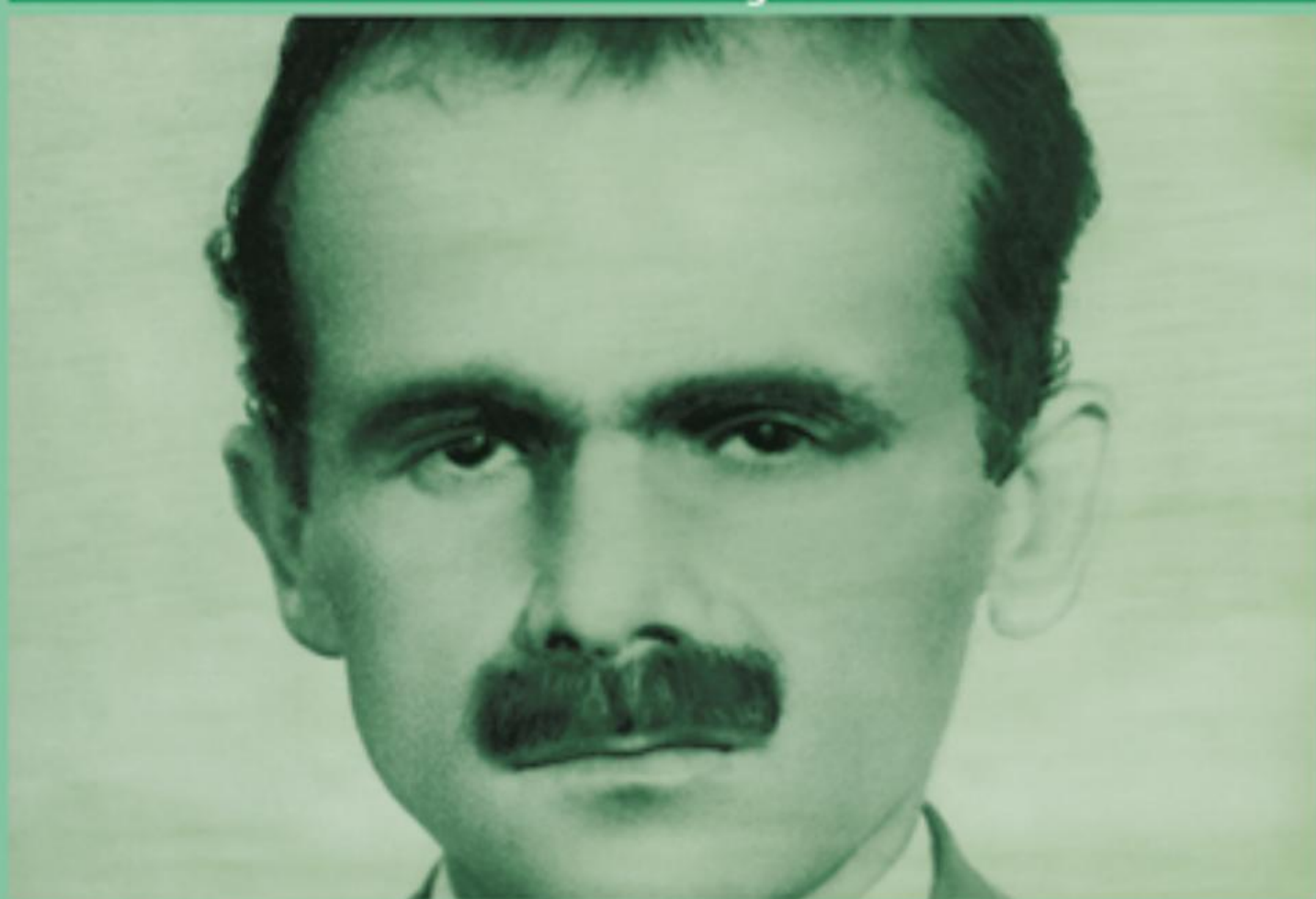

Ya Cümlen Bedilimani! Anon, Balam, tat-
lı canım, karpuzun Nura fide olsun.

Şahin

NECMEDDİN ŞAHİNER

Nur'a Adanan
Bir Ömür

ZÜBEYİR ABİ

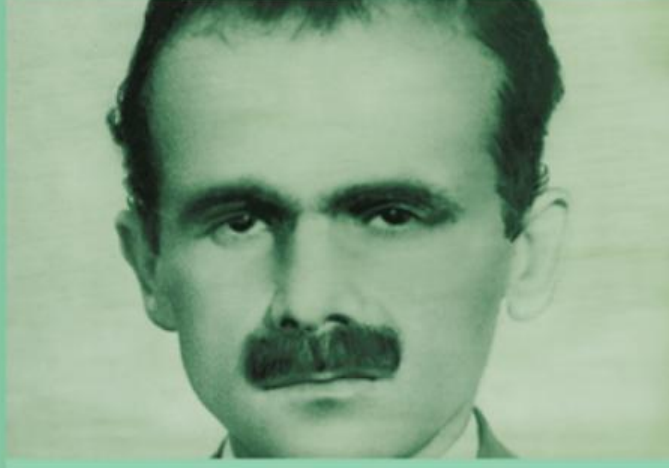
 NESİL

Ya Osman Beyhimiz! Anın, belanı, ne-
li namın, hergizden Nura fide olan.

NECMEDDİN ŞAHİNER

Nur'a Adanan
Bir Ömür

ZÜBEYİR ABİ

NESİL

Zübeyir Abi

Nur'a Adanan Bir Ömür

Necmettin Şahiner

Jenerik

Yayın Yönetmeni: Ali Erdoğan

Yayın Danışmanı: Metin Karabaşoğlu

Editör: Ömer Faruk Paksu

Tashih: Orhan Güler

İç Tasarım: Nurullah Bilekli

Kapak Yazısı: Refet Kavukçu

Kapak Tasarımı: Mesut Sarı

ISBN: 978-975-269-053-0

Sanayi Cd., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna

34196 Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0212) 551 3225

Faks: (0212) 551 2659

www.nesilyayinlari.com

nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

Dijital Yayıncılık Direktörü: Uğur Turan

Dijital Yayın Tarihi: Nisan 2013

Bu eserin e-kitap çevrimi **Nesil Digital** tarafından yapılmıştır.

www.nesildigital.com

Zübeyir Gündüzalp

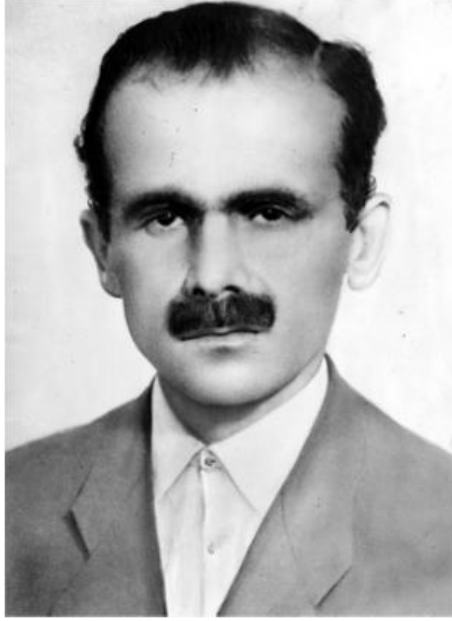
1920 yılında, Konya Ermenek'te doğdu. Üstad Bediüzzaman Said Nursi'nin eserlerini tanıdıktan sonra, canından çok sevdiği Üstad'ına talebe ve hizmetkâr olmak amacıyla herşeyini arkada bırakıp Bediüzzaman'ın yanına geldi. Üstad, bu ısrarlı ve fedakâr insanı yanına aldı.

Üstad, dışarıdaki lüzumlu işlerini, kitap gönderme, getirme, avukatlarla görüşme, din aleyhinde yayın yapan kuruluşlara cevap verme gibi işleri takip edip, organize ediyordu.

İctimaî ve sosyal meselelerde olduğu kadar, imanî konularda da örnek bir insandı. Üstad'ı ona 'İman Kahramanı' diyordu. Fedakâr, azimli, şevkatli, tavizsiz yapısı, birleştirici ve harekete geçirici yönleriyle insanları ve kitleleri etkiledi.

Hayatının her yönüyle örnek bir insan olan Zübeyir Gündüzalp, 1971 yılında hayata veda ettiğinde milyonlarca insan onu kaybetmenin üzüntüsünü yaşadı.

Gündüz Alp Erenlerden Zübeyir Abi (1920 Ermenek - 1971 İstanbul)

*“Zübeyir fenâ fi’s-Said, Sungur da fenâ fi’n-Nurdur.”
Bediüzzaman Said Nursî*

* * *

*Eğer “Zübeyir Abi” eserinin tam mükemmel olmasını
bekleseydim, elinizdeki bu kitabın çıkmaması lâzımdı...*

* * *

*Allah’ım! Zübeyir Abinin şu aziz haber, müjde ve iltifatına bizi
lâyık eyle:*

*“Üstadımın hayat ve hatıraları, gençliğimize en güzel bir
rehber ve yol göstericidir. Bu meseleye çalışacak bahtiyarlar
mutlaka çıkacaktır.” (Nur Bahçesinden Çiçekler, s. 65)*

*Zübeyir Abiye hasret
Necmeddin Şahiner*

Önsöz Yerine

Mağfiret Niyazlarım

ELİNİZDEKİ KİTAPTA arz etmeye çalıştığım “Bektaşî” misali, bizzat başımdan geçmişti. Bu misal gibi şahidi olduğum daha pek çok hatıra ve tespit vardır.

Zübeyir Abi, cereyan eden hadiselerde, haklıya “haklı,” haksıza da “haksız” derdi. Münakaşa eden veya dövüşen iki-üç kişinin hepsine de “haklısınız” demezdi. Bu büyük hakikati bir ulu çınar yaşındaki ve metanetindeki Erzurum’un “koca”larından Muzaffer Aslan ne güzel ifade etmektedir:

“1971 yılı Nisan ayında Zübeyir Abiyi kaybettikten sonra, bizim Nur camiasında büyük idarî boşluklar ve başıbozukluklar başladı.”

“Erzurumlu Koca Aslan”ın bu kısa ve veciz ifadelerini, belki de yüz sayfayı aşan izahlarla, son 30 senenin bir özünü, özetini yapmak gerekir.

Yalnız burada şunları ifade etmek istiyorum—şair gönüllü, şair duygulu olmak, olabilmek arzu ve iştiağıyla:

“Son yolculuğuna nisan yağmurları altında çıkmak, geçtiği yollara nisan rahmet ve bereketi götürmek, ne güzel bir mağfiret tecellisidir.”

Osmanlı Devletinin kurucuları da, hep “alp” ve “gündüzalp” isimlerini taşıyorlardı.

Gündüzalp Ağabeyimiz, nisan bereketinin cumasında rahmete ermişti.

Afyonkarahisar’ın karanlık zindanlarındaki destanlaşan müdafaalarını, Eyüp Sultan tepelerinde defin merasiminden sonra, bir rahmet ve dua manasında haykırarak, gözyaşları arasında okumuştum.

Böyle bir serdar rehber için, bu satırlar geç oldu. Bu ezikliğin idraki içindeyim. Hayattaki tek emelim, böylesine yüce ve âli ruh taşıyan kahramanlar kahramanı büyüklerin açtıkları şah-râh-ı hidayetden yürüyebilmek... Tâ ki bütün

tozlarımla birlikte yârin, yeşil sancak altında Nur Üstadın yanında:

“Ben buna Sultanahmet minarelerinin gölgesinde tokat patlatmıştım!” diyen Zübeyir Abimin, Dağıstan edalı-seyyid nağmeli sedasını duyabilmek...

İşte o zaman bizler için ebedî sevinç-saadet kokuları başlayacaktır inşaallah!

Bu satırları okuyanlardan bir dileğim var: Mihmandar-ı Nebevî Ebâ Eyyube'l-Ensarî'nin beldesindeki “Nur Makberistanı”na uğrayınız. Oradaki Nur abilere selâm götürünüz.

Allah'ım! Zübeyir Abideki kahramanlık, kararlılık, ciddiyet, cömertlik, sebat, sadakat, sıddıkiyet, tedbir ve idarecilik faziletlerinden bana da nasip et. Âmin!

Necmeddin ŞAHİNER

Gaziantep, 2004

Nur Kahramanı Zübeyir Abinin Huzurlarında...

1964 YILININ YAZ MEVSİMİNDEYDİK. Takvimler ağustos sonlarını gösteriyordu. Deniz kokulu, rutubetli İstanbul'da mevsimin sıcak günleriydi. İstanbul Üniversitesinin önünden hareket eden Eskişehir otobüsü, yedi-sekiz saat sonra beni, candan arzuladığım ulu bir dergâha ulaştırmıştı.

Çağımızın mürşidini misafir eden Müslüman Tatar hanedanından Abdülvahit Tabakçı, bu defa da bir Kafkasyalı kahramanı konuk ediyordu.

Belki de beş dakikalık bir bekleyişten sonra, Kafkasyalı bahadırın huzurlarındaydım.

Âlicenap alâkalarıyla, Eskişehir'deki bu aydınlık hanede üç gün misafir olarak şerefler bulmuştum. Bahadır rehber, ince ve uzun boyluydu. Gür bıyıklı ve gür sesliydi. Meseleleri tok ve tane tane anlatıyordu. Hemen ilk gün ve anlarda merak ve kabiliyetimi anlamış; tanzim etmek için dosyalarla mektupları, Nur evrak ve vesikalarını önüme koymuştu. Üç gün bunları tanzim etmiştim.

Hemen hemen 50 senedir tanıdığım yıldız insanlardan, bir müstesna kutup yıldızıyla olan bu beraberliğim, yedi sene devam etmişti. Bu bahadırımız, genç sayılabilecek 50 yaşının eşiğinde, 1971 yılının 2 Nisan Cuma günü Rahmân'ın rahmetine ermişti. Fatih Camiinde kılınan namaz sonrasında, mahşerî bir cemaatin elleri ve başları üzerinde yükselen tabutu, Eyüp Sultan Hazretlerinin komşuluğuna kadar taşınmıştı.

Rehber şahsiyet, önder insan, Kafkasyalı kahraman Mehmed Zübeyir Gündüzalp'ten bahsetmeye çalışıyorum.

Kendileri Müslüman Anadolu'muzun bağı sayılan Ermenek'te dünyaya gelmişlerdi. Babası Mehmed Efendi, annesi ise Seyyide Hanımefendi.

1940'lı senelerin başlarında ve hayatının baharında Emirdağ'da ziyaretinde bulunduğu Bediüzzaman Hazretlerine sevinç gözyaşları arasında talebe olmuştu. İşte bu tarihlerden

sonra, belki de 25-30 sene Kur'an'ın ebedî ışığına sanki bir pervane olmuştu. Atıldığı hapishane ve karakollarda kendisine zulmeden zalimleri, metanetiyle perişan ve pes ettirmişti. Yüksek ruhundaki iman ateşi, ömrü boyunca alev alev yanmıştı.

* * *

Elimde tuttuğum onun not defterlerinden bazı cümleleri, aydınlık sayfalara aktarmak istiyorum:

“Ay yıldızlı bayrağımızın kıt'alara hükmettiği, İslâm'ın satvetli ve haşmetli günlerinden daha muşşaa bir devrin geleceği muhakkaktır. Risale-i Nur'lar okunurken, Nur âlemine dalan gönüller vecde gelmektedir. Şanlı mazilerden daha şanlı bir istikbal gelecektir.

“İlâhî ışığa âşık gönüller, Nur dershanesine girmeye can atmaktadırlar. Risale-i Nur okuyanlar, dershanelerinde kudsî heyecanlar içinde kalarak dinliyorlar.

“Nur'ların en tatlı, en hisli bir şekilde hasreti, ruhumda yanmaktadır. Ey Nur! Ömrüm sana kurban, ruhum sana hayrandır.

“Risale-i Nur okurken, kalbimde nurlu alevler yanmaktadır. Gamlı gönüller İlâhî bir şuurla, İlâhî bir neşve içinde dolmaktadırlar. Risale-i Nur, iç âlemimizi aydınlatan İlâhî bir ışıktır. Nur'lar, iç âlemimizi aydınlatan Kur'anî bir ışıktır. Risale-i Nur'u dikkatle ve gönülden okuyanlar, İlâhî bir vecdin feyyazı olmaktadır.”

Rehber insan, kısa bir notunda ise, yakın tarihimizi ve Nur Üstadını şöyle ifade buyurmaktaydı:

“Dinsizliği alkışlayanlar gün geçtikçe çoğalıyordu. Millet ve gençlik âdeta çıldırıyordu. Dindarlar, en mücrim adamlar gibi karakollara ve mahkemelere sevk ediliyordu. Milletimizin sinesindeki imanlar ezilmeye, yok edilmeye çalışılıyordu. Dinsizlik cereyanı, ölüm saçan bir kan seli hâlinde akıp gidiyordu. Gündüzler geceye kalbolmuştu. Dinsizlik ve dalâletin zifirî karanlığı ülkemizi sarsmıştı. Ulvî ruhlar, rikkatli kalpler kan ağlıyordu. Ehl-i İslâm'ı birbirinden ayıran derin uçurumlar açılıyor, kardeşi kardeşe düşman edecek

entrikalar çevriliyordu. Sinsi din düşmanları, milleti içinden vuruyordu. Kanlı eller, bu büyük milleti dâhil ve hariçten yıkmaya çalışıyorlardı. Vicdanlara zincirler vurulmuş, millet inim inim inletiliyordu.

“İşte böyle müthiş bir zamanda milletimizin muhtaç olduğu tarihî ve büyük hamleyi Bediüzzaman yapmış, dünya dinsizliğine tek başıyla meydan okumuş, dinsizliğin temel taşını tarumar eden ve atom kuvvetine malik Kur’an ve iman hakikatlerini telif ve neşrederek, kurtarmaya koşmuştur. Ehl-i imanı, dinsizliğin koca devlerini titreten bir iman kuvvetine sahip kılmak uğrunda, cihad-ı diniye bayrağını açmıştır.

“Üstad, asil bir aslan gibi şahlanmış, hakkı ve hakikati gürleyen gür sesiyle müdafaaya başlamıştır. Ejder gibi istibdat zincirlerini parçalamıştır. Bu heybetli şahlanmış, dinsiz zalimleri müthiş bir hâlde telâşa düşürmüştür.

“Zulümatlı kâşaneleri temelden sarsılmıştır. Dinsizliğin kızıl yangınını söndürmek için canını alevler içine atarcasına, fedakârane bir faaliyete geçmiştir. Yeni yetişen nesl-i cedit de, bu şahlanışın aşkıyla kanatlanmaya başlamıştır.”

* * *

İslâmiyetin fedaîsi Zübeyir Gündüzalp, 1948’deki karanlık devrin son zamanlarında, arkadaşları ve Nur Üstadıyla birlikte Afyonkarahisar’ın karanlık zindanlarına atılmıştı.

Afyon Ağır Ceza Mahkemesindeki hâkimlerin önünde –bir mahkeme gününde– haykırarak yaptığı bir müdafaada şunları söylüyordu:

1970'lerde Ermenek bağlarında, Haydar Gündüzalp Abiyle birlikte.

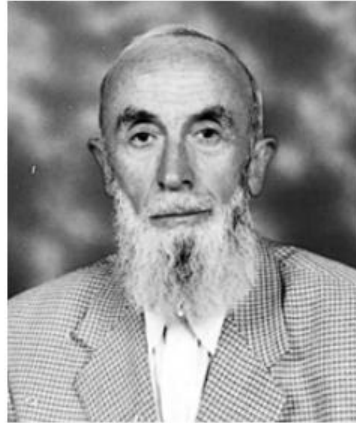
Sorgu hâkimliğinde, “Sen, Risale-i Nur’un talebesi imişsin!” denildi.

“Bediüzzaman Said Nursî gibi bir dâhinin şakirdi olmak liyakatini kendimde göremiyorum. Eğer kabul buyururlarsa, iftiharla ‘Evet, Risale-i Nur şakirdiyim!’ derim.”

Merhum, mağfur Zübeyir Gündüzalp müdafaasının tam bu kısmını söylerken, Bediüzzaman Said Nursî ayağa kalkarak:

“Evet, evet, binine bedeldir.” diye, mahkemenin önünde, savcının karşısında, bu kahramanlar kahramanı talebesi Mehmed Zübeyir Gündüzalp’in bin Nur talebesine bedel olduğunu, âdeta bin talebe kuvvetinde olduğunu haykırıyordu.

* * *

Haydar Gündüzalp (2003 Ermenek)

Ermenekli kahramanın küçük kardeşi muhterem Haydar Gündüzalp (Allah uzun ömürler versin, hâlen Ermenek'te hayattadırlar) lütfedip bahadır ağabeyinin kendilerine olan mektuplarını bize teslim etmişlerdi. Nur arşivimdeki bu mektuplardan 1957 senesinde yazılan birisinde Zübeyir Abimiz, kardeşine şunları yazıyordu:

“Sevgili kardaşım Haydar...

“1. İmanı kurtaran Risale-i Nur’la meşgul olduğuna çok memnun ve müferrah oluyorum. İnşallah Mustafa Ezener Ağabeyim seni mahrum bırakmaz, yeni neşriyattan muntazam gönderir.

“2. Sözler mecmuası matbaadan çıktı. Büyük bir müjde olarak bildiriyorum. Sana gelince, savcı beye, mebus namzedi Sami Beye ve sair kimselere gösterirsin.

“3. Rıfat Efendiye çok selâm ederim. Onu tebrik ederim. Şimdi Avrupa’dan teksir kâğıdı gelmediğinden eski yazıyla mümkün olmuyor. Yeni yazıları gösterir, yalvaran olursa, evvelâ siz kendi nüshanızı emanet olarak verirsiniz. Okuya okuya satın almak arzusu uyanırsa satılık getirtirsiniz. Evvelâ emanet verin. Verince hemen defterinize kayıt edin ki kitap unutulurak kayıp olmasın. Mevcutları kapışılıyor, çabuk tükeniyor. Hem sen de, medrese-i Nuriyemizde olan kitapları bir deftere yaz. Yeni yeni geldikçe muntazaman kayıt edersin.

“Aziz kardaşım! Gençlik, bir güldür. Güle su verilmezse söner, solar ve belki de gittikçe kurur. Aynen öyle de, gençliğin âb-ı hayatı, imandır. Gençliği manen maddeten saadet içinde yaşatacak, hem dünyasını hem ahiretini mes’ut edecek çare, iman derslerine devam etmektir. Bunun için Risale-i Nur’dan her gün birer miktar okumanı senden ümit ediyorum. Benim hayatta, senin gibi kardaşımdan beklediğim tek şey budur.

“Binler selâm eder, gözlerinden öperim.”

Duanı bekleyen Zübeyir

* * *

Rahmetli nur ağabeyim Zübeyir Gündüzalp, birçok fazilet levhasıyla parlayan, sanki bir irfan abidesiydi. Fedakârlığın

doruk noktasındaydı. Kur'an'a hizmet için evlenip çoluk çocuğa karışmaya imkân, zaman ve fırsat bulamamıştı.

Cesur ve kahramandı. Kur'an'ın ebedî gerçeklerini okuduğu için atıldığı zindanlarda saatlerce kendisine zulmeden, dayaklar atarak falakaya çeken gardiyanları şaşırtmıştı. Çünkü zalimler vurdukça, Kafkasyalı Bahadır "Vur, vur!..." diye haykırarak bu zulümkârları şaşkınlık içinde bırakmıştı.

Büyük bir müdebbir, idareci, yeni ifadelerle çok kuvvetli bir yöneticiydi.

Üstadından aldığı "tedbir" dersini aynen tatbik ediyordu. Yazımın başında arz ettiğim Eskişehir'deki dosyalardan, bir lâhika kitabı meydana getirmiştım. 1970'li senelerde, "Bu Nur'lu mektuplar emniyetin eline geçer de, zulüm ve kötülük görmeyeyim" diye dosyanın üzerine, "Bu mektuplar Ceylan Çalışkan'a aittir, diye yaz kardeşim." demişti. Bahsini ettiğim bu kitap hâlen benim azizler azizi Mustafa Sungur Ağabeyimde mahfuz bulunmaktadır.

Hayatının son zamanlarında, "ben, ben, ben..." diyerek benlik gayyasında yüzerek paramparça olanlardan ayrılmış, Fındıkzade semtinde yalnız bir ömür sürmüştü.

* * *

70'li senelerin başlarında bir Ermenek seyahatimde, bu mücahit velinin annesi Seyyide Gündüzalp Hanımefendiyi ziyaret ederek ellerini öpmüştüm. Hanımefendiye evlâdının çocukluk hatıralarını sorduğumda bana şunları anlatmıştı:

"Akrobamızdan bir adamcağız içki içerek, sarhoş sarhoş bağırır çağırırdı. Kötü kötü sözler söylerdi. Bu arada annesi ve babası çok üzüldü. O zamanlar yavrum Ziver^[1] çok küçüktü. Ziver benim bu hadiseden üzülp ağladığımı görünce:

"Anneciğim, sen hiç üzülme, ben onun gibi hiç sarhoş olmayacağım. Ben o sarhoş adamlar gibi olmayacağım." diyerek beni teselli ediyor, ağlamamı istemiyordu.

"Küçük Ziver beni hiç üzmedi ve yormadı. Ben Ziver'imi tâ küçük yaşta Hakka ve Nur yoluna adamıştım."

İslâmiyetin bahadırı Zübeyir Abi, bir defasında sıla-i rahim için memleketi Ermenek'e gelmişti. Sılasını yapıp, anasını

babasını ziyaret edip dualarını aldıktan sonra, iki gün geçince hizmetine dönmeye karar vermişti. O gün vasıta bulunmadığından kalmasını söylemişlerdi. Bunlara, “Biz buraya keyfetmeye gelmedik. Ben yaya giderim.” diye cevap veriyordu.

Zübeyir Abi, Nur yolundaki hizmetlerine yazılarında bazen “Abdurrahman Sıddıkoğlu” müstear [takma] isim ve imzasını kullanırdı.

Merhum Nur büyüğüme rahmet dualarına vesile ve olması dileğiyle, onun kendi notlarından şu satırlarla bitirelim:

Ey nur-u Üstad!

Her dem seni ararım,

Her gece seni okurum.

Ağlarım, dövünürüm,

Üstadım neden yok, ben varım!

Zübeyir Gündüzalp, 1930’lu senelerin başlarında, Silifke Ortaokulunda talebeyken.

[1]. Zübeyir Gündüzalp’in nüfusta ve aile arasındaki ismi “Ziver (Zeyver)”dir.

Ermenek'teki “Zaviye”den Emirdağ'daki “Nur Köşesi”ne Yükseliş

Seyyid

MEHMED ZÜBEYİR GÜNDÜZALP, Kafkasların kartalı, şehitlerin torunu ve seyyidlerin evlâdı olarak 1920 senesinde Ermenek yaylasında hayata gözlerini açmıştı. Babası Mehmed Efendi, annesi ise Seyyide Hanımdı.

Aslen Kafkasya'dan gelen ailenin dört evlâdı, yaş sırasıyla şöyleydi:

Ziver, Emine, Sıdika ve Haydar...

Tarih kitaplarımızda çok uğursuz ve felâketli Rus harbine eskiden kullandığımız takvimden dolayı 1293, kısaca “Doksan Üç Harbi” (1876-1877) deniliyordu. O tarihte Avrupa kâfirleri, İslâm devleti olan Osmanlıların nurunu söndürmek için, hem Balkanlardan, hem de Kafkaslardan Rusları tahrik ederek hücum ettirmişlerdi.

O kara ve karanlık savaş günlerinde Müslüman Anadolu, binlerce muhacirle dolmuştu.

Zübeyir Abinin dedesi Hurşid Efendinin altı kardeşi Kafkaslar'da şehit olmuştu. Henüz yedi yaşında kimsesiz kalan Hurşid Efendiyi bir Osmanlı subayı İstanbul'a getirmişti. Buradan da Ermenek tüccarlarından Hulûsi Efendi, küçük Hurşid'i yanına alarak Ermenek'e getirmiş ve orada büyütmüştü.

Gelecek zamanların kahramanlar kahramanı Zübeyir Abi, Ermenekli günlerde, küçük kardeşi Haydar'la (1934).

Zübeyir Abi, anne baba her iki taraftan da Kafkasyalı idi. Annesi tarafından “Zeyvergiller,” baba tarafından ise “Haydargiller” şeklinde biliniyordu. Ermenek'teki bu şehitler ailesini yakından tanıyanlar, “Zübeyir'in ecdadı seyyiddir!” derlerdi. Zaten gerek şehitlik, gerekse seyyidlik gibi yüceler yücesi mensubiyetler, daha önceki senelerde Nur Üstad tarafından da ifade buyurulmuştu.

Zübeyir Abinin anne ve babası: Seyyide Gündüzalp (1897-1975),

Mehmed Gündüzalp (1892-1968)

Barla-Çamdağı, Nur hizmet seyrangâhlarının bir seferinde, yarı şaka yarı ciddî Zübeyir Abiye, “Keçeli, keçeli!” diyerek hafifçe tokatlayan Üstad:

“Sen bana niçin tam ve eksiksiz söylemedin? Sen kendi ecdadını bilmiyorsun. Senin ceddin hem seyyid, hem de Arap’tır. Ben onları âlem-i misalde öyle gördüm. Zaten öyle de olman icap ederdi.”

Ahmed Gümüş’ün Anlattıkları

Bahsimizin bu kısmında Ermenekli bir hakikat kahramanı, gümüş gibi parlak kalpli Ahmed Gümüş’ten bahsetmek istiyorum. “Son Şahitler”den bir müşahit olan Ahmed Gümüş Abiyle dostluğumuz ve birlikteliğimiz hemen hemen 40 yıldır sürmektedir.

27 Mayıs gece baskınına takip eden senelerde İstanbul’daki tanışma günlerimizden bu yana 40 yıl geçti. Bu beraberlik ve dostluk 10 yıldır Gaziantep’te de devam etmektedir.

Kendileri Ermenek’ten, Zübeyir Abinin hemşehrisi ve yakınıdır. İstanbul’da da Kirazlımescit’te birlikte bulunmuşlardı. İstek ve ricalarım üzerine, şahidi oldukları hatıralarını zaman zaman anlatırdı. Yine ısrarlarım üzerine tespitlerini yazarak bana verdi.

Kendileri akraba ve teyzesi gibi yakınlarından ve Ermenek eşrafından, belki de 50 sene önce dinleyip işittiklerini ve kendi tespitlerini de bana uzun uzun anlatmıştı.

Zübeyir Abinin Dedesi Koca Hurşid

Hurşid Efendi, Zübeyir Abinin annesi Seyyide Hanımın babasıdır. Ermenek'te kendisine "Koca Hurşid" denirdi. Hurşid Efendinin babası, Kafkasyalı Ali Haydar Beydi. 1876'lardaki Doksan Üç Harbinde Moskof'un kurşunları altında şehit olmuştu. Kendisi gibi diğer kahraman kardeşleriyle birlikte Ali Haydar Bey, subaydı. Kendi birliğinden bir başka subay, hiçbir kimsesi kalmayan henüz yedi yaşlarında bir çocuk olan Hurşid'i yanına alarak İstanbul'a getirmişti.

İstanbul'da Ermenekli tüccar Hulûsi Efendi, bu küçük Kafkas muhacirine sahip çıkarak, masum çocuğu yanına alıp Ermenek'e getirmişti. Çocuk burada yetişmiş, gelişmiş ve hayata atılmıştı. Gençlik günlerinde sağlamlığı, dürüstlüğü ve doğruluğu ile herkes tarafından seviliyordu. Yaşı daha da ilerleyince artık bütün Ermenekliler tarafından, "Koca Hurşid" namıyla anılıyordu.

Bu arada Ermeneklilerden dinlediğim kadarıyla, bu beldenin kötü bir namı vardı: Burada hilecilik ve düzenbazlık çoktu. Böyle bir yerde Kafkasyalı mübarek çocuk, ahlâk ve dürüstlüğü ile nam salmış ve herkes tarafından "Koca Hurşid" denilerek sevgi ve hürmetle anılır olmuştu.

Ermenek köylüleri, Ermeneklilerin maddeye çok düşkün olmalarından dolayı kızıyorlar ve onlara "hileci" diyorlardı.

"Hile Bilmez, Haram Yemez!"

Yine bir gün koyun tüccarlarından Ermenekli Ahmed Gümüş'ün dedesi, İzmir'e iki bin tane koyunu, sürüler hâlinde satmaya götürmüştü. Sürülerin muhafızı Molla Mehmed, Ahmed Gümüş'ün dedesinin dayısıydı.

*Zübeyir Abinin dedesi Hurşid Çavuş (Koca Hurşid).
Seksen yaşlarında 1939'da vefat etti.*

Bu zat rahatsızlık geçirip de İzmir'de vefat edince sürüler sahipsiz kalmıştı. Bu defa Ermenek'te itimat edilen birisi aranmıştı. Bütün sürünün alış verişini doğru dürüst ancak "Koca Hurşid" yapabiliirdi. Çünkü bu güzel zatın bir başka unvanı da "Hile bilmez, haram yemez" idi.

Koca Hurşid bu işi üzerine alarak, İzmir'e gelip sürünün alış veriş ve borç işlerini güzelce yaparak, Ermenek'e dönmüştü. Dönüşte de herkesin hakkını ve hesabını mükemmel yapmıştı. Ermeneklilerin kendisine olan itimat ve sevgisi daha da artmıştı.

En İyi Ayakkabıyı O Yapardı

Hurşid Efendi, Ermenek'te ayakkabıcılık yapardı. Yaptığı ayakkabılar civarda herkesin dilinde sitayişle anlatılırdı.

Yaptığı ayakkabı malzemelerini de bütün civar sanki kapışircasına alırdı. Herkes ayakkabı ve malzemelerini Hurşid Efendiden alabilmek için âdeta bir yarış içine girerdi. Çok sağlam derilerden, yine çok sağlam ayakkabı yapardı. Bu ayakkabılar o kadar sağlam olurdu ki, giyilip kullanılan bu kunduralar, bir sene sonra da sanki yeni yapılmış gibi vitrinde satılırdı. Onun tabakhanede işlettiği malzemeler çok kaliteli oluyordu. Malzeme isteyenler bir sene önceden bedelini verirlerdi.

Oradan aldığı malzemelerle ayakkabı yapan bir usta ise, Hurşid Efendinin malzemeleriyle yapılmış bir ayakkabıyı İznebol köyünden bir müşteriye satmıştı. Ayakkabıyı alan adam, dört lira olan ayakkabının bir lirasını vermiş, üç lira ise veresiye kalmıştı. Bir sene geçtiği hâlde adam borcunu verememişti. Usta İznebol köyüne gitmiş, borçlu adama “Al bana verdiğin bir lirayı, getir benim sana yaptığım ayakkabıyı! Bir sene giymişsen bile zararı yok, o mal kolay kolay eskimez; çünkü o, Hurşid Efendinin malzemeleriyle yapılmıştır.” der. Ayakkabıyı alan İznebol köylü, mahcup vaziyette akşama kadar mühlet ister. Akşam olmadan Koca Kiya’dan paranızı alır veririm, der. Akşamleyin parasını getirir ve verir:

“Oğlum, bu mal Hurşid Efendinin eseridir. Hurşid Efendi her şeyi harika olan bir zattır.”

Hurşid Efendi, hile hurda bilmez, haramı hiç tanımaz ve yemez bir insandı.

Hurşid Efendi çok doğru bir “koca” idi.

Yahudinin Şahitliği

Yine Ermenek tüccarlarından Berbatoğlu namındaki birisi de, Hurşid Efendinin bu doğruluğunu ve yüce dürüstlüğünü hiç mi hiç çekemiyordu. Berbatoğlu, İzmir’de alış veriş yaptığı bir Yahudiye Hurşid Efendiyi karalamıştı. Yahudi iş adamı, Ermenekli Berbatoğlu’na kapıyı gösterip kovmuştu:

“Biz ticaret ustasıyız. Kime mal satılır, kimden mal alınır, bütün bunları çok iyi biliriz! Senin karalamaya çalıştığın, bizim nadirattan bir müşterimiz olan Hurşid Efendidir. Bu zat sözünün eridir, şimdiye kadar bizleri hiç üzmedi.”

Yahudinin bu cevabı, Berbatoğlu'nu daha da berbat bir şekle sokmuştu.

Ermenek'teki tespitlerimizden olan bu hatırayı, Yahudi tüccar tarafından kovulan Berbatoğlu, daha sonraki zamanlarda, çeşitli yerlerde kendi ifadeleriyle anlatmıştı.

Zübeyir Abinin Ermenek'teki baba evi.

“O Elmayı Nereden Aldınız?”

Hurşid Efendi, helâl haram bahsinde de çok hassas ve duygulu bir insandı.

Zübeyir Abinin şehirdeki evleri.

Zübeyir Abi, 13 yaşlarında bir arkadaşıyla bağ evlerine giderken, komşunun bahçesinden sarkan bir elma yola düşmüştü. Yola düşen bazı elmaları, yoldan geçen hayvan ve insanlar çiğnemişlerdi. Yerdeki sağlam bir elmayı, büyük ruhlu küçük Zübeyir ve arkadaşı almışlardı. Ellerindeki elmayla Hurşid Dedenin yanına vardıklarında:

“O elmayı nereden aldınız?” sorusuyla karşılaştılar.

“Yere düşmüş ve çiğnenmiş elmaların arasında aldık.” dediler. Hurşid Dedenin:

“Sahibinin rızası olmadan, karşılık bedeli verilmeden elin malı alınır mı? Hiç kimsenin bir şeyi alınmaz! Ben böyle evlât istemem!” şeklindeki hiddetli ikazına karşılık, hemen gidip aldıkları yere elmaları bıraktılar.

Komşu Hakkı

Zübeyir Abinin küçük kardeşi Haydar Bey anlatıyor:

“Yakın bir komşu borçlanmıştı. Bu yüzden bağıını satacaktı. Bu bağı alması için, ticaretten varlıklı olan Hurşid Efendiye teklif etmişlerdi. Bu teklife mukabil Hurşid Dede şunları söylüyordu:

“Ben komşumun malını satın alamam! Komşu, senin ihtiyacın olan parayı ben sana borç vereyim. Bu darlıktan kurtulduğun zaman, bana kısım kısım ödersin.”

“Komşu ise bu güzel teklife:

“Ben sizi aldatamam. Ben ancak bağıını satmakla bu borçtan kurtulabilirim.” diyerek başka bir müşteriye bağıını satmıştı.

“Hurşid Dedenin, komşuluk hakkına böyle büyük hürmeti vardı.”

Zübeyir Abi, daha sonraki Nur hizmetlerinde dedesi Hurşid Efendinin kendisine kalan mirasını harcayarak hayatını idame ettiriyordu. Kimseden bir şey almıyordu.

Türk ordusunun kahraman Mehmed'i Mehmed Zübeyir Gündüzalp, Susurluk'ta vatan vazifesi olan askerlik günlerinde.

Emirdağ'daki Nur'a Gidiş

ZÜBEYİR GÜNDÜZALP, ilkokulu 1933 senesinde Ermenek'te bitirerek, postahane de çalışmaya başlamıştı.

Kur'an-ı Kerim ve İslâmî bilgileri ise, bahtiyar Nur doktorlardan Tahir Barçın Beyin babası Mahmud Nedim Barçın'dan (1860-1945) öğrenmişti.

Ermenek Postahanesindeki genç Zübeyir'in Mors alfabesi üzerindeki bilgi ve gayretini gören bir müfettiş, takdirlerini söyledikten sonra, kendisini tahsil hayatına çok teşvik etmişti.

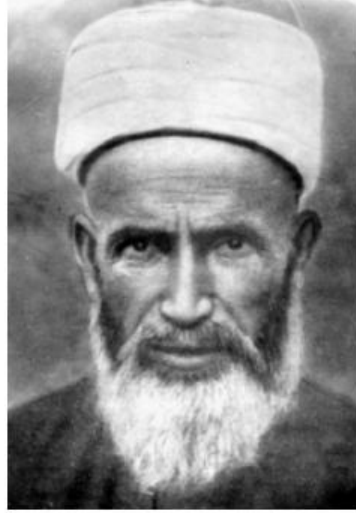
Bunun üzerine, o günlerde Ermenek'te ortaokul olmadığı için Silifke'ye gitmiş, okulu orada bitirmişti.

Ermenek'e döndüğünde bu sefer de Konya'da açılan imtihanı çok iyi derecede kazanmıştı.

Sonra Ermenek Postahanesindeki işine, 19 Ağustos 1938 tarihinde, telgraf memuru olarak daha iyi bir dereceyle başlamıştı.

Askerden sonra da Konya Postahanesinde vazifesine devam etmişti. Zübeyir Gündüzalp daha henüz çocuk yaşlardayken de heybetli ve keskin bakışlara sahipti. İşlerinde ve yaşayışında çok ciddî, celâlli ve azimli bir şahsiyetti.

Roman ve düşünce kitaplarını çok okuyordu. Gazete ve dergileri de imkânı ölçüsünde takip ediyordu. Konya'nın "Babalık" gazetesinde çocuk terbiyesiyle alâkalı yazılar yazıyordu. Bir gün Zübeyir Gündüzalp'in babası Mehmed Efendi, Ermenek'teki bağlarının üzümlerinin sarılıp yükselmesi için, oranın tabiriyle "barana" yaptırmak için parayla işçi tutmak istiyordu.

Zübeyir Gündüzalp'in Kur'an-ı Kerim hocası, Nur doktorlardan Tahir Barçın'ın babası, Mahmud Nedim Barçın (1860-1975).

Genç Gündüzalp, annesi Seyyide Hanıma:

“Ana! Babama söyle, parayı başkasına vereceğine, bu barana işini ben yapayım da ücreti bana versin, ben de bu parayla gazete, kitap ve dergi alarak okumak istiyorum.” demişti.

Bu barana işinden kazandığı, yani pederinden aldığı paraları, okumak, ilim irfan öğrenmek yolunda harcamıştı.

Bu okuma sevdası onu Nur Risalelerine götürmüştü.

17 Şubat 1941'de Balıkesir'in Susurluk kazasında askerlik vazifesini yapmaya başlamış ve 10 Ekim 1943 Pazar günü terhis olmuştu. Bundan sonra Konya'ya gelen Zübeyir Abi, 29 Kasım 1943 tarihinde Konya Postahanesinde “maniple” memuru olarak çalışmaya başlamıştı.

Zübeyir Abinin postahanelerde telgraf memuru olarak çalıştığı şehirleri tarih itibarıyla şöyle sıraya koyabiliriz:

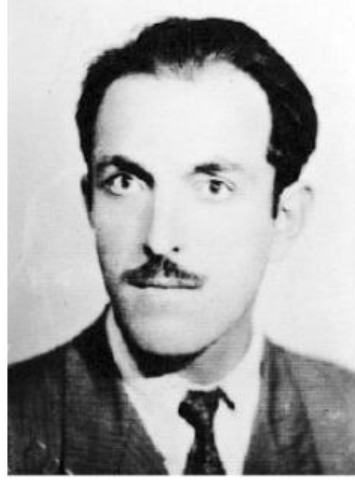
Ermenek—19 Ağustos 1938

Konya—29 Kasım 1943

Akşehir—23 Temmuz 1948

İslahiye—1951-1952

Urfa—1953

Zübeyir Abinin Nur Risalelerini ve Nur Üstadı tanınmasına vesile olan Konyalı Rıfat Filizer.

Nur'a Hizmet Yolunda...

Zübeyir Abi, Konya Postahanesinde telgraf memuru olarak görev yaptığı yıllarda, namaz kılmak için sık sık Pirî Mehmed Paşa Camiine devam ediyordu. Zübeyir Abideki yavuz bakışlara, devamlı mütefekkir-düşünen bir dimağ ve ciddiyete hayran olan Rıfat Filizer, bu büyük ruhla tanıştıktan sonra, yine kendisi gibi bir Nur talebesi olan Halıcı Sabri'yle de tanıştırmıştı. Zübeyir Gündüzalp, 1944 yılında, burada Nur Risalelerinden ilk kitabı almış ve ilk Nur dersini dinlemişti.

Haydar Gündüzalp, 1945 senesinde Konya'ya gittiği zaman, ağabeyinin Muhsin Alev'le bir evde beraber kaldığını ve kendisine Nur'lardan bahsettiğini, Üstad Bediüzzaman'ın büyük bir İslâm âlimi olduğunu anlattığını ifade ediyordu.

Zübeyir Abi, 1946 senesinde Emirdağ'ın yoluna düşerek, Nur Üstadını bulmuştu. Üstadı ilk ziyaretinde, bu heybet ve haşmet karşısında Zübeyir Abiyi müthiş bir gözyaşı fırtınası tutmuştu. Üstad ismini sorduğunda, "Ziver" şeklinde cevap vermişti. Bu, üç defa tekrarlanmıştı.

Nur Bediüzzaman ise kendisine her defasında, "Zübeyir!" şeklinde hitap ediyordu.

Rıfat Filizer, ömrünün son zamanlarında, Zübeyir Abiyle ilgili hatıralarını bize anlatırken.

Nur Üstad, “Keçeli, neden ağlıyorsun?” diyerek onu teselli ediyordu. Henüz dünyada iken Cennetle müjdelenen sahabe Hazret-i Zübeyir’in yoluna ve nuruna giren Ermenekli Ziver [Zeyver], artık aradığı nurları yüzlerce roman ve felsefe kitabında değil de Nur Risalelerindeki İlâhî hakikatlerde görmüştü ve bulmuştu. Bahadır alperenlerden Zübeyir Abi, daha ilk ziyaret ve ilk mülâkatta ilk Nur dersini alınca, hemen Nur Üstada şunları ifade ediyordu:

“Müsaade buyurursanız, postahanedeki memuriyetten ayrılıp, sizin yanınızda Nur’lara hizmet etmek istiyorum!”

Üstad Bediüzzaman ise bu coşkun ruhun yüksek fedakârlığına şöyle cevap vermişti:

“Memuriyetteki vazifene devam et; Konya’da daha çok hizmet edersin. İnşallah ileride seni yanıma alırım; o zamanlar daha çok Nur hizmetinde bulunursun.”

1949 yılında Konya’nın kazası Akşehir’deki postahane çalışan Zübeyir Gündüzalp, sonra buradan İslahiye’ye, buradan da Urfa’ya tayin ediliyor.

En sonunda oradan da Ankara’ya tayini yapılınca, memuriyetten istifa ederek Üstad Bediüzzaman’ın hizmetine girmiş, hayatının sonuna kadar, Kur’an’ın nurlarını bütün cihana yaymak için çalışmıştı.

Ziver-Zübeyir...

Merhumun babası Mehmed Efendi, ilk erkek evlâdına babası Ziver Efendinin ismini vermişti. Üstad Bediüzzaman, bu ismi, Efendimizin (a.s.m.) güzide sahabilerinden ve aşere-i

mübeşşereden, yani dünyada iken Cennet'le müjdelenen 10 azizden birisi olan Hazret-i Zübeyir'in ismini vermişti.

Zübeyir isim ve kelimesi için sözlükler, “yazılı küçük şey” manasını yazmaktadırlar. Hakikaten bu mana, Zübeyir Abide görülüyordu. Küçük büyük kâğıt parçalarına her meseleyi not olarak hemen yazıyordu.

“Zübeyir Benim”

Kardeşi Haydar Gündüzalp, Üstadı ziyaret ettiği zamanlarda, “Sen anne babana, Zübeyir de bana hizmet edecektir. Zübeyir'in Nur'lara hizmetinde senin de hissen vardır!” müjdesini almıştı. Mehmed Zübeyir Gündüzalp, Kafkasyalı dedelerine çekmişti; onlar gibi bahadır bir yiğitti.

Babası, büyük bir şefkatle oğlu Ziver'i, “Oğlum, fazla ileri gitme, seni asıverirler, kesiverirler. Biz böyle durumları çok gördük!” şeklinde uyarırdı.

Emeviye Camiinde Zübeyir Abi

Merhum, mağfur abiyle olan yedi-sekiz senelik aziz hatıralarla dolu bahtiyar zamanlarımda, Nur Üstadın en küçük hayat-hatırat detaylarını da konuşurduk. Bir gün kendilerine, İhtiyarlar Risalesi'nde geçen, İstanbul'un Sarıyer semtini ve orada Üstadın kaldığı halvethaneyi [dinlenme yeri, yalnız başına oturulup ibadetle vakit geçirilen yer] sormuştum. Bu soruma karşı dertlenerek:

“Ah kardeşim, keşke bilebilsek! Acaba Telli Baba'da kalmış olamaz mı?” diye yanık yüreğiyle derinden derine konuşmuştu. Yine iltifatlar ederek:

Yarım yüz yıllık faziletlerle dolu bir hayattan levhalar: 1948 Afyon–1950 İslahiye

“Ama sen inşaallah bulacaksın!” diyerek, teşvik dolu sözlerini sanki rahmetler hâlinde üzerime yağıdırmıştı.

Yine başka bir zamanda bana Hutbe-i Şamiye’yi göstererek, “Kardeşim, bu risalenin kapağına Emeviye Camiinin ve minberinin resmini koymamız lâzım.” demişti.

Şam’dan İstanbul’a Bayram Tebriki

Üstad Bediüzzaman 1952’de onu Şam’a göndermişti.

Bahadır abimizin ebediyete intikalinden sonraki zamanlarda, elimdeki Nur dosyalarında bir kartvizit bulmuştum. Bu küçücük kart, Şam’dan İstanbul’daki Nur talebelerine atılıyordu.

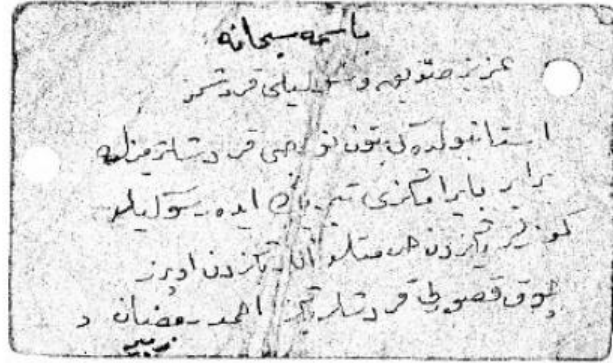
Bu kartta, Zübeyir Gündüzalp, İstanbul’daki Nur talebelerinin bayramlarını şöyle tebrik ediyordu:

“Aziz, sıddık ve sevgili kardeşimiz...

“İstanbul’daki bütün Nurcu kardeşlerimizle beraber bayramınızı tebrik eder, sevgiyle gözlerinizden, hürmetle ellerinizden öperiz.

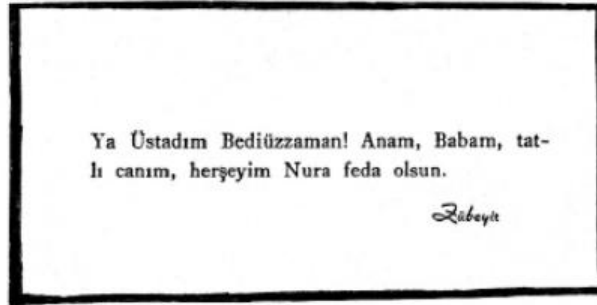
“Çok kusurlu kardeşlarınız Ahmed Ramazan ve Zübeyir.

“Mehmed Cevdet Beye binler selâm ve arz-ı hürmetler ederim. Mısır ve Irak seyahatinde olduğundan mektup yazamadım.”

“Emirdağ Pâyitahtına”

Sonsuz bir sevgi ve sadakat ile Üstad Bediüzzaman’a can u gönülden bağlanan Zübeyir Gündüzalp, kahramanlık ve bağlılık levhalarıyla dolu kısa ömründe, Nur’dan başka bir şey görmüyordu.

Ya Üstadım Bediüzzaman! Anam, Babam, tatlı canım, herşeyim Nura feda olsun.

Zübeyir

Bir gün İstanbul’dan Emirdağ’daki Nur Üstadına mektup yazmıştı. Bu mektubun üzerindeki adres yazısını birlikte okuyalım: “İstanbul köyünden, Emirdağ pâyitahtına [başkentine]...”

“Bediüzzaman Radiyallahu Anh” Duası

Merhum Zübeyir ve Abdullah Yeğin Abiler, Üstadın vefatından sonra, Urfa’da Dergâh’taki makberde, “türbedar”

manasında kalıyorlardı.

Mezar yıkma plânlarını yapan ihtilâlcı nebbaşlar, az sonra bu iki Nur kahramanını zorla, zorbalıkla şehirden çıkartmışlardı.

Mezkûr türbedarlık günlerinde bazı hakkını ve haddini bilmezler tarafından “Bediüzzaman’a ‘radıyallahu anh’ denilmez.” gibilerden lüzumsuz bir münakaşa açılmıştı.

Bu münasebetsiz ve cahilce münakaşayı haber alan Zübeyir Abi, elindeki tesbihle bir dua, bir zikir çekiyordu. Kendisine:

“Tesbihle ne çekiyorsun?” diye soranlara:

“‘Bediüzzaman Said Nursî Radıyallahu anh (Allah ondan razı olsun)’ duasını çekiyorum!” şeklinde cevap veriyordu.

Zübeyir Abi, bütün varlığıyla, kendisini Üstadının aziz şahsiyetine vermişti. Âdeta Nur Üstadda fâni olmuştu.

Bu bağlılık, bu sıddıkiyette 51 yaş gibi erken bir zamanda ebediyetlere kanat açmıştı.

“Sıddık” ismini kendisine takma isim-mahlâs-müstear ad olarak yazar ve kullanırdı. Bu sadakat ve bağlılığın bir nişanesi olarak kendilerine şöyle bir kartvizit bastırmıştı:

Zemzemle Vefat

Zübeyir Abi, 2 Nisan 1971 Cuma günü gündüz vakti vefat ederken baş ucunda, uzman tabip İbrahim Sadullah Nutku bulunuyordu. Kur’an talebesi Nur Ağabeyimiz, sekerat hâlindeydi. Bir yudum suyu içemeyecek durumdaydı. Ama o vaziyette, bahtiyar Nur doktorlardan Sadullah Abinin ağzına koyduğu zemzem suyunu yudum yudum içmişti.

Dr. Nutku Abi, bu vaziyetin tıbben imkânsız olduğunu izah ederken, meslekî cihetten de tam vefat anında, ilk felcin boğaz boğumlarına geldiğini, içemeyeceğini, ama Zübeyir Abinin zemzemi rahatlıkla içmesinin Allah’ın bir lütfu ve ihsanı olduğunu yaşlı gözlerle bizlere anlatırdı.

*Zübeyir Abinin cenaze namazını, Fatih Camiinde Osman Demirci Hoca kaldırmıştı.
Soldaki tabut Zübeyir Abinindir.*

٧٦
نسبة خرقاری بوقدر کلمه کونیز کوننده بوجانلار اولوبور... وهر برنجیه
صنعت ل ما خلقکم ولا یعتکم لا کففس واحدة ما آتیک دعوائی تصدیق
و کلمی عید حق و حقیقت اولد یغنه شهادت لیه... ساد جانایا الله
اکبر دیر. بزدخی افرارک عندیجه الله اکبر دیر. و شو آتیک دعوائی
بتحک قوت و قناعت ل تصدیق و کلمی عید حق و نفس حقیقت اولد یغنه
چیز حقه حقیقت لیه...
جهانک ل علم لنا الاما علمنا انک انت العالم الکیم
اللهم صل وسلم علی من ارسلته رحمتا للعالمین و الحمد لله
رب العالمین
یا ارحم الراحمین اسم اعظم درخته بور ساله یازان زبیری و دقتله
او تو یان اشرفی و ضیائی و حافظ عبد القلاری جنت باقیه ده
شهادت ابدیه به مظهر و خدمت ایمانیه ده هوقق الله
آمین آمین آمین

Nur talebelerine ve Zübeyir Abiye Nur Üstaddan dualar...

Zübeyir Abiden Geriye Kalan “Hoş Sadâ”lar

Ermenek Günlerinden Bir Alp Gündüz

Büyük insanlar, başı bulutlarla sarılı ulu dağlar gibidirler.

Büyük şahsiyetler, derin deryalara benzerler.

Büyük insanlar, sonsuzluğa doğru uzanan ufuklarla yarış ederler sanki... Sanki o zirveleşen zatlar, bir bora ve fırtına gibi gönül iklimlerinde fırtınalar estirirler.

Sanki nice yıldızlara ve kehkeşanlara ışık, bu koca insanlardan gelir.

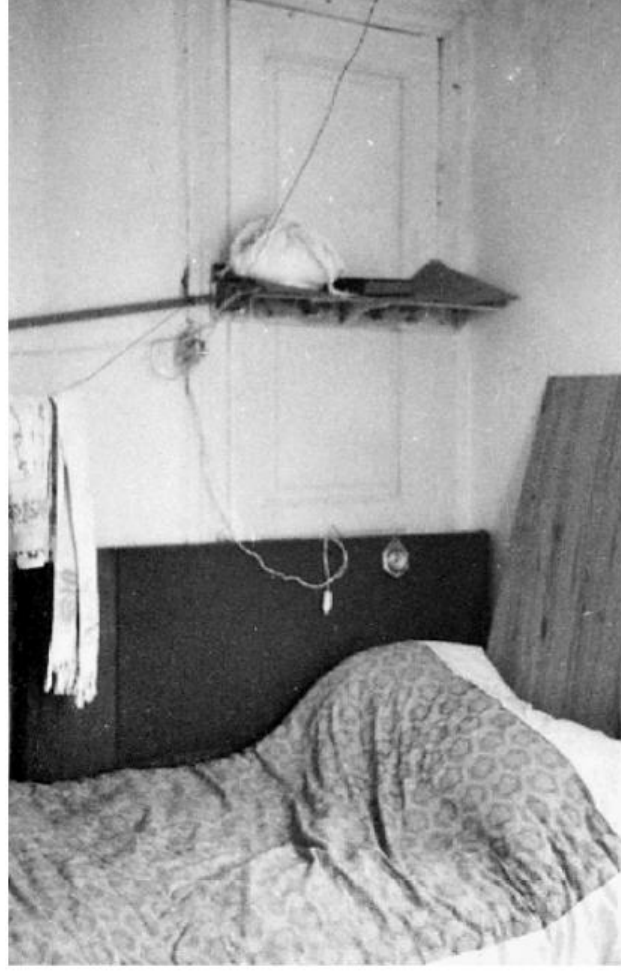
Yanardağlar sanki lâvlarını o büyüklerin ateşinden alırlar.

Onların dev ruhlarından yükselen iman nurları, nicelerini aydınlatır.

Şükür Allah’a, yarım yüzyıla yaklaşan Nur iklimindeki aydınlık günlerimde, büyük şahsiyetini tanımakla mübahî olup, büyük sevinç ve bahtiyarlıklar duyduğum, “abi” demekle bayramlar yaşadığım, bu kahraman ruhlardan bir abide insandı Zübeyir Gündüzalp.

Şu anda önümde 1962’de yayınlanan bir büyük kitap var: “Risale-i Nur ve Bediüzzaman Hakkında Türk Hâkiminin Millet Adına Verdiği Kararlar—Ehl-i Vukuf Raporları.”

Bu kararlar kitabındaki davalardan yedi tanesinde ismi ve bahsi geçmektedir.

Zübeyir Abinin, Kirazlımescit Sokağındaki çok mütevazı odası ve yatağı...

Bunlardan 11 Mayıs 1956 tarihli Isparta sorgu hâkimliğinin 89 sanıklı (maznun) soruşturmanın 57'nci maznunu olan şahsiyetin kimliği hakkında şunları okumaktayız:

“Aslen Ermenek kazasının Taşbaşı mahallesinden olup, hâlen Emirdağ kazasında Said Nursî'nin yanında bulunan Mehmed oğlu, Seyyide'den doğma 1336 (1920) doğumlu, hükümsüz, bekâr, ticaretle meşgul Ziver Gündüzalp.”

“Göre” Kelimesini Kim Kullanır?

Bazı yazarlar, İslâmî-dinî bahisleri anlatırken veya kitaplarında yazarken “göre” kelimesini kullanırlar. Peygamberimizden, Kur'an-ı Kerimden, âyetlerden, hadislerden veya diğer peygamberlerden, din büyüklerinden bir söz, bir kıssa, bir mesele ve bunlar gibi ebedî hakikatleri

yazarken, “Kur’an’a göre”, “Âyete göre”, “Peygambere göre”, “Hadis-i şerife göre”, “Falan zâta göre” derler.

Nur deryasının serdar kaptanlarından Zübeyir Abi, bu durumları gördüğü zaman çok celâllenirdi:

“Kardeşim! Bu ‘göre’ kelimesini inanmayanlar, müsteşrikler ve Avrupalılar kullanırlar. ‘Göre’ dediğine göre, peki sen nesin? Sen tarafsız bir müsteşrik misin? İnanan, iman eden bir ehl-i iman, Avrupalıların içimize attığı bu yanlış kelimeyi kullanmaz! Böyle yanlışlar Nur Risalelerinde hiç bulunmaz. Meselenin aslı, doğrusu, en güzel şekli ve Risale-i Nur’lardan öğrendiğimiz ise şöyledir:

“Kur’an-ı Kerimde Cenab-ı Hak şöyle buyurmaktadır! Peygamberimiz şöyle ferman buyurmaktadır!”

“Eyüb Kardeş”

Türkiye’nin ve İstanbul’un ilk Nur dershanelerinden, Süleymaniye’deki Kirazlımescit Sokağı 46 numaralı evde kaldığımız zamanlarda (1964-1971 yılları), bir şahsın, bir insanın ismini hiçbir zaman sadece, yalnız ve çıplak ismiyle söylemezdi.

Altı yaşındaki “Eyüb”e bile “Eyüb Kardeş” şeklinde hitap ederdi. Bu inceliği, bu nezaketi ve bu yüce Nur terbiyesini mektuplarda bile söyler, anlatırdı.

Yazılan mektup zarfının üzerine mutlaka ve mutlaka “muhterem” sıfatını, “aziz” ismini, hitap kelimesi olarak yazardı.

Duadaki Ciddiyeti

Mektuplarda ve konuşmalarında gösterdiği dikkati ve inceliği, duadaki duruş, hâl ve hareketlerde de gösterirdi.

“Dualarımız esnasında gayet ciddiyet, dikkat ve huzur-huşu içinde olmak; sağa sola değil, sadece önümüze bakmak lâzımdır. Ellerimizle, parmaklarımızla ve tırnaklarımızla asla oynamadan dualarımıza devam etmeliyiz!” mana ve mahiyetinde konuşmalar yapardı.

Müellifi Kim?

Müellif, “yazar, kitap derleyip toplayarak yazan” manalarındadır. Kara 27 Mayıs ertesi günlerinde, Risale-i Nur’ları merhum Sinan Omur, büyük bir kahramanlıkla İstanbul vilâyetinin karşısındaki Sinan Matbaasında kahramanca ve korkusuzca basardı. O yılların Nur kitaplarında baskı yeri olarak hep “Sinan Matbaası” yazar.

İşte o günlerde Zübeyir Abi, matbaalarda tab edilen, yani basılan kitapların kapağına ve isimlerin yazdığı sayfaya “müellif” kelimesini ilk olarak ısrarla ve ciddiyetle yazarak, aynen böyle bastırırdı. Müellifi yazmayan kitaplar için, “Kimindir? Bu kitabı kim telif edip yazmıştır?” şeklinde sualler sorardı.

Van’daki Polis

Tedbir, maslahat ve faydalara da çok dikkat ederdi. “Eğer siz Van’daki polise bir haber vermek, ihbarda bulunmak istiyorsanız, bu haberi, bu işi, bu vaziyeti İstanbul’daki bir kardeşe söyleyin. Bu haberini söylediğiniz havadisi, birkaç gün sonra Van’daki bir polisten duyarsınız.” derdi.

Havalecilik

“Bir işin, bir hizmetin veya bir sözün yanlışlığa düşmesi için, bu durumu, yerine, şahsına ve alâkalı insana değil de, bir başkasına söylerseniz veya havale ederseniz, ağızdan ağıza bu haber tamamen aksine ve tersine döner.” diye, havaleciliğin yanlışlığını “havvulü, yuhavvulü” diye hiciv ve şaka tarzında anlatırdı.

Tebrik Kartları ve İstanbul Camileri

“Mektubun üzerindeki yazılar, yani zarf yazıları (isim ve adres) ne kadar dikkatli ve güzel yazılırsa, adrese de o kadar doğru gider.” şeklinde anlatırdı.

“Memleketinize göndereceğiniz tebrik kartlarının üzerinde İstanbul camileri olsun; minareler, kubbeler, kartın her tarafını doldurmuş bulunsun!” diyerek, yine İslâmiyetin tebliğ, ilân ve cihana duyurulmasını anlatırdı.

“Minare, cami” bahsi gelince, yine bir meseleyi hatırladım. Nur Abimle “derse çalışma” bahsimizi konuşurken:

“Kardeşim! İstanbul camilerinde ders çalış. Fakültenize yakın Beyazıt ve Lâleli Camileri var, buralarda güzel ders çalışılır. Böyle mübarek mabetlerde çalışarak, hemen fakülteye de gidersin.” derdi.

Tedbir ve Dikkat

Zübeyir Abi, Nur Üstadından aldığı, gördüğü pek çok meseleyi aynen bizlere de aktarıyordu. “Biz ayniyatçıyız kardeşim. Bahislerimiz, meselelerimiz her zaman sadırdan değil de, satırdan olması gerekir.” derdi. Aynen Üstadın tarzını, metodunu ve usulünü olduğu gibi yaşamaya ve yaşatmaya çalışırdı.

Her işinde satırlara ve tedbire uyardı. Şu anda Nur arşivimde, benim nur ağabeyimden aldığım veya bana intikal eden ne kadar kitap, dosya varsa, hepsinin üzerinde “Zübeyir’e ait” şeklinde kendi mübarek ve güzel el yazılarıyla, o yüce ismi okunmaktadır.

Merhum Zübeyir Abinin Küçük Çamlıca’da Bodrumî Camii yakınlarında kaldığı Nur dershanesi... Tedbir için burasının ismi “Tuzla” diye bilinirdi.

Şair Necip Fazıl Kısakürek’in tabiriyle, “27 Mayıs 1960 Gece Baskını”nın zulümlerinin devam ettiği günlerde, zulüm görmememiz için, yazdığımız mektup ve yazılardaki isimlerimizi değiştirirdi. Bizim için “Necmi Şahin”, “Seyfi Şahin”, “Seyfettin Cahitoğlu” gibi takma isimlerle yazılarımızı lâhika olarak yayınlardı.

Keşan’da sürgün olarak askerlik yapan Nazım Gökçek Abinin sanki fermanlara benzeyen, bana yazdığı çok güzel bir lâhika mektubu vardı. O şahane mektubundaki imzayı da “Nazım Serverir” mahlâsıyla bütün Anadolu’ya o zamanki şartlar içinde, teksir makinesiyle çoğaltarak dağıttırmıştı.

Küçük Çamlıca’da çok mütevazı bir evde sık sık kalırdı. İdareciliğin de yine zirvesinde olan aziz abimiz, oranın da ismini “Tuzla” koymuştu. “Zübeyir Abi nerede?” diye soranlara hep “Tuzla’da” denilirdi.

Bu mütevazı eserde yazılan ve anlatılmaya çalışılan meseleleri anlayabilmek için, en azından 40-50 senelik bütün şartları da göz önünde bulundurmak gerekir.

Derslerde Saatlerce Diz Üstü Otururdu

Zübeyir Abi, Nur derslerinde saatlerce diz üstü otururdu. Saatler geçtiği hâlde, ayağını hiç kıpırdatmazdı.

Çocuklara Kur’an veya Nur dersi verirken bizlerin de her zaman diz üstü, namazdaki “et-tahiyyat” kısmında oturduğumuz gibi oturmamızı anlatırdı. Karşımızdaki çocuk nasıl oturursa otursun, ona hiçbir şey dememek, ama kendi oturuşumuzdaki ciddiyeti hiç bozmamak gerektiğini de bizlere anlatırdı.

Çok takatsiz, kuvvetsiz ve dermansız vaziyetlerinde bazen ilâç olarak sarımsak ve Antep fıstığı yutardı.

Zübeyir Abinin Süleymaniye’deki hayatında bu hizmetlerini Eyüp Ekmekçi kardeşim yapardı.

Meâl

Zübeyir Abi, başkalarının hiç mi hiç dikkat etmedikleri İslâmî meselelerde çok dikkatli büyük bir şahsiyetti.

Âyet-i kerime veyahut hadis-i şerifin Türkçesi verileceği zaman mutlaka ve mutlaka, “Âyet-i kerime meâlî” veya “Hadîs-i şerif meâlî” denilerek, bu şekilde yazılmasını isterdi.

“Meâl ve mana, âyetlerin veya hadislerin binlerce, belki de sonsuz manalarından sadece birisidir.” derdi.

Türkçe yazarak “Kur’an-ı Kerim” demek yahut da “âyet, hadis” demenin yanlışlarını anlatırdı. “Bunlar İlâhî fermanlar olduğu için muhakkak ‘meâlen’ veya ‘meâlidir’ demek lâzımdır.” derdi ve bu bahse ısrarla dikkatlerimizi çekerdi.

Münafık ve İkiyüzlü

Bazı Nur sohbetlerinde bu bahsini edeceğimiz kelime için de çok hassas davranırdı. Bir defasında:

“Kardeşim! Birisine kızdığınız zaman ona ‘münafık’ demeyiniz, sadece ‘ikiyüzlü’ deyiniz. Çünkü ‘münafık’ kelimesi, mes’uliyetli bir kelimedir. Sonra, bu kelime çok tehlikelidir; bu tehlikeye düşmemek için, kızdığınız o adama sadece ‘ikiyüzlü’ deyiverin.” dedi.

İzzet-i Nefis, Zillet-i Nefis

“İzzet-i nefsim dokundu.” diyenlerin bu tarz konuşmalarını ve mantıklarını da beğenmez:

“Hiç nefsin izzeti mi olur? Olsa olsa, nefsin zilleti olur!” derdi. Nefse hiçbir zaman makam-mevki ve hele hele izzet gibi bir derece ve yükseklik vermezdi.

Yirmi Bir Yaşındaki Fatih

Beş yüz küsur senedir kutladığımız mutlu fethin yine bir yıldönümündeydik. Haftalık İttihad gazetesi, at üzerinde Topkapı’dan şehre giren, başta Fatih olmak üzere büyük ilim adamları, hocalar ve mutlu fethin ordusunun renkli resmini basmıştı.

Bu resim, meşhur bir fetih tablosudur. At üzerindeki Fatih’i temsil eden kumandan, siyah ve gür sakallı, 40-50 yaşlarındaki birisini andırmaktadır.

Zübeyir Abi, bir meseleyi sorarken veya anlatırken, “Siz mekteplisiniz.” cümlesiyle, yani “Siz bilirsiniz.” manasında bu “mekteplisiniz” sözüyle anlatmak isterdi. Yine bizlere resmi sormuştu.

“Fetih ordusunun Fatih’in kumandanlığında İstanbul’a girişini gösteriyor.” diyerek, manzaranın çok güzel olduğunu

ifade etmiştik.

Zübeyir Abinin dikkatlerimizi çekmek istediği bahse bir türlü yanaşamamış, bizlere vermek istediği dersi bir türlü anlayamamıştık. Bizler anlamayınca, bu sefer:

“Siz mekteplisiniz, bunu bilirsiniz.” diye yine sordu, “Fatih, İstanbul’u kaç yaşında fethetti?”

Bir üniversiteli arkadaş hemen bu سوالin cevabını verdi:

“Yirmi bir!”

Zübeyir Abi, istediği ve aradığı cevabı bulmuştu.

“Hah, işte şimdi oldu!” dedi. “Pekâlâ, bu İttihad’daki resimde görülen kumandan kaç yaşlarında göstermektedir?” sorusunu sordu bu defa.

Bizler Topkapı’dan şehre giren büyük fetih ordusunun kumandanı olarak görülen resimdeki siyah sakallı şahsın 40-50 yaşlarında gösterdiğini söyledik. Merhum Zübeyir Abi, burada gülümseyerek:

“Bu resmi yapanlar, fetih mucizesini küçültmek istiyorlar. Kırk-elli yaşlarındaki bir kumandanın bir zafer kazanması, bir beldeyi fethetmesi normaldir, kolaydır ve olağandır; ama 21 yaşındaki bir delikanlının böyle büyük bir fethi harikadır. Yirmi bir yaşındaki bir delikanlının henüz sakalı bile bu resimdeki gibi böylesine gür olmaz. Fatih, Efendimizin (a.s.m.) bin yıl evvel haber verdiği fetih mucizesinin mazharıdır. Bu resimdeki yaşlı adamla, İslâmiyetin düşmanları, bu büyük fetih mucizesini küçültmek istiyorlar; 21 yaşındaki genç Fatih Mehmed’in heybet ve ihtişamını basite döndürmek istiyorlar. İşte biz sâfi kalp Müslümanlar da böylesine bir düzene aldanmaktayız.” diyerek, bizim tarihimiz dâhil bütün varlığımızın düşmanlarının hilesini bizlere ders vermişti.

Müellifler Tetikte...

Yazarlık mesleğini elbette bilenler bilir! Müellifler, yazarlar, avcıların av peşinde koştuğu gibi, yeni yeni bilgileri arar ve kovalarlar.

“Ahir zamanda yazarlar, müellifler çoğalacak.” diye işitmişim.

Bu durumu çok iyi bilen ve takdir eden Zübeyir Abi, bir hatıra, bir tespit anlatacağı zaman:

“Aman, aman, bunu müellifler duymasın.” veyahut da “Müellifler tetikte... Bu işittiklerini hemen yazarlar.” diye söyleyeceğini aniden anlatmaktan vazgeçerdi.

Haşir Risalesinin Kelimeleri Nasıl Öğrenilir?

1964 yazında, kendilerini yeni tanıdığım günlerde, büyük bir idareci ve muallim olarak bizden Haşir Risalesinin kelimelerini istemişti. Bu işi zevkle ve şevkle yapınca, bu defa çıkardığım kelimeleri harf sırasına göre dizmemi istemişti. Bunu da yapınca, Haşir Risalesinin Osmanlıca kelimeleri tam üç defa elimden geçmişti.

Böylece, merhum Zübeyir Abi, bir muallimin ders taktikleriyle bana, Haşir Risalesi’nin bütün Osmanlıca kelimelerini üç defa yazdırarak öğretmişti.

Zübeyir Abinin Bazı Tasarrufları

Büyük rehberler, hüküm, karar ve tasarruf sahipleridirler. Maddî manevî bütün varlığını Nur Üstadına feda eden merhum büyüğümüz Zübeyir Abi de, işte böyle rehberlerdendi. Kendileri kısa ömründe bu liderliğini her zaman ve her hadisede gösteriyordu. Şahit olduğum bazı hatıra ve hadiseleri burada arz etmeye çalışacağım.

1961 yılında Hizmet Rehberi isimdeki risale, kendilerinin tavsiye, telkin ve tertipleriyle neşredilmişti.

Meselâ Ceylan Çalışkan, ilk defa Lâtin harfleriyle bir Gençlik Rehberi yayınlamıştı. Bu küçük kitapçık, 1947 senesinde Eskişehir Sesışık Matbaasında tabedilmişti. O günlerin havası ve şartları içinde bu risale, 34 sayfaydı. İkinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci baskılarda Nur’lardan yapılan yeni eklerle eser büyümüştü. Mezkûr tarihten günümüze kadar Gençlik Rehberi belki de yüz baskıyı aşmıştır. Son baskılarda Gençlik Rehberi, 200 sayfayı da geçmişti.

İşte bütün bunlar, Zübeyir Abinin rehberliğinde ve tasarrufunda olmuştu. Çünkü bütün eserlerdeki gençlerle alâkalı birçok bahis, eserin yeni baskılarına ekleniyordu.

Zübeyir Gündüzalp, Üstaddan aldığı derslerle Tarihçe-i Hayat'taki Ali Ulvî Kurucu'nun ön sözüne çok değer verirdi. Bu şahane ön sözü ayrı bir kitapçık olarak yayınlattığı gibi, ayrıca Asâ-yı Mûsâ eserinin son taraflarına da koydurmuştu.

1971 üstad.
Hezimeti fahişe
ile mağlûbiyetlerinin
senesidir. Ezer ef. sor-
uyor diyor - efendim
bu mağlûbiyet yal-
nız ehl-i dalâlet mi,
yoksa ehl-i iman
da şümülü var mı?
- Kardeşim ehl-i
dalâlettir.

KÜFRÜN HEZİMET TARİHİ: 1971

Otuz sene evvel (1940 yıllarında) 12 Mart 1971 muhtırasını haber veren Üstaddan bir hatıra... Bu kerametli hatırayı, Zübeyir Abi kendi el yazısıyla kaleme almıştı:

Mustafa Ezener, Üstad Bediüzzaman'ın 1971 hadiselerinden bahsettiğini zaman zaman anlatırdı. Bu hatırasını anlatırken Zübeyir Gündüzalp Ağabeyim, kendi güzel el yazısıyla bir kâğıda şöyle yazmıştı:

“1971 senesi, ehl-i dalâletin hezimet-i fahişeye mağlûbiyetlerinin senesidir.”

Mustafa Ezener soruyor:

“Efendim, bu mağlûbiyet yalnız ehl-i dalâlete mi, yoksa ehl-i imana da şümülü var mı?”

Üstad Bediüzzaman ise, eserinde yazdığı bu bahsi şöyle ifade ediyor:

“Kardeşim, 1971, ehl-i dalâletin büyük bir hezimetle mağlûp olacakları bir tarihtir!”

Yine Münâzarat içindeki “Zindan-ı ataletе düştüğümüzün sebebi nedir?” şeklinde başlayan سوال-cevap, çok güzel ve nefis bir dersi, İhlâs Risalesi’nin son taraflarında da aynı dersi okumamız için yayınlamıştı. Merhumun bütün zamanlarındaki tatbikat, her hâliyle devamlı Üstad Bediüzzaman’a tâbi olarak geçiyordu. Kendilerinin el yazılarıyla birçok not ve mektubu elimizdedir. Bunların birçoğu Mehmed Emin Birinci, Mehmed Fırıncı, Abdülvahid veya Bekir Berk Abilere hitaben yazılmıştı.

Balkondan Atılacak Gazeteci!

Ülkemizde başlayacak olan ihtilâller zincirini hisseden Üstad Bediüzzaman, hayatının son günlerinde, bu belâyı durdurmak için çırpınıyor da çırpınıyordu. Bu sebeple “baştaki başları” ikaz ediyor, nasihatler ediyor ve derin uykularından uyandırmak için didiniyordu.

Bu yüzden ve bu sebeplerden dolayı 31 Aralık 1959 günü İstanbul’a gelmiş ve Divanyolu’ndaki Piyerloti Oteline inmişti. Her zamanın belâlısı gazeteciler, yağmur gibi otele düşmüşlerdi. Bir üstteki otel odasının balkonundan, Üstadın kaldığı odanın balkonuna sallanan bir fotoğrafçı, pencereden flâşları patlatmış, resimler çekmeye başlamıştı. Tam bu esnada Nur talebelerinden biri, fotoğrafçıyı yakaladığı gibi fırlatıp aşağıya atacaktı. Bu hâli gören Zübeyir Abi, öfkeli talebeye hitaben:

“Bırak kardeşim, bırak çeksinler! Üstadımızın resimlerini bütün cihana ilân etsinler. Hiç olmazsa, bu hâlleri günahlarına keffaret olur!” diyerek, Piyerloti balkonundan aşağıya atılmak üzere olan Akşam gazetesi fotoğrafçısı Şeref Köylübay’ı son anda kurtarmıştı!

Zübeyir Abi ve Bazı İsimler

Efendimizin (a.s.m.) dersleriyle, İslâm ulularının fiilleriyle yaptıkları çirkin isimleri güzelleştirmek, lâıyk olmadığı hâlde bir İslâmiyet düşmanının güzel ismini de yine kendisi gibi çirkin yapmak, merhum Zübeyir Abinin hayat ve hatıralarında da çoktu. Meselâ, güzel isimli birisinin çirkin işlerinden dolayı, bu adamın ismini de merhum Zübeyir Abi çirkinleştirdi.

Anadolu üzerinde “armut” kelimesini taşıyan birçok belde ismi vardır. Ayrıca armut üzerine güzel Türkçemizde birçok deyim, tabir, atasözü de bulunmaktadır. Bunlara benzer isim taşıyan birilerinin Kur’an hizmeti için yaptıkları maddî yardımlarını kendi siyasî ve maddî faydaları için kullanmalarına karşı, merhum abi “tecahül-ü ârif” sanatıyla, yani bildiği hâlde bilmez görünerek, bunlara ısrarla “armutoğlu” derdi. Bu “armut” isminin doğrusunu bilenler ısrarla düzelttikleri hâlde, yine Zübeyir Abi anlamamazlıktan gelerek, sanki duymuyor gibi bir eda içinde, “armutoğlu” der de başka bir şey demezdi. Az önce ifade etmeye çalıştığımız, Türkçedeki armut üzerine olan birçok manaya işaret ve telmih ederdi. Çünkü “armut”un birçok tabiri, “bön, aptal, ahmak” manalarını taşımaktadır.

“Bu, Bektaşîliktir Kardeşim!”

Bir mübarek kandil gecesinde Kirazlımescit Sokağı 46 numaralı dershanedeki bütün mü’minler, dualarla, ibadetlerle sabaha kadar Nurlu dünyalarda yaşıyorlardı. Gece saat iki-üç sıralarında çok yorulmuştum. Çok şiddetlice uykum da gelmişti. Üst kata çıkarak, Zübeyir Abinin odasının yanındaki odada yorganların üzerine uzanmıştım. Tam bu esnada Mehmed Emin Birinci Abi odaya girerek, bana:

“Ne yapıyorsun?” diye sitemli bir sual sordu. Ona cevaben:

“Aşağıda bütün kardeşlerimiz ibadet ve dua ediyorlar. Nasıl olsa manevî şirketimiz var! Bütün onların da yerine, birazcık yatıp uyumak istiyorum! Aşağıdaki şirket-i maneviye maşaallah durmadan çalışıyor, onların namına ben de burada uyumaya çalışıyorum!” derken, açılan kapıdan Zübeyir Abi de:

“Bu ne diyor?” şeklinde az önce kendilerine söylediklerimi söylüyordu. Zübeyir Abi ise şefkatle gülerek bana hitaben:

“Kardeşim... Bu senin yaptığına Bektaşîlik derler. Şirketlerde herkes çalışır. Yatarak uyuyarak ortaklık olur mu?” demişti. Ama o vaziyette, utanç içindeki bende uyku ve yorgunluk artık uçup gitmişti.

“Misafire İkram Edin; Tâ ki Mezar Ziyaretine Dönmesin!”

İstanbul’da yaşayan bir mü’min veya bir abi, bir Anadolu şehrine, meselâ Ağrı’ya, Ankara’ya veya Antep’e misafir olarak gelecek olsa, Anadolu’daki mü’min insanlar, “Üç gün sonra Ahmed Abi, Mehmed Abi, Ali Abi, Veli Abi bizim şehrimize gelecek.” diyerek günlerce önce hazırlıklara başlarlar. “Aman, geliniz! Misafir abiyi veya kardeşimizi nerede yatıralım, neler ikram edelim, ne yedirelim, ne içirelim?” diyerek çok öncelerden hazırlıklar yaparlar.

Günlerce bu bahsi konuşurlar. Neticede gelen misafiri, ya terminalden veyahut da hava alanından karşılayıp, gerek bağırılmasına basmak, gerekse de ellerini öpmek için sanki sıraya girerler.

Beş-on satırla da olsa arz etmeye çalıştığım bu uzun bahsi, Zübeyir Abi uzun uzun anlatırdı.

Durum böyleyken, Anadolu’dan, bu arada Konya, Adana, Kilis gibi bir şehrimizden İstanbul’a bir misafir gelmişse, İstanbullu veyahut kendisini İstanbullu zannedenler, bu misafire bir “Hoş geldiniz.” bile demezler. Bırakınız karşılamayı, el sıkmayı, kucaklaşmayı; şayet “Hoş geldiniz.” derlerse bile, bu büyük bir hadisedir!

Bütün bunları âdeta bağıryanık bir şekilde gören ve duyan Zübeyir Abi, bizlere, hepimize veyahut da İstanbul’da yaşadığını zannedenlere hitaben:

“Kardeşim! Hiç olmazsa gelen misafire bir ‘Hoş geldin.’ deyin ve en azından kardeşimize bir çay ikram edin; tâ ki gelen misafirin ziyareti mezar ziyaretine dönmesin!” diyerek ikaz etmeye çalışırdı.

“İnsan, Değer Vermediği Meseleyi Unutur”

Merhum Zübeyir Abi, büyük bir mütefekkindi. Biz insanlar için bir mazeret veya dayanak noktası olan unutmayı, unutkanlığı hiçbir zaman kabul etmezdi.

Bu unutkanlık ve “unuttum” bahanesine karşı:

“Bir insan, değer vermediği, ehemmiyetle üzerinde durmadığı, hiç aldırmadığı işleri, durumları ve meseleleri unutur. Günlük yaşayışımızda, öbür saatleri içinde bir insan yemek yemeyi, su içmeyi, uyumayı hiç unutur mu? Yine bunlara benzeyen, sabahleyin evinden çıkarken bir insan, hiç ayakkabısını giymeyi unutur mu, çorap giymeyi hiç unutur mu? Bir insan, ancak hiç aldırmadığı, önemsemediği hâlleri, işleri ve konuşmaları unutur.” dersini verirdi.

“Darendeli Kitapçıdan Aldım”

Zübeyir Abi, çok tedbirli ve dikkatliydi.

Otuzlu, kırklı, ellili, altmışlı, yetmişli ve seksenli yıllarda şayet elinizde, cebinizde, çantanızda bir tane “Risale-i Nur” görülürse soluğu karakol veya hapishanede alırdınız.

Zübeyir Abi böyle hâllerde, görülen risaleyi, ya ölmüş birisinden aldığımızı veya seyyar kitapçılık yapan Darendeli kitapçıdan aldığımızı tembihlerdi.

“Kokmuş Kola!”

“Kola”nın ilk çıktığı 1960’lı senelerin başlarındaydı. Tabii bizim gibi gençler hemen hemen birçok yemeğin yanında bu meşrubatı sofrada bulunduruyordu. Ne olduğu tam olarak bilinmeyen böyle bir içecekten fazla içmemize karşı, bu meşrubata “Kokmuş Kola” ismini takmıştı; konuşurken de aynen öyle ifade ediyordu. Aşırı bir şekilde değil de normal kullanılmasını istiyordu. Çünkü daha sonraki zamanlarda “Hastalıklarına acaba iyi gelir mi?” diye bazen kendisi de kullanıyordu.

Zübeyir Abinin Nur 'ları tanımasına vesile olanlardan "Halıcı Sabri", 1968 'de Van-Horhor Suyu başında... (Foto: N. Şahiner)

“Paralanınca Pareleniyorlar!”

Merhum Zübeyir Abi, din ve dünya için “para”nın gerekli olduğunu anlatırdı. Ama bazı insanların, hassaten Müslümanların paralanınca parelenmesinden şikâyet eder ve dertlenirdi:

“Para kazanmak lâzım, paralanmak gerekli; ama hiçbir zaman parelenmemek, parça parça olmamak için dikkatli olmamız lâzımdır.”

Fazla Müdebbir [Korkak]

İman, Kur'an, Nur yolundaki bazı korkak insanları ise, “Kardeşimiz fazla müdebbir, yani çok idareci” ifadeleriyle onları hicveder, korkakları ve ödlekları yine bu “müdebbir” kelimesiyle isimlerini açıklamak istemezdi.

Antep Fedaileri

27 Mayıs 1960 “Gece Baskını”ndan sonraki zulümlü, karanlıklı günlerde Gaziantep okullarından Risale-i Nur âdeta fişkırlarak parlamıştı. O zamanki bütün liselerde (Gaziantep Lisesi, Ticaret Lisesi, Sanat Okulu ve Öğretmen Okulu) Nur Risaleleri gürül gürül okunuyordu. Nur ve İslâmiyet düşmanları şaşkındılar ve daha da şaşırılmışlardı.

Nur'un Antep fütuhâtını Zübeyir Abi sevinçle temaşa ediyor ve tebrikler gönderiyordu. Merhum Nur Abi, Antep liselerindeki Nur fedaîlerinin birer resimlerini istiyordu.

Abinin el yazılı notlarının birkaç yerinde “Antep fedaîleri”, “Antep fedakârları” şeklinde sitayişkâr ifadeleri bulunmaktadır. Bu notlarda şunları okumaktayız:

“Antepli fedakârlar nasıl yetişiyor?

“Devamlı ve dikkatli Nur'ları okumakla...

“Böylesine çok okumakla, Antepli fedai gençler yetişmektedirler. Nur'lardaki fedakârlık, gençlerin ruh ve kalbine yerleşmektedir. Antepli fedai gençlerin Nur'lara sarılması, gençliğimiz için büyük bir bahtiyarlıktır.”

Mideye Dokunan Çay

Burada Zübeyir Abinin Emirdağ Nur hizmetlerindeki bir hayat safhasından bir noktayı da anlatmak istiyorum.

Ceylan Çalışkan'ın babası Mehmed Amca, Zübeyir Abiyle alâkalı nice tespitlerinden birisini şöyle anlatıyordu:

“Zübeyir bizim mağazaya bir hizmet için geldiği zamanlarda bir çay içmesi için ısrar ettiğimizde, bana ‘Abi biraz rahatsızım, mideme dokunur!’ diyerek, bir çay bile içmezdi. Biz de ‘Herhâlde rahatsız...’ diyerek, fazla ısrar etmezdik. Yine böyle bir zamanda Üstad Bediüzzaman beni çağırmıştı. Ben oraya vardığımda Zübeyir, hem de koyu bir çay içiyordu. Bu çaydan bana da ikram etmişti. Ben o zaman kendisine dedim: ‘Bak, ben sizin çayınızı içiyorum, ama sen bizim çayımızı neden içmezsin? Bu çay mideye dokunmaz mı?’ Bunu söyleyince Zübeyir gülerek kaçtı.”

Babası Mehmed Efendi anlatıyor:

“Ermenek yolu eskiden yayladan geçerci. Soğuk pınarların başına varınca, otobüsler mola verirdi. Bu duruş sırasında yolcular sepet ve bohçalarını açarlar, yemeklerini birlikte yerlerdi. O sırada oğlum topluluktan uzaklaşır, uzak bir yere giderdi. Yolcular tekrar arabaya bineceği zaman gelir, kendisi de arabadaki yerine otururdu.”

Hizmetin Parası

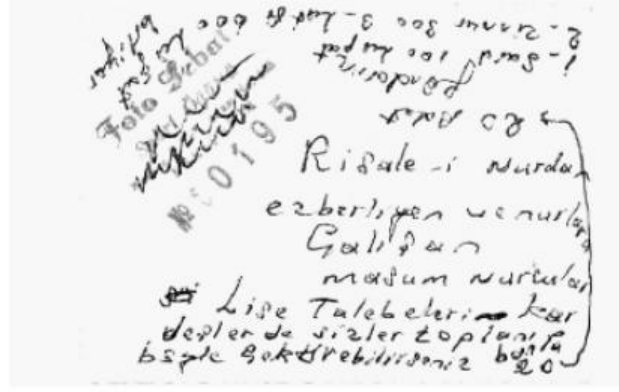
Ahmed Gümüş anlatıyor:

“Bir gün Kirazlımescit Sokağındaki dershanede beni çağırmıştı. Elinde koyun etinden iki kilo kuşbaşı et vardı. Emirdağlı Hamza Emek Abi getirmişti. O günler kurban bayramıydı.

“Kardeşim, Hamza Abi getirmiş, kurban bayramı dolayısıyla. Kardeşim Hamza Emek Abi, Üstad Bediüzzaman’a çok hizmetler etti. O yönden getirdiği kurban etini reddedemedim. Sen bizim usulümüzü biliyorsun. Sen bu eti al, aşağıda pişirip yersiniz.’ dedi. Ben de bu eti alıp aşağıya indirdim.

“Bir zaman Zübeyir Abiyle birlikte Ankara’daydık. Mustafa Türkmenoğlu Abi de vardı. Bu sırada bir kendini bilmez, ‘Siz hizmetin paralarını yiyorsunuz!’ şeklinde, hem de Zübeyir Abi gibi bir iman-irfan sahibi zata karşı söylüyordu. O esnada Zübeyir Abi celâlle ve hiddetle elini kaldırdı: ‘Ben hizmetin parasını yemişsem Allah beni kahretsin, değilse diyeni kahretsin, diye dua edeceğim; kaldır elini!’ dedi. Bu sefer münasebetsiz adam elini kaldıramadı, kaçıp gitti! Türkmenoğlu, ‘Abinin duasının kabul olacağını bildiği için, adam elini kaldıramadı!’ demişti.”

ZÜBEYİR ABİNİN EL YAZILARINDA BİR NUR HİZMETİ

Feyzi Allahverdi'den aldığım resim ve Zübeyir Abinin resmin arkasına yazdığı notu. Büyük ruhlu küçük Nur talebeleri...

“Risale-i Nur’dan ezberleyen ve Nur’lara çalışan masum Nurcular...

“Lise talebeleri kardeşler de, sizler toplanıp böyle çekebilirsiniz.

“Bana 20 adet gönderin.

“(Yukarıdaki resimde sırayla) 1. Said (Tabakçı) 100 lügat, 2. Zinnur 300 lügat, 3. Lütfü 600 lügat biliyor.”

Risale-i Nur’u Okuyan...

Zübeyir Gündüzalp’ten naklen Ali Çakmak şunları söylemişti:

“Zübeyir Ağabey demişti: Risale-i Nur’ların tevhidî kısmını okuyan, tahkikî iman sahibi olur. Amelî kısımlarını okuyan müttakî olur. Lâhikaları okuyan Nur talebesi olur.” (Mustafa Öztürkçü, Yeni Asya gazetesi, 18 Eylül 2003)

Fethullah Gülen Hocaefendiden...

“Üstada Zübeyr b. Avvam misali havarîlik yapmış olan âbid, sâcîd, müttakî Zübeyir Abi, bir gün:

“‘Üstadım, âkıbetimden çok korkuyorum!’ deyince, Üstad birden sert bir sesle ona, ‘Korkma, titre!’ cevabını verir.

“Evet, ahiret çok pahalıdır. Onun için sadece bir korkma yetmez, titremeli!” (*Zaman gazetesi'nden*)

Bir “Not”, Bir Hatıra

Zübeyir Abi, küçük yaştan beri çok okuyan, çok düşünen, çok ciddî bir şahsiyetti.

Nur dünyasında, Nur ikliminde de aynı şahsiyet daha da yükselmişti. Nur Üstad Bediüzzaman’a bütün varlığıyla teslim olmuştu. Ondan ne görmüşse, bütün sadakatiyle bu bağlılıktan kopmuyordu. Zaten Bediüzzaman Hazretleri de hayattayken, Zübeyir gibi bir sıddıkın kendisine talebe olmasından çok sevinçli ve müsterih idi.

Bediüzzaman’ın ve dolayısıyla Nur talebelerinin demokratlığı iki kere iki dört eder kat’iyetindedir. Fakat bu mesele siyasî bir bahis olduğu için üzerinde çok konuşulur. Hele hele ülkemizde siyasî meselelerde, dinî-İslâmî bahislerde bilen de konuşur, bilmeyen de...

2001 senesinde Erzurum Atatürk Üniversitesinde kıymetli bir ilim adamımız bulunmaktaydı. Kilis vilâyetimizin yetiştirdiği bu profesörümüzün ismi, İsmet Hasanekoğlu’dur. Bu azizin bir hatırası ve şahit olduğu bazı tespitleri çok kıymetlidir. Prof. Dr. İsmet Hasanekoğlu bu tespitlerini Zübeyir Abinin vefatından dört sene sonra haftalık İttihad gazetesinde “Bir Notun Hatırası” başlığı altında yazmıştı. 7 Ekim 1969 tarihli gazetede Prof. Hasanekoğlu, şunları kaleme alıyordu:

“Her büyük insanın arkasından bilhassa ona yakın olanlar, hususî hizmetinde bulunanlar birçok hatıra anlatırlar. Bu hatıralar çoğu kere içinde hayatî düsturları havi ya ibretli bir hadise veya hazin bir fedakârlık numunesi veya eşine ender rastlanır bir celâdet ve şehamet destanının sembolize olmuş şeklidir.

“Bunlar o zatların temsil ettikleri davaların ve açtıkları çıgırların, yaptıkları inkılâpların şuurlarda derinleşmesinde, zamanın tasdiki altında ebediyete mâl olmasında nirengi noktaları ve istikamet taşlarıdır. Onların ‘öldükçe yaşamalarının’ garantisidir.

“Zamana miras bırakılan bu hatıraların tespit edildiği anların ehemmiyetini, meşhur kaziye olan ‘Kim söylemiş, kime söylemiş, niçin söylemiş, ne makamda söylemiş?’ ölçüsünde değerlendirmek lâzımdır. Tâ ki mücerret söz veya nükteler lâyük olduğu makamı bulsun. Yoksa ülfetin kalın perdesiyle ve zamanın tefsir edip bedahete çıkararak basit zihinlerin de kavrayacağı hâle gelmesiyle, o söz ve nükte asıl değerini ortaya koyamaz.

“Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin büyük talebesi, sadakat abidesi Zübeyir Gündüzalp’in tevafulen şahit olduğum ve içinde bulunduğum bir hatırasını, bu ölçülere bir misal olarak, aziz ruhuna bir ‘arz-ı hürmet’ nevinden zikretmeye çalışacağım.

“Aziz ağabeyin elbette ki hususî hizmetinde bulunan muhterem ve fedakâr kardeş ve ağabeylerimiz, Bediüzzaman’ın ve onun hatıra ve irşatlarıyla meşbu bir vaziyette hizmetlerine yön vermekte ve birçok lâbirentvari çapraşık cereyanların içerisinde, –emsalsiz ifadesiyle– ‘dikenli yolda tayeran’ ediyorlar. Anlatacağımız misal, denizden bir katre, güneşten bir lem’adır.

“1969-1970 seneleri, İslâm’a hizmet dava eden şahıs ve cemaatlerin durup dururken rahatsızlanmaya, âdeta sancılanmaya başladığı bir devirdir. Galiba rahatlığın verdiği bir rahatsızlık, serbest çalışmanın ve emniyetin verdiği bir cesaret, onların hayal ufuklarını genişletmiş ve ütopyalarla meşgul olmaya doğru meylettirmişti. Etraf tozpembe bir renkle kaplanmıştı.

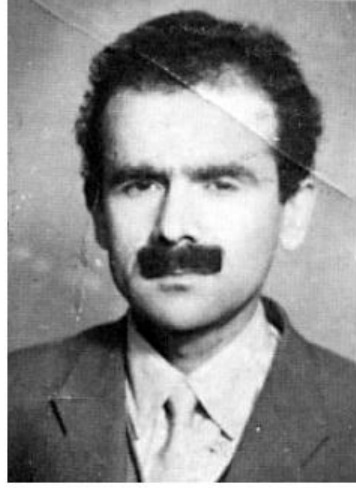
“Onlara göre zamanın iktidarı, artık bir zamanların kahramanlarını bünyesinde barındıran Demokrat Parti’nin devamı olamazdı. Hakkın tâ kendisinin ortaya çıkması zamanı gelmiş ve geçiyordu. Artık Müslümanlar parlamentoda varlıklarını belli etmeliydiler. Nihayet bu sancılanmanın neticesi, Millî Nizam Partisi olarak kendini ortaya koydu.

“Fakat bu fikre, bu hayale, bu tozpembeliğe katılmayan yalnız bir cemaat vardı: Risale-i Nur talebeleri... Onlar bu cazibedar ve aldatıcı fikirlerin tesirinden uzaktılar. Zira ellerinde sağlam ölçüleri vardı. Gayeleri siyasî değildi. Bediüzzaman Hazretlerinin son nefesine kadar harim-i

ismetinde hizmetkârlığını yapmış, onun ‘mutlak varisi’ olan sadık talebeleri harekete geçtiler. Zira onlar, Nur talebelerini ‘Bediüzzaman’ı anlamamak’la itham etmişlerdi. Onu ve cemaatini gayelerine basamak yapmaya kalkışanların yanında Bediüzzaman’ın siyasetten anlamadığını iddia etmek hamakatini gösterenlere de rastlamak mümkündü. Bunlar Üstadın 1950-1960 arasındaki hayatını yakından bilmiyorlardı. Bu devirde yazılmış her birisi elmas mektuplardan haberleri yoktu. Büyük Üstadın Demokrat idareye karşı İslâmî hizmet noktasında takındığı tavrın temelinde yatan hikmeti idrakten âcizdiler. Bu sebeple ‘o devrin geçmiş olduğu, şartların yeni durumlar ortaya koymuş olduğu, devrin iktidarının Demokrat idareyle münasebetinin olmadığı’ görüşü ve ‘İslâmî hizmette yeni vaziyet alınması’ lüzumu, bu emsalsiz temele dar görüşlerin inmesinin imkânsızlığının neticesiydi.

“Zaman ve mekânın dar hudutları içindeki kısır zekâlar, senelerin gözyaşı, alın teri birikimi olan hizmet mahsullerini heva ve heveslerine peşkeş çekmek; kanlı sırtlarda kırbaçlar altında taşınan taşların senelerce birikimini gecekondular yapmakta kullanmak sevdasında idiler.

Zübeyir Gündüzalp: 1958 Ankara ve 1970 Ekim sonları Ankara...

“Bilhassa siyasî sahada, icraatta, Müslümanlara karşı davranışta Adalet Partisi, Demokrat Parti’nin devamıdır-değildir, münakaşası birçok demagogun boş sermayesiydi. Ve devamı olmadığı inancı da hareket noktası oluyordu.

Kraldan Ziyade...

“Kraldan fazla kralcı olmak’ ve ‘hariçten gazel okumak’ nevinden Nur talebelerine dışardan ‘dostça’ irşatlar yapmak için sütun sütun yazılar döktürülüyor, bin bir dereden sular getirilmeye çalışılıyordu.

“Nur talebeleri, kapris ve heveslerin çizdiği yoldan ziyade hakkın, hakikatin ve İslâm’a hizmette Üstadlarının açtığı yoldan gitmeyi tercih ettiler. Nihayet 7 Ekim 1969 tarihli İttihad gazetesinde çıkan bir cevap-ı müskit, gafil kafalarda tokmak gibi patladı. Burada Üstadın ve talebelerinin 1950-1960 arası yazdığı mektuplardan içtimaî ve siyasî hayata taallûk eden birkaç mektup ilk defa olarak yayınlanmıştı. Mektuplar zamanın iktidarını İslâm’a, Kur’an’a hizmet noktasında teşyi edici, onların müspet icraatlarını destekleyici ve Risale-i Nur’un resmen tabedilmesinde Demokrat idarenin gayretini tebrik edici mahiyette idi.

Aynı Evdeydik

“Mektupların neşrolunduğu gazete baskıya verilmeden birkaç gün evvel muhterem Zübeyir Ağabeyin ikamet ettiği Süleymaniye’deki evde bulunuyordum. Akşam namazından sonra beni çağırdı. Odasına gittiğimde elinde birkaç kalın

dosya tutuyordu. Bana bu dosyalarda Üstada ait mektuplar bulunduğunu ve bu mektuplar arasından tarif edeceği birkaç mektubu çıkarmamı söyledi.

“Ben yan odaya geçerek, mektupları diğerlerinin arasından çıkardım. Bulduğum bu mektuplar, birkaç gün sonraki çıkacak İttihad gazetesinde neşrolunacak mektuplardı. Hepsini toplayarak ağabeyin odasına girdim. Yatağında hafifçe uzanmış bir vaziyetteydi. İffet ve nezaket timsali büyük zat, yatağından doğrulmak istedi. Fakat hastalığının verdiği ıstırap buna mâni oluyordu. Rahatsız olmamasını ve mektupları bulduğumu hafifçe söyledim. Bana mektupları teker teker okutturmaya başladı. Bütün dikkatini toplamış, hadiseleri tekrar yaşarcasına dinliyordu. Mektuplar arasında ‘Acı Bir Hadise’ başlıklı ve altında imza olarak ‘Demokrat Nur talebeleri namına Rüştü Çakın, Mehmed Süzer, Mehmed Babacan, Tahiri Mutlu, Zübeyir Gündüzalp’ yazılı birisi vardı ki muhtevası özetle şöyleydi:

“Üstad, tebdil-i hava için Isparta’dan otomobille Eğridir’e gitmiş, tam şehre girecekleri zaman kazanın kaymakamı onları menetmiş. Talebeler böyle bir kanunsuzluğa itiraz etmek üzere iken Üstad, asayişe ve emniyete zarar gelmemesi için geri dönülmesini emretmiş.

Esarette İken

“Esarette Rus’un başkomutanına dahi ayağa kalkmayan o izzetli zat, siyasete hiç karışmadığı, insanlarla görüşmediği hâlde Risale-i Nur’un Anadolu ve Şark vilâyetlerinde fevkalâde bir hüsn-ü kabul görmesi ve resmen tabedilmesi, bütün mahkemelerden beraat kazanması sebebiyle Risale-i Nur’la alâkadar olan çok büyük bir kütle Demokrat lehine olarak hareket ettiklerinden, Nur talebeleri ile hükûmetin mabeynini bozmak için bazı gizli zındıklar ve ‘eski parti’ taraftarlarının plânıyla bu yeni kaymakamın asayiş ve din aleyhinde olan bu muamelesine katlanmıştı.

“Mektubun altında da o zaman Demokrat milletvekili olan ve şimdi Adalet Partisine giren Kemal Demiralay’ın da mektup muhtevasını teyit eden bir cümlesi vardı.

“Mektup okunup bittikten sonra Zübeyir Ağabey, altına şu notu yazdırdı:

“Not: Bu acip hadiseyi anlatan bu maruzat, Üstadım Bediüzzaman Hazretlerinin son nefesine kadar müteveccih bulunduğu Demokrat erkânı hükûmete gönderilmiştir. Demokrat hükûmetçe, böyle gayr-i kanunî bir vak’anın tekerrür ettirilmemesi için, icra mevkiinde olanlara derhal lâzım gelen talimat verilmiştir. 27 Mayıs hükûmet darbesinden sonra her ne sebeptense Demokrat Parti’nin ismi kanunla yasak edilmiş, fakat köylerimize kadar ‘Demokrat Parti teşkilâtının devamı, Adalet Partisidir.’ diye maşerî vicdanlarda kökleşmiştir. Nihayet bugün ekser millet tarafından hüsn-ü kabul görmeyen bu kanun feshedilmiştir. Gerek bu maruzatın ve gerekse bu mevzudaki Üstadım Bediüzzaman tarafından efkâr-ı ammeye neşredilen beyanatların mahza hakikat olduğunu ispata hazır olduğumu da arz etmek isterim. Üstadım hakkındaki serapa hakikatten ibaret olan bu ve sair maruzatlarımız, mücerret değil, müberhen ve müdelleldir. Bediüzzaman’ın harim-i ismetindeki hizmetkârı Zübeyir.’

“Kalem elimde notu cümle cümle yazarken bütün hareketlerini kontrol ediyorum. Yatağın içerisinde âdeta büzülmüştü. Kaşları çatılmış, gözleri hafif kapalı bir vaziyette idi. Büyük bir yükü ve mes’uliyeti omuzlamaya hazır gibiydi. Ağzından çıkan her kelimenin ehemmiyetinin idraki içindeydi. Herhangi bir kimse olarak değil, ‘Bediüzzaman’ın harim-i ismetindeki hizmetkârı’ sıfatıyla konuşuyordu. Kâğıda dökülen cümleler, ortaya konan neticenin münteha hududunu, çizeceği istikameti, kaldıracağı münakaşaları, getireceği rizikoları havi olarak; mütevazî yatağında bir yumak olmuş, muhteşem bir cemaat adına konuşma durumunda olan bu zatın hizmet ve fikir muhasebesinin neticeleriydi.

U. Marxum dedani ro'yanida pör-
düm. Haydar. Senin zülfü ver benim
dedi. Bundan anladım ki sen bu dün-
yada dūn'yalık yapamıyacaksın.
Akrabâ, kur'an tizaretinde kalu-
caktın. Ben senden bir şey bekle-
miyorum. Seni kur'an hizmetine
veriyorum. diyerek pör yaşlarını tu-
tanlaması, belki de hem en babamın
ayapına kapanıp öpmem. Hem de
Mehmetin mektuplarında bana hakkını
hakkıyla ettiğini de dūa ettiğini
yazması. bana. Sevinç pör yaşları
yaktırıyor Allahıma. Adisiz Hudut-
Suz Şükürler ettiriyor.

Zübeyir Abinin el yazısıyla mektubunun sonu.

“Fakat o, sıddıkiyetin müntehasında olduğu için Üstadı tarafından yalnız bırakılmazdı. Üstadın manevî himmeti, böyle hayatî bir mevzuun tespitinde talebesinin yanında ve müzaheretindeydi. Bilhassa maşerî vicdanlarda yerleşmiş olan ‘Demokrat Parti teşkilâtının devamı, Adalet Partisidir.’ hükmüne kendisi tarafından imza koymak manasında olan cümleleri çok yavaş, tek tek ve her kelimenin üzerinde düşünerek yazdırıyordu. Buna ‘yazdırıyordu’ demekten ziyade ‘yazdırılıyordu’ demek herhâlde daha doğru olacaktı!

“Mana âleminin derin sırlarını idrakten âciz bir vaziyette elimde kalem kalakalmıştım. Not bittikten sonra tekrar okuttu. Mektupları masanın üzerine koydum. Vazifemin bittiğini anlayarak müsaade isteyip dışarı çıktım. Birkaç gün sonra İttihad gazetesinde mektuplar neşrolmuştu ve durum tavazzuh etmişti. Artık şimdiden sonra yapılan münakaşalar, inat namına, şahsî kapris ve mazideki cüz’î hesapları hizmet perdesine sarmak şeklinde tezahür edecekti. Zaten evvelce de öyle olmamış mıydı? Fakat artık tevil yapmaya, şahsî yorumlarda bulunmaya mahal yoktu. Ama imtihan sırrı, hükmünü icra edecekti ve etti de... Netice, hepimizin malûmudur!”

باسمہ تعالیٰ
الحمد لله رب العالمین و بركاتہ ابدیاً

Çok mühterem Babam ve Anneme

Bizler Selâm eder hürmetle el ve ayaklarınızdan öperim. Mubarek Ramazan, Şerifinizi ve bağramınızı hürmetle ellerinizden öpererek tebrik ederim. Ya Rabbi! Babama ve anneme Sana ibadet ve tautiğin uzun ömürler ver Amin. Sizi dualar ederim. Evlâdınızın Şakı ve plâdipaki Rahmeti üstadımız Bediüzzeman Hazretleri beş vakti namazda helki her namazda üç dört defa dualar edilecek şekilde dualar yazmış. Annemin namaz sonunda devam ettiği duaların içinde var arapça & Valideyna, Annemiz babamız demektir. Üstadımız duaların içine & Valideyna, ebi, ümmi & diye yazarak her plâd ve her dualada Babam, Annem dualar ettiriyor. Sizlerin duaları sayesinde ben de okuduğum zaman dualar ediyorum. Allah babamın Annemin üstadımız Bediüzzeman Hazretlerinin hürmetine dualarımı kabul etsin yoksa ben çok kusurağum pünat ka-
rım. Siz mübarek ve sevgili Annem babam ve Annemin de bu hastalıklı ve kuruşlu evlâdlarına her namazda dualar etmesini el ve ayaklarınızdan öpererek rica ederim.

Risale-i nur da var ki & bir evlâd & kurtar helki da olsa babasına karşı, hake dâva edemez & & Bir evlâd Anne babasının ölümünü iğinden arzu etse & evlâd fayet vahşi bir Canavardır. &

Zübeyir Abinin anne babasına yazdığı mektup böyle başlıyor.

Ana Babaya Mektup

Bu bahsin sonlarına doğru, merhum abinin anne babasına yazdığı beş sayfalık mektubun son satırlarını kendi el yazısıyla vermek istiyorum:

“Babamın, ‘Merhum dedeni rüyamda gördüm. Haydar senin, Zeyver benim, dedi. Bundan anladım ki, sen bu dünyada dünyalık yapamayacaksın; ahiret, Kur’an hizmetinde bulunacaksın. Ben senden bir şey beklemiyorum. Seni Kur’an hizmetine veriyorum.’ diyerek gözyaşlarını tutamaması, benim de hemen babamın ayağına kapanıp öpmem, hem de annemin mektuplarda bana hakkını helâl ettiğini ve dua ettiğini yazması, bana sevinç gözyaşları döktürüyor, Allah’ıma hadsiz hudutsuz şükürler ettiriyor.”

Helâl Sütün Evlâdı

“Çok mübarek ve kıymettar ve sevgili babam ve anama...

“Binler selâm ederim. Bayramınızı tebrik eder, hürmetle ellerinizden, ayaklarınızdan öperim. Hayırlı dualarınızı beklerim. Her zaman mektup yazamıyorum. Sebebi, her zaman size Risale-i Nur mektupları, Nur Risaleleri gönderiyorum. Onlar benim sizlere hakikî mektuplarım hükmündedir. Risale-i Nur mektuplarını, Nur kitaplarını okuyanların, dinleyenlerin içleri nurla dolar; kalpleri Kur'an nuruyla nurlanır, ruhları İslâmiyet nuruyla yıkanır; dünyada, ahirette mes'ut olur, iman-ı kâmilî kazanır; son nefesinde iman-ı kâmilîle ahirete göç eder, Allah'a kavuşur, Peygamberimize erişir.

“Bunun için, o gelen Risale-i Nur mektuplarını Haydar'a, Rabia'ya, Zehra'ya sizler tekrar tekrar okutturuyor, dinliyorsunuz diye ümit ediyorum.

“Benim Kur'an'a, imana hizmetim, İslâmiyete hizmetim; yani Kur'an'a, imana, İslâmiyete canını, ömrünü feda ederek hizmet eden Bediüzzaman Hazretleri gibi bu zamanda büyük bir zatın hizmetine kabul edilmekliğim, sizin sayenizdedir. Çünkü babam bana, haram lokma yedirmemiş, anam bana haram süt vermemiş. Anam evlâtlarına süt emzirirken, aman sütüme bir şüphe girmesin, diye haram şüphesi olan şeylerden kaçınmış. Evlâdına şüpheli süt vermemek için Allah'tan korkmuş, helâl süt vermiş. Üç-dört yaşında iken, bir bağ komşusunun duvarından bir çöp alırsan, o dahi haramdır, gibi dersler vermiş. Helâli haramı öğretti. Ben anamın, rahmetli Hurşid dedemizin verdiği böyle din dersleriyle, o küçük yaşta merhum Hacı Osman Efendi emmimgilin elma ağacından bizim bağa düşen, çok hoşlandığım mayhoş elmayı yemezdim. Alır, onların bağlarına atardım. Daha böyle misaller çok. Babam çok para kazanacağım diye haram kazançlara tenezzül etmemiş. Zengin olmamış; fakat helâl para gibi az da olsa çok büyük bir kalp zenginliğini taşımış. İşte bana böyle mukaddes bir hizmetin nasip oluşu, sizin mübarekliğiniz hürmetinedir. Ben sizin gibi bir anam ve babama son derece minnettarım. İşte ben de, sizin ebedî hayatınız için dünyayı terk ettim. Sizin ahiret hayatınızın nurlar, hayırlar, sevaplarla dolması için iman, Kur'an, din hizmetine ömrümü vakfettim. Bir evlâdın kazandığı hayırlar, sevaplar, o evlâdın peder ve validesinin amel defterine de geçer. Benim şimdi size dünyalık faydam

yok. Fakat bu fâni muvakkat dünyadan sonra gideceğimiz daimî, bâki bir hayat için bâki elmaslar hükümünde size kazançlar gelmesine hizmet ediyorum. Babamı çok hatırlıyorum. Şöyle ki:

“Biliyorsunuz, diğer bazı Nur talebeleri gibi ben de dinsiz bir hükûmet zamanında hapslere düştüm. Zulümler çektim. İşkenceler gördüm. Yoksulluk çektim. Fakat izzetle, şerefle yaşayarak, o koca dinsiz hükûmetten dahi korkmadım. Dinsizlerin zulümlerine karşı yılmadım. Gene Risale-i Nur’a sarıldım. Gene Risale-i Nur’u okudum, yazdım. Bir kat daha Üstadıma yaklaştım. Küçük yaşımda bağ evinde anamın bir gece, ‘Babanın gözü karadır. O korkmaz!’ dediği, hatırımdan çıkmıyor. Şimdi düşünüyorum ki: Demek korkmamazlık; dinime, imanıma cesaretle sarılmak damarı, bana babamdan irsen geçmiş ki o eski dinsiz hükûmetten korkmadım. Risale-i Nur hizmetinden, babamın o yüksek ahlâkı sayesinde çekilmedim. Dünyada, ahirette hepimizi mes’ut edecek, Risale-i Nur’dan mahrum kalmadım. Cümlemenizin, kardaşlarımın, akrabalarımızın, enişterimin, teyzelerimin, Ayşe ablamgilin, konu komşunun bayramını tebrik ederim.

“Selâm ederim.”

Zübeyir

Aileye Kur’an Nuru

“Çok muhterem pederim ve valideme...

“Cümlenize çok selâm eder, hürmetle ellerinizden öperim. Düğün hediyesini aldım. Haydar, benim kaidemi bilir. Biz Nur talebeleri, hediye kabul etmeyiz. Düşündüm. Dedim: ‘Anladım ki Haydar’ın refİKası namazını kılar, ibadetinden geri kalmaz mübarek bir hanımdır. Onun hatırı için reddetme.’ Ben de o mübarek, dindar hanımın hatırı için 200 liralık bir hediye kıymetinde olarak kabul ettim. Hem kalbime geldi ki, ‘Senin baban, anan ve kardaşının gönderdiği, başkalardan hediye almış gibi olmaz; Nur talebeliğine zarar vermez.’ diye kalbim müferrah olarak aldım.

“Yani akrabamıza, Ayşe ablamgile, Hacı ve Sami Efendilere, Emine ve Sıdika kardaşlarıma çok selâm ederim. Zehra’ya,

Ahmed, Hurşid, Kâzım'a, Rabia, Hediye, Sait, Salim'e selâm eder, iman ve İslâmiyeti öğreten ve din derslerini veren Risale-i Nur'u okuyup geri kalmamalarını, ileri olmalarını niyaz ederim. En başta Emine teyzeme, emmime, Ahmed dayıma ve Nene teyzeme, Fehmi ve Ali ağalara, Hurşid'e, cümleye çok selâm ederim.

“Kevser ablama çok selâm ederim. Onda emaneten bir ‘Hanımlar Rehberi’ var. Okusun; ondan çok ferahlar, çok memnun kalır.”

Duanızı bekleyen Zübeyir

Zübeyir Abinin anne ve babasının mezar taşları.

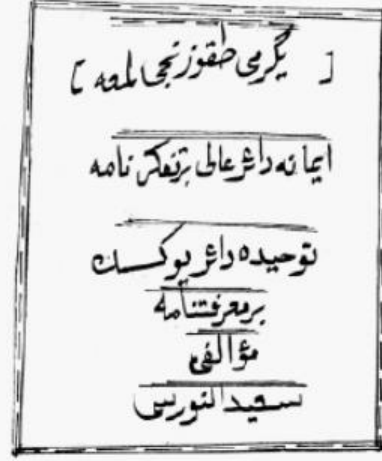

ÜSTAD BEDİÜZZAMAN'DAN ZÜBEYİR ABİYE DUA

“Ya Erhamerrahîmin! İsm-i Âzam hürmetine, bu nüshayı yazdıran ve okuyan Zübeyir’i Cennetü’l-Firdevs’te saadet-i ebediyeye daima mazhar eyle ve hizmet-i imaniye ve Kur’aniyede daima muvaffak eyle. Âmin, âmin, âmin!”

بهری
بهری

تص

زبیر بید ما شاء الله بارک الله

YİRMİ DOKUZUNCU LEM'A

Üstad Bediüzzaman'ın kendi el yazısıyla: "Zübeyir'e bin maşaallah, barekallah!"

BİR KAHRAMAN TANIDIM!

CESUR, YİĞİT, bahadır, dilâver, serdengeçti, akıncı, alperen ve de kahraman... Kırk yıldır, her ne zaman Mehmed Zübeyir Gündüzalp Ağabeyimin ismi ve bahsi olsa, kendi gönlümde ve fikrimde her zaman mezkûr kelimeler canlanır.

Zaten onun aziz şahsiyetinde, taşıdığı isim ve soy isim, bütün ihtişamıyla görülürdü. Şimdi, tespit edebildiğim ve şahit olabildiğim kahramanlık levhalarından bazılarını arz etmeye çalışacağım. 1950 senesinin kasım ayında Ankara Üniversitesinin mescidinde Risale-i Nur hakkında iki saat süren bir konferans vermişti. Bu şahane hitabeyi milletvekilleri, bazı profesörler, Pakistanlı misafirler ve muhtelif fakülte mensubu üniversiteli talebeler de dinlemişlerdi.

“Risale-i Nur Hakkında Ankara Üniversitesinde Verilen Konferans”ın ilerleyen saatlerinde 1948’de Afyon ve Afyon zindanlarında kendisinin bizzat çizdiği kahramanlık levhalarını “bir Nur talebesi” kelimeleriyle, yine kendi bahadır zatı gibi, diğer Nur serdarlarından olan Mustafa Sungur Abimizi ise “İslâm fedaîsi muallim” kelimeleriyle şöyle anlatmaktadır:

Ne Gelse Hayırdır...

“Evet, hem 25 seneden beri Risale-i Nur’la iman hizmetine bütün varlığını vakfeden ve şimdiye kadar gaddar din düşmanlarının çok defa tecavüz ve taarruzuna ve taharriyata maruz kaldığı hâlde 25 senedir inziva içinde Risale-i Nur’un naşirliğini yapan Nur kahramanları ağabeylerimiz, bizlere birer numune-i imtisal olan iman ve İslâmiyet fedaîleridir.

12 Nisan 1957... Üstad Bediüzzaman, Isparta Üçüncü Eğitim Tümeni Camiinin temel atma merasiminde... Hemen yanındaki, fedakâr talebesi Zübeyir Abi...

“İşte biz Müslümanlar, böyle bir tefsir-i Kur’an arıyor, böyle bir hâdiyi bekliyorduk. O ihlâslı Nur talebeleri ki ‘Cenab-ı Hak, Hafız’dır. Ben Onun inayeti ve himayeti altındayım. Başıma ne gelse hayırdır.’ diye iman etmekle beraber amel ederler, iman hizmetini yaparlar.

Üstad Bediüzzaman, Isparta Üçüncü Eğitim Tümeni Camiinin temeline harç koyarken... Yâr-ı gâr hizmetkârı Zübeyir Abi, parmaklarını uzatmış, harç atılacak yeri gösteriyor.

Din düşmanlarına yakalanmamak ve canlarından kıymetli olduğuna inandıkları Nur Risalelerini onlara kaptırmamak için de ihtiyat ederler. Şahıslarına gelecek zararları nazar-ı itibara almadan hizmetlerine devam ederler.

Hapse, zindana atılıp, işkence yapıldığı zamanda, onlar yine Üstadları Bediüzzaman'la alâkadarlırlar. Eğer gizlice bir imkân bulurlarsa, onlar yine Risale-i Nur'la meşguldürler. Hatta 'Belki hapse atılırim, Nur Risalelerimi vermezler, çalışmaktan mahrum kalırım.' diye bazı Nur'ları ezberleyen talebeler de olmuştur.

"Muhlis bir Nur talebesi, hapishaneden çıkarıldığı vakit, güya o kırbaçlı, falakalı, türlü türlü işkenceli hapishane, ona bir kuvvet, bir enerji kaynağı olmuş, sadakat ve teyakkuzla Nur hizmetinde koşturmak için bir kırbaç tesiri yapmış gibi, Üstadına daha ziyade yakınlaşır ve eskisinden daha fazla Nur'lara çalışır, neşriyat yapar.

“Afyon hadisesinde, Bediüzzaman hapiste iken, muallim bir Nur talebesi, savcılıkta Risale-i Nur ve Üstadı hakkında kahramanca cevaplar verdiği için savcı kızmış, ‘Şimdi seni hapse atarım!’ diye tehdit etmiş. O İslâm fedaîsi muallim de cevaben ‘Ben hazırım, derhal hapse gönderin!’ demiştir.

“Yine Afyon Mahkemesinde bir Nur talebesi hakkında tevkif kararı veriliyor. Fakat adliye bulamaz. O talebe bundan haberdar olur. Diğer Nur kardeşleri gibi, ‘Üstadım ve kardeşlerim hapiste iken, nasıl hariçte kalabilirim!’ diyerek savcılığa teslim olup hapse girer.

“Aynı bu hapishanede, bir Nur talebesini sehven tahliye ederler. O da, ‘Üstadım ve kardeşlerim henüz hapistedirler. Hem istinsahını tamamlayacağım yeni telif edilen Nur Risaleleri var.’ diye düşünerek, hapishane müdürüne, ‘Benim, 40 gün sonra tahliye edilmem lâzım. Ceza müddetim daha bitmedi.’ der. Hesap ederler ki hakikaten böyledir, tekrar hapse koyarlar.”

“Ben Varım!”

1960’lı senelerin sonlarında bir Müslüman yazar, gazetesinde ümitsizlikler içinde bir yazı yazmıştı. Yazar bu yazısında şimdi hiç İslâm kahramanı kalmadı, diye üzüntüsünü ve bundan duyduğu ıstırapı anlatıyordu.

Bu bahsi geçen ümitsiz gazetecinin yazısını Zübeyir Abiye getirip gösterdikleri zaman, merhum abi çok sinirlenmiş, celâdet ve kahramanlık içinde:

“Ben varım!” diyerek şimşekler gibi gürlemişti.

Arkasından da, Üstad Bediüzzaman’dan aldığı şecaat dersiyle:

“Getirin bir tabanca, onunla tavana imzamı atayım!” diyerek haykırmıştı.

Onun kahraman ruhu, ödleklige, korkaklığa ve ümitsizliğe hiç mi hiç dayanamazdı.

“Git Stalin’i Gebert!”

1950 senesinden sonraki tarihlerde Emirdağ'da emniyet mensupları yine takip ve rahatsızlık vermek için Üstad Bediüzzaman'ın yanına gelmişlerdi.

Bediüzzaman Hazretleri, emniyet mensuplarına hitaben, "Kardeşlerim! Siz maddî asayiş, biz manevî asayiş için çalışıyoruz." mana ve mahiyetinde icap eden nurlu derslerini verdikten sonra, Zübeyir Abiye aniden dönerek:

"Zübeyir, git Stalin'i gebert!" der.

Bu emri alan Zübeyir Abi, bir anda yerinden fırlayarak:

"Vallahi, billâhi emret Üstadım!" karşılığını verir.

Zübeyir Abinin böyle celâlli bir emir eri veya hizmet eri fedaîsi manasındaki haykırması üzerine Bediüzzaman Hazretleri, emniyet mensuplarına şunları ifade ediyordu:

"Bunları ben muhafaza ediyorum ve ben durduruyorum. Bugün bunun gibi Anadolu'da 100 bin talebem vardır!"

Sadece Bir Nur Talebesi Böyle Cesur Olursa...

27 Mayıs 1960 ihtilâl günlerinden birkaç sene sonra, Yüzbaşı Mehmed Kayalar, Kirazlımescit Sokağındaki Nur dershanesine gelmişti.

Yiğit yüzbaşı, şecaat ve cesaretle İslâmiyet düşmanlarını bertaraf edip onları durduracağından bahsediyordu. Zübeyir Abi ise:

"Risale-i Nur'ların sadece bir talebesi böyle cesur olursa, düşünün bütün Nur talebelerindeki şecaat ve kahramanlığı!" diyordu.

"Ne Görüyorsanız Bana Aittir"

Gündüzalp Ağabeyimizin kahramanlıklarının canlı şahitlerinden yine bir başka kahraman, hukuk adamı Mustafa Türkmenoğlu ise, gözleriyle gördüğü "alp" levhalarını bize yazdığı mektubunda şu ifadelerle dile getirip kaleme almaktadır.

"İsteğiniz üzerine Zübeyir Ağabeyle ilgili bir-iki hatıramı kaydetmek istiyorum.

“Üstad Hazretlerinin vefatından sonra Zübeyir Ağabeyle bir-bir buçuk sene kadar Ankara’da birlikte kaldık. Malûmunuz olduğu üzere Zübeyir Ağabey, Üstad Hazretlerinin sağlığında uzun yıllar onun yanında ve hizmetinde bulunmuş, onun tarz-ı hayatını en iyi bilen ve ittiba eden ağabeylerimizden birisidir. Üstadın vefatından sonra da onun tarz-ı hayatını hem nefsinde azamî dikkatle yaşar, hem de etrafındaki Risale-i Nur talebelerini buna şiddetle teşvik ederdi. Burada, Üstadın hizmet tarzının ehemmiyetli düsturlarından ‘azamî dikkatle vech-i tevfiğ’ini gösteren bir hatıramı anlatmak istiyorum:

“Zübeyir Ağabey, Üstad Hazretlerinin vefatından sonra ortaya çıkan meselelere ışık tutmak amacıyla sık sık Üstadın hizmet tarzını bildiren mektuplar neşreder, bunların çeşitli hizmet mahallerine ulaşmasını temin ederdi. Yine bir gün bu manada bir lâhika mektubu hazırlamış, çeşitli vilâyetlerdeki Nur talebelerine göndermek üzere zarflara koymuş, zarflar üzerine de adresleri yazmıştı.

“Gecenin ilerleyen saatlerinde bu hizmeti tamamladıktan sonra, Zübeyir Ağabey, odanın bir kenarına koyduğumuz bu mektupları oradan alıp saklamamızı söyledi.

Biz ise sabah erkenden bunları götürüp atacağız, diye düşünerek diğer taraftan bu ifadesini Zübeyir Ağabeyin çekingenliğine yorumlayarak bu hizmeti ihmal ettik.

“Fakat ertesi sabah erkenden dershanemiz aramaya maruz kaldı. Türkiye’nin her tarafına gönderilmek üzere hazırlanan yüzlerce zarfı gören birinci şube elemanları, bunların kime ait olduğunu, kimin yazdığını sordu. Hepimizin bu mes’uliyeti üzerine almaktan çekindiğimiz ve sustuğumuz bir anda Zübeyir Ağabey, hasta hâliyle odasından dışarı çıktı. Eliyle bütün odayı işaret ederek, ‘Burada ne görüyorsanız hepsi benim şahsıma aittir!’ dedi.

“Hepimizi siyasî şubeye götürerek ifadelerimizi aldılar. Fakat herhangi bir suç unsuruna rastlanmadığı için serbest bıraktılar. Sonuçta Zübeyir Ağabeyle biz, aynı muameleye maruz kaldık; fakat tabî ki o, fevkalâde cesareti sebebiyle çok, hem pek çok kazandı.

“Fakat bu arama vesilesiyle Türkiye’nin her yerindeki adreslerin ellerine geçmesi, ehemmiyetli zarar oldu. Her tarafta arama ve takipler mühim sıkıntılara yol açtı. Böylece Zübeyir Ağabeyin tedbirli davranmak isteyişindeki hikmeti de anlamış olduk.

“Zübeyir Ağabeyin sabah aramaya maruz kalacağımızı hissetmesi gibi harikulâde hâlleri, yukarıda anlattığım olayla sınırlı değildir. Onun vasıtasıyla zuhur eden Risale-i Nur hizmetinin çok daha sarîh kerametlerine şahit olmuşumdur.

“Ezcümle birisi Emirdağ’da imamlık görevi yapan, Üstad Hazretlerinin de sağığında camisine devam ettiği ağabeylerimizden Mustafa Acet, Risale-i Nur talebeliği sebebiyle görevinden uzaklaştırılmıştı. Nihayet uzun uğraşmalardan sonra Ankara’da Diyanet İşleri Başkanlığı Merkez Kütüphanesine memur olarak girmeye muvaffak oldu.

“Cüz’î maaşıyla Ankara’da ev kiralayıp ailesini getirmeye muvaffak olamayınca ailesini memleketinde bırakarak kendisi tek başına Ankara’ya geldi ve dershanede bizimle birlikte kalmaya başladı. Bu arada bizim kaldığımız dershane yine aramaya maruz kaldı. Mustafa Acet Ağabey de bizlerle birlikte olduğu için yeniden işini kaybedeceği endişesiyle telâşlandı. Fakat Zübeyir Ağabey, hiç telâş etmeyerek siyasî şube görevlilerinin yanında ve hepimizin duyacağı bir sesle Mustafa Acet Ağabeye dönerek:

“‘Kardeşim, sen giyin de git!’ dedi.

“Mustafa Ağabey, bu söz üzerine kendi odasına gitti. Güzelce üstünü değiştirip hazırlandıktan sonra hepimizin arasından, fakat kimse kendisine bir şey demeden çıkıp gitti. Bizi ise, hepimizi siyasî şubeye götürdüler. Fakat yine hiçbir suç unsuru tespit edilemediği için birkaç gün sonra serbest bırakıldılar.

“Kardeşim! Bu neviden çok vukuat var ki Üstad Hazretlerinin manevî tasarrufunun devam ettiğini gösteriyor.

“Bu sefer sizin arzunuz üzerine, denizden bir damla mesabesinde olan bu hatıratı kaydederek size gönderiyorum. Siz istediğiniz kısımları yazar, istediğiniz kısımları

tayyedersiniz. Bu vesileyle tekrar selâm ve dua eder, dualarınızı beklerim.”

Mustafa Türkmenoğlu

Bir Kahramandan, Kahraman Avukata...

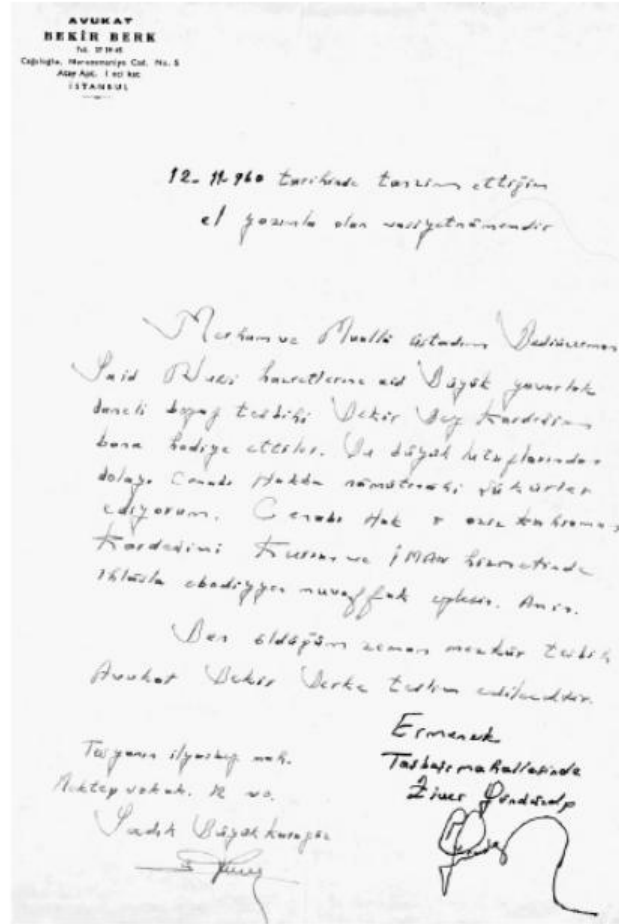
Elli sene devam eden (1935-1985) ve binlerceyi bulan Risale-i Nur mahkemelerinden birisi daha bir iftirayla açılmıştı.

1958’de Bediüzzaman’ın hizmetkâr ve talebelerinden 10 kişi tevkif edilerek Ankara Hapishanesine konulmuştu.

Memleketi Senirkent’te “Kara Melek” lâkabıyla anılan Demokrat Parti milletvekili merhum Dr. Tahsin Tola’nın vasıtasıyla yine merhum Av. Bekir Berk, ilk defa Nur davalarına girmek için, Nur talebelerinin vekâletnamelerini almak üzere Ankara zindanlarındaki bahtiyar Nur şakirtleriyle görüşmeye gitmişti.

Bekir Abi, Nur talebelerine hitaben:

“Sizlerin bir an önce tahliye edilmeniz için, ben sizleri mi, yoksa inancınızı, fikirlerinizi, tek kelimeyle davanızı mı müdafaa edeyim?” der.

İki kahramandan, Av. Bekir Berk ve Zübeyir Gündüzalp'ten ortak bir hatıra.

Demir parmaklıkların arkasındaki Nur talebeleri ve onların namına muhatap olan Zübeyir Abi, genç avukata şunları söylemişti:

“Bizlerin burada ne zamana kadar kalmamız hiç mühim değildir. Siz Nur Risalelerini müdafaa ediniz! Siz, bizlerin inancını ve davamızı mahkemede müdafaa ediniz!”

Zübeyir Abinin bu kahramanca sözleri, Nur davalarına, belki de 20 sene devam edecek olan Nur mahkemelerine bir başka kahraman daha kazandırıyordu: Bekir Berk!

Bu kahraman sözlerden sonra tâ 1973 sonlarına kadar Av. Bekir Berk Abi, Edirne'den Van'a kadar bütün vatan sathında binlerce Nur mahkemesine girerek hep beraat kararları almıştı.

Galata Köprüsünde Bir Tebliğci

Zaman kitabının takvim yaprakları, milât senelerinin 1966 günlerini gösteriyordu.

Geliniz şimdi o günleri az da olsa hatırlamaya çalışalım:

Bahsini ettiğimiz seneden iki ay önce Adalet Partisinin iktidarı başlamış ve İslâmköylü Süleyman Demirel başvekil olmuştu.

Orgeneral Tural, orduya bir genelge yayınlamıştı: “Nurculuk tehlikesini birliklere anlatın.”

2 Aralık 1966’da Başbakan Demirel şöyle konuşmuştu:

“Ordu, mektep ve camiye rahat bırakın.”

O günlerde inanmış-mü’minlerden Mehmed Şevket Eygi, haftalık “Yeni İstiklâl” isimli bir gazete yayınlamaktaydı.

Gazetenin 10 Ağustos 1966 tarihli 261’inci sayısında bir kahraman gazinin fotoğrafı yayınlanmıştı. Bu resmin altında şunları okuyorduk:

“Bediüzzaman Said Nursî: İslâm düşmanlarının plânlarını alt üst eden adam.”

Bu gazeteyi ve bu resmi gören Zübeyir Abi, yatağından fırlayan yaralı bir aslan gibi Galata Köprüsüne koşmuş ve elindeki gazeteyi başının üzerine kaldırarak ve ayakta duramayacak kadar hastalıklar içinde olduğu hâlde saatlerce satmış ve köprü yolcularına çağımızın rehberini göstermişti.

Satırlarımızın arasında mezkûr gazeteyi, aziz bir hatıra olarak yayınlarken, Eygi muhteremi teşekkür ve dualarla anıyor ve Zübeyir Abiyi mağfiret dualarımızla yâd ediyoruz.

“Beni Öldüremeyecekler! Nur’ları Cihana İlân Edeceğim”

“Son Şahitler”den Konyalı Hüsmen Hüseyin Duran anlatıyor:

“3 Ocak 1960 tarihinde Üstad Bediüzzaman, Ankara-Beyrut Palas Otelindeydi. Otel odası tıklım tıklımdı. Biz odanın dış kapısında Zübeyir Abiyle birlikteydik. Zübeyir Abi, bana orada şu aziz hatıralarını anlatmıştı:

“1948 senesinde Afyon hapsinde Üstad Bediüzzaman’ın kaldığı koğuşun pencere camları kırık, kapısı ise kilitli idi. Soba var, ama yanmıyordu. Bizlerin de içeriye girmesine kat’iyen müsaade etmiyorlardı. Camdan, Üstadın koğuşuna baktım ki, sanki namaz kılıyor, ettahiyyatta gibi dizüstü oturuyordu. Ama bu duruşu sanki cansız gibiydi! Çok dehşetli bir soğukta Afyon kışını yaşıyorduk. Üstad Bediüzzaman abdest almış, yüzündeki, bıyıklarındaki ve kaşlarındaki abdest suları donmuştu! Sanki buzlar içerisinde donmuş gibi bir hâli vardı. Kapıyı açamayınca, omzumla kapalı kapıya dayandım ve anahtarı kırarak içeriye daldım. Nur Üstadın ellerine, eteğine kapanıp:

“Üstadım, diye haykırarak ellerini öpmeye başladım.

“Hazret-i Üstad bana:

“‘Kardeşim, korkmayınız! Bunlar beni öldüremeyecekler. Ben Nur’ları bütün cihana ilân edeceğim!’ dedi.

“Tam bu esnada çok zalim olan gardiyanlar geldiler.

“Sen nasıl olur da buraya gelir ve girersin! Sen nasıl kilidi kırarsın, diyerek öfkeyle beni alıp aşağıdaki gardiyanların odasına götürdüler, falakaya yatırıp saatlerce vurdular. Ama ben Allah diyordum, vur vur, diye haykırıyordum. Sizler de şayet böyle bir duruma düşerseniz, Allah deyin; hiç acı duymazsınız!”

“Bediüzzaman’ın Mahkemesinde Hiç Kimseden Korkmuyorum!”

Kahramanlar kahramanı Zübeyir Abinin Afyon zindanında yazıp zalim savcı Abdullah Bükür’in yüzüne karşı haykırarak okuduğu şanlı müdafaasından sadece üç-beş satırla bu destanı bağlamaya çalışalım:

“Bediüzzaman Said Nursî’nin bu asırda nadir bir İslâm dâhisi ve her bir cihette eşsiz bir şahsiyet olduğuna bu millet senelerden beri o kadar inanmış ki, hakiki olan bu kanaati hiçbir propaganda çürütemiyor ve çürütemez.

“Büyük bir Üstadın eserlerinden müstefit olmayı lütuf buyuran Cenab-ı Hakka hamd ve senalar ederim. İman,

İslâmiyet dersi alarak büyük faidelere nailiyetime sebep olan bir Üstada, bütün ruh u canımla medyunum. Senelerden beri sıkıntılar içerisinde eser yazarak gençliğimizi komünizm yemi olmakla ebedî haps-i münferitliğe mahkûm edilmekten kurtaran bir müstakim Üstad için senelerce dünya hapsinde kalmaya hazırım.

“Yirmi seneden beri milyonlarca insana din, iman, İslâmiyet, fazilet dersi veren ve onları dinsizlikten muhafaza eden Kur'an tefsiri Risale-i Nur uğrunda idam edileceksem, sehpayı ‘Allah, Allah! Ya Resulallah!’ sedalarıyla koşarak gideceğim. Komünizme kapılıp dininden çıkan, ebedî felâketlere yuvarlanan ve vatan haini olarak kurşuna dizdirecek cürümlerden gençlerimizi koruyan Risale-i Nur uğrunda kurşunla öldürüleceksem, o kurşunlara çekinmeden göğsümü gereceğim. Üstadım Bediüzzaman için hançerlerle parçalanırsam, etrafa sıçrayacak kanlarımın ‘Risale-i Nur, Risale-i Nur...’ yazmasını Rabbimden niyaz ediyorum.

“Birimiz şarkta, birimiz garpta, birimiz cenupta, birimiz şimalde, birimiz ahirette, birimiz dünyada olsak, biz yine birbirimizle beraberiz. Kâinatın kuvveti toplansa, bizi yüksek Üstad Said Nursî'den ve Risale-i Nur'dan ve bizi bizden ayıramaz.

“Bediüzzaman'ı ve Risale-i Nur'u her yeni tanıyan müdrik ve takdîr-kâr kimseler, daha evvel tanımadıklarına binler teessüf edip kaybettikleri zamanları telâfi edebilmek için müsait vakitlerini boşa sarf etmeyerek, beş dakikalık bir zamana dahi ehemmiyet verip, geceli gündüzlü Risale-i Nur'a çalışmaya başlıyorlar. Bu rağbet ve şiddetli alâka, hiçbir psikolog, sosyolog ve filozofun eserinde görülmemiştir. Onlardan ancak tahsilli kimseler istifade edebilmişlerdir. Bir ortaokul çocuğu veya okumasını bilen bir kadın, büyük bir filozofun eserini okuduğu zaman istifade edememiştir; fakat Risale-i Nur'dan herkes derecesine göre istifade etmektedir. Bunun için, sizlerin Bediüzzaman ve Risale-i Nur şakirtlerine vereceğiniz beraat kararını bütün bir millet bekliyor. Eğer Said Nursî, talebelerine musibet zamanında sabır ve tahammül ve itidal telkin etmemiş olsaydı, gönüllü alay kumandanı olarak harbe iştirak ettiği zaman topladığı talebeleri gibi hürmetkâr olan binler Risale-i Nur şakirdi, Afyon tepelerine

kuracakları çadırlar içerisinde, Afyon Ağır Ceza Mahkemesinin beraat kararını bekleyeceklerdi.

“Said Nursî ve Risale-i Nur şakirtlerinin çalışmaları, kanun çerçevesine alınıp gizli cemiyet olduğu ispat edilemiyor. Neden ispat edilemiyor? Acaba vukufu bir adliyecî olmakla başmüddeiumumîliğe kadar yükselen bir şahıs, bu ispatı kanunla yapmaktan âciz midir? Hayır, kat’iyen âciz değildir. Ortada gizli bir cemiyet diyecek bir teşkilât yoktur ve onun için cemiyetçilik ispat edilemiyor.

“Savcının evvelen, ‘Nur talebeleri bir cemiyet değildir.’ diye kanun dairesindeki tam görüş ve isabetle verdiği hükmü, biraz sonra her nedense ‘cemiyettir’ diye iddia etmesi, bir tenakuzdur. Elbette hükümsüzdür. Heyet-i hâkimenin gayet açık olan bu hakikati idrak ederek ‘Gizli cemiyet yoktur.’ diye karar vereceğinden emin bulunmaktayız.

“Sayın hâkimler!

“Teessür ve ıstırap karşısında kalpten bir parça kopsaydı, ‘Bir genç, dinsiz olmuş.’ haberi karşısında o kalbin atom zerrati adedince paramparça olması lâzım gelir.

“İşte, sizin vereceğiniz beraat kararı, İslâm gençliğinin, İslâm dünyasının bu dehşetli âfetten tesirli bir şekilde kurtulmasına sebep olacaktır.

“Onlar iyi bilsinler ve titresinler ki, gürültüye pabuç bırakmıyoruz. Zira Risale-i Nur eserlerinde hakkı ve hakikati görmüş, öğrenmiş ve inanmışız. Türk gençliği uyumuyor. Bu kahraman İslâm Türk milleti, başka bir devletin boyunduruğu altına giremez. Fedakâr Müslüman gençliği, sahip olduğu tahkikî iman kuvvetiyle vatanını sattırmaz. Dindar, cengâver Türk milleti ve imanlı, cesur Türk gençliği korkmaz. Onun içindir ki bizi insanlık seviye ve seciyesinde en yüksek mertebelere çıkaran ve her sahadaki terakkiyatımızı sağlayan ve biz gençlere, din vatan ve millet aşkını aşılayarak uğrunda bütün mevcudiyetimizi feda ettirecek hakikî bir dinperver olarak bizleri yetiştiren Risale-i Nur eserlerini okuyoruz ve okuyacağız.

“Bediüzzaman ve onun eserlerine kopmaz bir bağla bağlayan sâikten biri de budur.

olur ve ithamlara hakikî hedef olan muzır dinsizlerin türemesine yardım etmiş olur.”

1948 Afyon Hapsinde Yatan Ceylan Çalışkan’a

“Aziz, kahraman Ceylan!

“Bugün ne hâlde olduğunuzu bilemiyorum; yalnız, hadsiz şükür diyebiliyoruz.

“Hazret-i Üstadımız eve yerleşti. Size ve umuma selâm getirmek için gönderdi.

“Sizde Meyve Risalesi var mı? Onu verin; götüreceğim.

“Binler selâm... Ellerinizden öperim.

“Bütün ruhumuzla sizinle beraberiz.”

Zübeyir

Zübeyir Abiden, Kore’nin Kahraman Gazisi Bayram Yüksel Abiye

“Aziz, sıddık, kahraman, mübarek ve çok sevgili kardeşim Bayram!

“Evvelâ: Mübarek mektuplarınızı aldım. Bütün ruh u canımla tebrik ederim.

“Aziz kardeşim, Nur talebelerinin üzerinde inayet-i Rabbanîye daima hazırdır. Kore’ye gitmek münasebetiyle size yazacaklarımı, siz bana yazmışsınız; maşaallah, barekallah! Nur’dan tam ders almışsınız.

“Evet kardeşim! Kâinatta hiçbir şey yoktur ki Cenab-ı Hakkın idare ve tedbiri dairesinden hariç kalsın. Zerreden şemse kadar bütün mevcudat, Kadir-i Zülcelâl’in emir ve iradesi tahtındadır. Bu hakikate binaen, sana Kore kur’asının isabet etmesi tesadüfî değildir. Demek, ‘Risale-i Nur’un geniş fütuhatına sebep olmak’ gibi büyük bir nimet ve şeref-i İlâhî sana ihsan edilmiş. Demek, seni Risale-i Nur gönderiyor. Şu hâlde orada imanî bir vazife var.

“Evet sevgili kardeşim! Nefsimiz ölümden korkar; fakat Risale-i Nur’un dersi, nefis ve şeytanı dahi teslim ve ilzam

etmeye mecbur ediyor. Nur'dan aldığımız dersle, ölüm, ehl-i iman için şu dağdağalı ve zahmetli ve fânî dünyadan, bostan-ı cinâna, bâkî ve sermedî ve güzel bir âleme göç etmektir. Bu zindan-ı dünyadan, âlem-i nura seyahat etmektir. Hem başta habibullah olan Peygamber Efendimiz (a.s.m.), ahirettedir. Öyle ise ölüm, ehl-i iman için, Fahr-i Kâinat olan Sevgili Peygamberimize bizi kavuşturan bir pasaporttur. Hem eğer birimiz ölürse deriz ki: 'Yüz binlerce kardeşimiz yaşıyor; benim hesabıma da İslâmiyete hizmet edip, şirket-i maneviye hesabıyla benim defter-i amalime de sevaplar kaydettiriyorlar.' der, rahatla yatarız.

“Aziz kardeşim! Her adres değiştikçe bana bildir. İnşallah mektuplaşırız. Senin gittiğini kardeşlere yazdım. Isparta'dan, İzmir'deki kardeşlerimizin bir adresini iste; İzmir'den yeni harf risaleler al, Kore'ye götür. Japonya'da herhâlde Tokyo'da Türk mektebi varmış. O mektebi bul, ziyaret et. Onlara çok kıymettar hediye olarak, Nur'lar çok münasip ve iyi olur. Size gönderdiğim alfabeyi bana iade et; buralarda bulunmuyor.

“Çok sevgili kardeşim! Birimiz şarkta, birimiz garpta, birimiz şimalde, birimiz cenupta; birimiz dünyada, birimiz ahirette olsak, başımızda Hazret-i Üstad bizle beraber ise daima beraberiz.”

Çok kusurlu Zübeyir

Bir Kahraman, Bir Kahramanı Anlatıyor

Genç nesillere bir kahramanlık timsali olarak Zübeyir Abimi iftiharla arz etmeye çalışırken, böylesine ulu bir serdarın kahramanlıklarından çok az misaller verebildim. Şimdi, “Allah, millet, vatan yolunda Serdengeçti” gibi kahramanlar kahramanı bir asil, bana anlattığı bir kısa notta, yani “Son Şahitler”de bakınız benim dinimin kahraman serdarı Zübeyir Abimi nasıl anlatmaktadır:

“1954 senesiydi Üstadı ikinci defa ziyaretim.

“Isparta'da dinî ve millî neşriyatı satan bir kitapçı dükkânı vardı. Oraya giderek Üstadı sordum. Bu esnada anîden Ziver zuhur etti.

“Rahmetli ne kahraman insandı! Ne iman vardı ya Rabbim onda! Ateş gibi bir delikanlıydı!

“Üstadı ziyaret etmek istediğimi söyledim.

“‘Üstad hasta, ama sizi kabul eder.’ dedi.

“Ayrı ayrı yollardan, Üstadın kaldığı eve gittik. Devamlı polis kontrolündeydi. Mahalle arasında ahşap bir eve girdik.

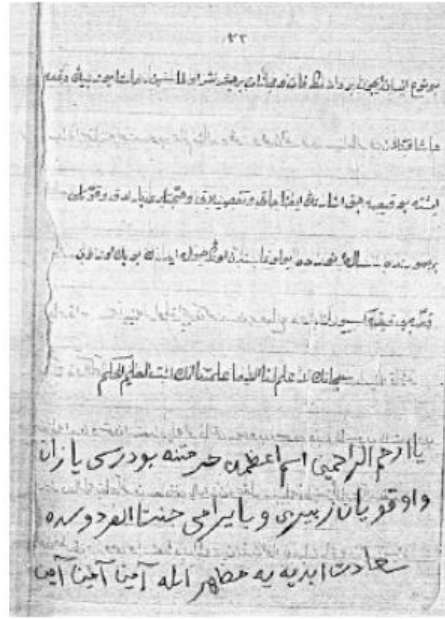
“Her anki gönülden Allah’a yalvarışlarım, Kur’an yolunda böylesine kahramanlar gibi korkusuz ve cömert olabilmek... Ah ne saadet ya Rabbim!”

Üstad’dan Zübeyir Abi’ye:

‘Zübeyir, ben seni daha üç yaşında bir çocukken manevî himayeme, tasarrufuma almıştım’

Zübeyir Abi, Üstadla birlikte İstanbul’a geldiği günlerde; 1959’un sonu, 1960’ın başı.

Zübeyir ve Bayram Abilere Nur Üstaddan dualar.

Üstad Bediüzzaman'dan Muhammed Zühdü ve Zübeyir Abiye dualar.

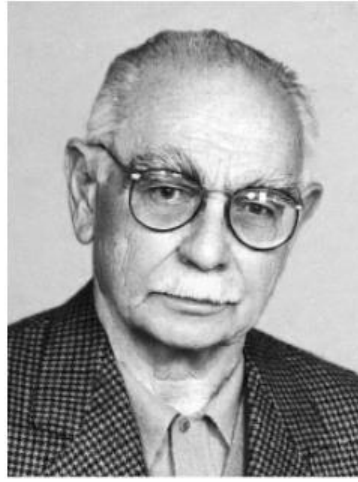
Bir Cömert Gördüm

KIRK YILDIR Nur dünyasında çok müstesna fazilet örnekleri gördüm. Cömertlik ve âlicenaplık, bambaşka bir güzellik nurudur.

Bu nur burcunun zirve noktasında yine Zübeyir Abi parlıyordu. Gerek bizatihi şahidi olduğum, yaşadığım, gerekse dinlediğim bu güzelliklerden bazılarını burada yazmak istiyorum. Cafer Çim, 1924 doğumlu ve hâlen İzmir'in Turgutlu kazasında oturmaktadır. Kendileri Zübeyir Abiyi Urfa Postahanesinde çalışırken tanımışlardı:

“Zübeyir, telgrafçıydı. Ondaki ciddiyete, çalışkanlığa ve işini en güzel bir şekilde yapmasına hayran olmuşum. Benim sırtımdaki ipek gömlek gibi, başımdaki fotr gibi dış görünüşümle hiç mi hiç ilgilenmezdi. Konuşmadan da bana çok dersler vermişti. Kendisinin vesile olmasıyla Nur Risalelerini tanımıştım. Yine büyük alâkalarıyla Üstadı ziyaret ederek, ellerini öpüp talebeliğine kabul edilmişim. Anne babamı da talebeliğe ve kardeşliğe kabul etmişlerdi. Burada Zübeyir merhumun şahidi olduğum güzel hasletlerinden sadece birisini söylemek istiyorum:

“Kendileri 1948 senesinde tevkif edilerek Afyon hapsine atılmıştı. Hâliyle bu tevkif ve dava dolayısıyla, tâ 1952 senesine kadar açıkta kalarak, maaşlarını da alamamıştı. Dört yıl sonra beraat edince, birikmiş maaşlarını Urfa'da iken almıştı. Bu biriken maaşlarının kuruşuna bile dokunmadan, hepsini de olduğu gibi Kur'an hizmeti için Isparta'daki Üstad Bediüzzaman Hazretlerine, 'Boyacı Süleyman Rüştü Çakın eliyle, Üstad Bediüzzaman Said Nursî, Isparta' adresine postalamıştı. Benim Urfa'da üç sene beraber çalıştığım rahmetli Zübeyir Efendi, bütün varlığıyla Kur'an'a hizmet diyor, başka bir şey söylemiyordu.”

*Turgutlu'da ziyaret ederek hatıralarını dinlediğimiz Cafer Çim.
1952'de Zübeyir Abiyle Şanlıurfa PTT'sinde beraber çalıştıkları gençlik günlerinde
ve bizim ziyaret yıllarımız olan 2000'li senelerde.*

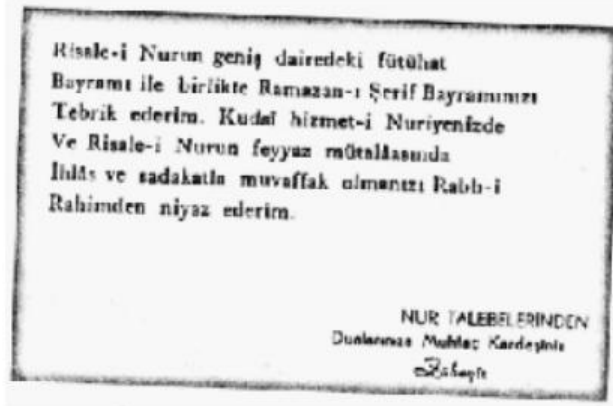
“Herkes Onun Gibi Olsaydı, Türkiye’de Fakir Kalmazdı!”

Zübeyir Abinin bir başka cömertlik hatırasını, Abdullah Yeğin Abinin 20 Nisan 1971 tarihli “İttihad” gazetesinde “Abdullah Araçlı” imzasıyla yayınlanan “Ölçü” başlıklı başyazısından nakletmek istiyorum:

“(…) Onunla Urfa’da kalışımızı ve Urfa’ya ilk defa giderken İslahiye’de telgrafhanede görüşmemizi hiç unutmam. Hüsnü ve Bayram ile beraberdik. İslahiye telgrafhanesine vardık. Mütevazi odasında kitaplar dolu idi. Sanki orası telgrafhane değildi, kütüphane idi. Kendisini ilk nazarda anlayamazdınız.

Fakat biraz konuşmakla, ne kadar ileri görüşlü bir mücahit olduğu hemen anlaşılırdı. Halk ve oranın ileri gelenleri hep

ona hürmet ediyorlardı. Her hâlinde iktisat, feragat, fedakârlık, sadakat okunuyordu.

“Urfa’da üç sene kadar beraber kaldık. Kusurlarımızı hiç yüzümüze vurmazdı; olmamış gibi kabul eder, bir sohbet veya lâtife tarzında ihsas ederdi. Telgrafhanede arkadaşları hep kendine hürmet ediyorlardı. PTT müdürü, Vanlı, muhterem bir zat idi. Bazı akşam sohbetlerine gelir ve Zübeyir Ağabeye çok hürmet gösterirdi. Çünkü onun lisan-ı hâli ders veriyordu. Tam Kur’an talebesiydi. Sözü ve hareketi birbirine uygundu. İşini tam yapıyordu. Bir zaman kendisini ‘Nurcu’ diye şikâyet etmişler. PTT Umum Müdürlüğü, sicil için Urfa PTT Müdürlüğüne ‘Zübeyir Gündüzalp, Nurculuk propagandası yapar mı?’ diye sual sormuştu.

“Hülâsa olarak ifade edersek, o zamanın Urfa PTT Müdürü cevaben diyor ki: ‘Zübeyir, vazifesini tam yapar, mesai saatleri kimseyle konuşmaz.’

“Diyebiliriz ki işlerini zamanında yapması, tam bir mü’min olarak hâl diliyle herkese faydalı olması, ister istemez etraftan hürmet ve samimiyet celp ediyordu. Arkadaşları ve akrabaları onun hâlimden öylece samimiyet dersi almışlardı. Onlardan kimi görsem, Zübeyir Ağabeyden hürmetle bahsediyorlardı.

“Urfa’da benim malî durumumun bozuk olduğunu bildiği için, her maaş aldığı anda bir miktar ve ihtiyacımdan fazla parayı zorla bana kabul ettirmeye çalışırdı. Ben kabul etmiyordum. İlerde maaş alacağım, yedek subay olacağım ümidiyle kendisine borçlanmıştım. Borç olarak kabul etmiyordu. ‘Bu, millet malıdır. Bana verilen bu para fazladır. Senin de bunda hakkın var. Sen de çalışıyorsun.’ diyerek iknaya çalışırdı. İslâmî hizmet varsa hemen para vermek

isterdi. Zaten iktisada riayetkâr olduğu için kendisine çok az sarf ediyordu. Eğer memurlarımız böyle dindar, özü sözü bir, haramdan kaçan kimseler olsa idiler Türkiye’de fakir kimse kalmazdı. Çok Urfalı bunlara şahittirler. Çok hâlleri var ki, kalemimle ifadeden âciz kalıyorum!”

Talebe Bursu Veriyordu

Antepli kadim dost ve Nur ağabeyim Nazım Gökçek, 1965 yılında askerliğinin ikinci ve uzun kısmını Keşan’da yaparak İstanbul’a gelmişti. Bu arada Zübeyir Abi kendi odasını Gökçek’e vererek, bir ay ramazan boyu orada kalmasını istemişti. İşte bu günlerde, bir talebe bursu şeklinde kendilerine harçlık vermişti.

Bu hatıradan hemen iki-üç yıl sonra, yine Antepli bir başka Nur fedaisi Mehmed Kaya da, Üsküdar-Selimiye kışlasında askerlik yapmıştı. O günlerde Kaya kardeşime de yine Zübeyir Abinin o bereket dolu mübarek harçlıkları ulaşmıştı.

İlâç Parasını O Vermişti

Bütün bunlardan başka, şimdi Maraş’ta doktorluk yapan M. Yaşar Çil ise, Zübeyir Abiden şu hatırasını anlatmaktadır:

“60’lı senelerin ortalarındaki talebelik günlerimdeydi. Hastalanmış ve doktora gitmiştim. Tabi günümüzün maneviyat ve din duygularından uzaklardaki doktoru, beni evhamlandırmış ve çok korkutmuştu. Bu hâl içinde İstanbul’un Süleymaniye semtinde ilâç almak için dolaşıyordum.

İki Nur serdari Mehmed Zübeyir Gündüzalp ve Mustafa Sungur, 1970 senesinde İstanbul-Beyazıt-Çarşıkapı Kiğılı Pasajındaki Bekir Berk Abinin yazıhanesinin çıkış kapısında.

Tam bu esnada yolda Zübeyir Abiyle karşılaşmıştım. Benim hâlimi hatırlımı sormuştu. Kendilerine hasta olduğumu, ilâç almak için eczaneye doğru yola çıktığımı ifade etmiştim. Çok şefkatle, hasta hâlimle benimle alâkadar oldu, çeşitli tavsiyelerde bulundu. Bu arada ilâç için çıkardığı paraları, zorlayarak elime verdi.”

Zübeyir Abi rahmetlinin bu cömertlik hatıraları, çok küçük bir araştırmanın tespitleridir. Ciddî olarak araştırılsa, kim bilir daha nice unutulmaz güzel hatıralar bulunur.

Zübeyir Abi, bununla da kalmayıp, o günlerin iki Nur hizmetkârını Çil’in Zeytinburnu’ndaki evine gönderip hâlini hatırlını soruşturmaya devam ediyordu.

Bana Verdiğı 25 Liralar...

1950 yılı baharında ezanı serbest okuttuğı için Adnan Menderes’i idam eden ihtilâlciler, onun yerine 1960’tan sonra başvekil olarak İsmet İnönü’yü oturtmuşlardı. 1963-1964 ders yılında Gaziantep Lisesinde 20 kişiye “namaz kılmak ve Nur Risalelerini okumak” suçundan disiplin cezaları vermişlerdi. Allah’a şükür, bizim talihimize de “Gaziantep ve civarındaki liselerde okuyamaz!” cezası ve mükâfatı çıkmıştı!

O tarihlerdeki ders yılında Vefa Lisesinde okuyordum. Dersler sabah sekiz buçukta başlıyor, öğleden sonra üç buçuğa kadar devam ediyordu. Yani son ders, üç buçukta bitiyordu. Lâleli Camiinin önünden 93 numaralı otobüse binerek, 20 kuruşluk talebe biletiyle, kaldığım Zeytinburnu'na varıyordum.

O gün son ders çıkışında kapıda uzun boylu, Erzurumlu Sabahattin Aksakal beni bekliyordu. Bu kardeşimiz her zamanki şakacı ve mütebessim bir simayla bana selâm verdikten sonra, yazıhaneden istendiğimi söyledi. “Yazıhane” deyince Nur avukat merhum, mağfur Bekir Berk Abimiz hatıra gelirdi. Nur hizmetlerinin bu mübarek menzili, İstanbul-Beyazıt-Çarşıkapı-Kiğılı Pasajındaydı.

Her günkü güzergâhım olan Vefa Lisesi-Şehzadebaşı Camii-Feyziye Kıraathanesi ve Lâleli Camiine olan istikametimi değiştirip, Vezneciler-Beyazıt Meydanı-Sahaflar'dan Çarşıkapı'daki Nur menziline ulaşmıştım.

Kapı zilini çaldığımda bütün heybetiyle Zübeyir Abi:

“Gel kardeşim!” diyerek bizi kucaklamıştı.

O anda anladım ki yazıhaneden Zübeyir Abi beni çağırmıştı.

Belki yarım saat kadar Nur hizmetlerinden, derslerimden konuştuk; sonra İslâmiyetin düşmanlarından hiç korkmamamız lâzım geldiğini, zaten Anteplilerdeki mevcut fitrî kahramanlıklardan bahsetti. Tek başına düşmana kafa tutan Şehit Şahin Beyi anlattı. Bu giriş faslından sonra bahsi, tasarruf-iktisat gibi maddî meselelere getirdi. Buradan anî hareketle elini cebime atarak, para bırakmak istedi.

“Abi, abi!” diyerek cebimdeki elini tuttum. Kendilerine, “Abi, benim param var.” diyordum. Kendileri ise:

“Biliyorum kardeşim, senin paran var.” diyordu.

Hâlbuki vakıa ve gerçekte ise benim cebimde 25 kuruşum vardı. Yarın okula nasıl geleceğim, masraflarımı nasıl yapacağım; bütün bunlar meçhul ve bilinmiyor idi.

Çok şiddetle reddedince, bu kere Zübeyir Abi, bana hitaben:

“Kardeşim! Ben biliyorum, senin paran vardır. Ama bunu bir teberrük olarak al, üzerinde bir yerine dik. Bir gün çok ihtiyaç ve ıstırar içinde olduğun bir anda, bu diktiğin yeri söker, bu parayı alarak harcarsın.” demişti.

Çok uzun dakikalar süren bu durumdan sonra, beni dış kapılara kadar getirip yolcu etmişti.

Kiğılı Pasajından ayrılıp da, daha merdivenleri bile inmeden cebime konulan bu ihsan-ı şahane nuruna baktım: 1963-1964 ders senesinin 25 lirasıydı! ahsini ettiğim bu 25 lira, tam bir ay, hem de Urfa lokantalarına gitmek şartıyla, bana bol bol kâfi gelmişti. übeyir Abinin verdiği bu 25 liralara, vefat ettiği 2 Nisan 1971 Cuma gününe kadar devam etmişti. Zamanın şartlarına göre de 25 lirayı devamlı artırıyordu. Bu miktar, arta arta 250 liraya kadar yükselmişti.

Son aldığım lütufkâr para ise, Fatih-Kıztaşı-Nurtaşı’ndan Süleymaniye-Kirazlımescit Sokağındaki 46 numaralı dershaneye kadar olan beraberliğimizde, şoför Hamdi Yeşildağ’ın arabasında verilmişti. Yolda son harçlığını vermiş ve yazı yazarken dosya kâğıtlarını nasıl kullanmam gerekirse o şekilde bir kâğıt üzerinde yaptığı çizgilerle göstermişti. O günler, merhum abimizin vefatından tam altı gün önceydi. Takvimler de 27 Nisan 1971 Cumartesi tarihini gösteriyordu.

Dec me din Kardefin

السلام عليكم ورحمة الله وبركاته
Kahnann - 10/10/19

[illegible]

**NUR ABİDEN ALDIĞIM MEKTUPLARDAN
SATIRLAR**

Merhum Zübeyir Gündüzalp Ağabeyimin bazı notları... Bu kısa mektuplarında, Kur'an hizmetinin en küçük detaylarına kadar yazıyor, aziz notlarının sonunu ise, büyük bir tevazu ifadesi olan, "Kusurat ve hatiatla alûde kardeşin" ile bitiriyordu.

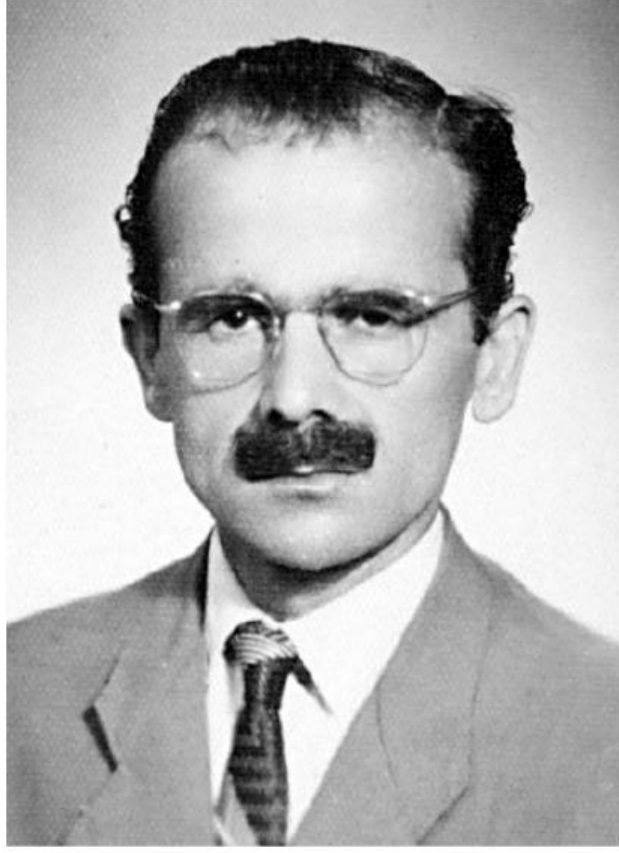

Av. Ünlü, Hafız İsmail, Kutlular ve Zübeyir Abi.

Zübeyir Abi Sultanahmet Meydanında bir Nur kardeşiyle...

**Dava Arkadaşları ve Nur Kardeřlerinin
Kaleminden Zübeyir Abi**

BÜYÜK MÜCAHİD

Mustafa Sungur

13 Nisan 1971 tarihli “İttihad” gazetesinden...

“ZÜBEYİR, bana bir kahve yap, diyeceğim. Onları burada bekleyeceğim, kaçmayacağım!”

Bu sözü hatırlattıran bir hatıra, 1971 senesinde zuhur eden hadiseler hengâmında vefatıyla dehşetli hadiselere kendini siper eden kahraman bir ruhun manevî şehit hükmünde dâr-ı bekaya irtihal etmesidir.

Hangi hatırayı yazacağımı da bilemiyorum. Zira 10 sene kadar, Afyon hapsinden sonra muazzez Üstadımızın hizmetinde, seyahatinde, neşriyatta ve Ankara’da beraber bulunduk. Ve 10 sene de Hazret-i Üstadın irtihalinden sonra rahmet-i İlâhiye ile nihayetsiz acz ve fakrımıza rağmen tevdi edilen hizmet-i Nuriyede yan yana, aynı ruh manasında binler fedakâr halis kardeşlerimizle beraber çalıştık.

Evvelâ Cenab-ı Haktan vaki olan kusurumuzu af buyurmasını niyaz ile rahmet ve kereminin tecellisiyle ebedî kudsî rızasını dileriz.

Bu zamanlarda, bu kahraman hadim-i Nur, hakikaten müstesna bir feragat ve fedakârlık ile hayat sürmüştür. Üstadımızın zamanındaki ve yanındaki aynı fedakârlığı ile millet, memleket ve İslâm için yaşamak demek olan hizmet-i Nuriye içinde kalmış, evi ocağı, dostu arkadaşı, sevinci eğlencesi hep nur-u Kur’an hakikatleri, dersleri olmuştur. Bu zamanda binde bir insanda bulunmayan harika bir sadakati, Üstadından aldığı derse ittiba ile izhar eyleyen ve talebe-i ulûm şerefini kazanan bu bahtiyar insan, 17 sene sonra Hazret-i Üstadın ihbarıyla şehit olarak hayatını hüsn-ü hatimeyle kapamıştır.

Yazımın başındaki cümlelerin sebep-i suduru şöyleydi:

Bir zaman Isparta’da Hazret-i Üstadın huzurunda, Nur’un dersinde idik. Hizmet-i Kur’aniyede sadakat ve Allah’a güvenmek, itimat etmek gibi meseleler münasebetiyle Hazret-i Üstad buyurdular ki:

“Kardeşlerim! Meselâ İngiliz, Fransız, Rusya, üçü ittifak ederek Londra’da toplansalar ve karar verseler ki, ‘Bu Said Nursî, Anadolu’da bizim mesleğimizin revacına meydan vermiyor. Dini ortadan kaldırmak davamızı, eserleriyle kırıp esastan bozuyor. Ne yapıp yapmalıyız, bu Said’in vücudunu ortadan kaldırmalıyız.’ diye karar verip ve benim de şimdi Isparta’da olduğumu kat’î haber alarak bulunduğum bu evi bombalamak için tayyarelerini buraya doğru gönderseler, ben de şimdi kat’î haber alsam ki geliyorlar –bu esnada Üstad bacak bacak üstüne atıp– ‘Zübeyir, bana bir kahve yap, diyeceğim. Onları burada bekleyeceğim, kaçmayacağım!’ demişti.”

Bu suretle harika sadakatin ve fedakârlığın, maddî harika bir tesir icra ettiğini ifade buyurmuşlardı. Ve Allah (c.c.), kendi davası ve rızası uğrunda cansiperane gayret ve sadakat gösterenlerin bu fiilî dualarını reddetmeyeceğini, bu fitrî kanunun her şeye rağmen yaşayacağını, mağlûp edilemeyeceğini, ihlâs ve samimiyet ile bir hakikate gönül verenlerin, bahusus o hakikat kâinatta cereyan eden İlâhî kanunlar gibi makul, müspet ve müdellel hikmet düsturları olsa, hiçbir cihetle sökülemeyeceğini; çünkü Kur’an-ı Hakîmin, kâinatta cereyan eden hadiselerin ve zamanın satırlarında yazılan fitrat eserlerinin dile gelmiş bir ifadesi olduğunu, hatta ve hatta şimdi “müspet ilim ve fen” dedikleri meselelerin esaslarının da Kur’an-ı Hakîmin lisan-ı semavîsiyle kâinatta daima ilân edildiğini, Nur Risalelerinin ihtiva ettiği bahis ve mevzuların güneşin vücudu gibi kat’î ve ziyası gibi parlak ve harareti gibi hayatbahş olduğunu ve talebelerin de gayet muhkem ve sağlam hakikatlere dayandıklarını beyanda bulunmuşlardı.

Merhum, mübarek kahraman ruhun ardından şimdilik yalnız bu tek hatıra ile iktifa edip Cenab-ı Erhamürrahîminden kendisine Nur’un bütün okunan ve yazılan harfleri adedince ruhuna rahmetler yağmasını niyaz eder, bütün ehl-i iman kardeşlerine sabr-ı cemil ile hizmet-i Kur’aniyede hikmete uygun gayret ve muvaffakiyetler dileriz.

2 Nisan 1971 Cuma günü vefat eden Zübeyir Abinin cenazesi, 4 Nisan 1971 Pazar günü kaldırılmıştı. Arabanın kenarındaki, merhum Mustafa Ezener Abi.

ZÜBEYİR AĞABEY

Abdullah Yeğın

YİRMİ SENEDEN fazla oldu kendisiyle tanışalı. O zaman Ankara’da talebeydim. En kara bir halete doğru gitmek üzere iken imanî Nur’lu eserler bana da gelmeye başlamıştı. Bundan dolayı gıyabî olarak tanışıyor, mektuplaşıyor, dertleşiyorduk. Konya’da telgraf memuruydu. Ateşin zekâsı ve kalemi, sadakat, feragat ve mücahedenin esaslarını, lüzumunu ifade ediyordu.

En mühim konferans mevzuu olacak uzun mektupları, beni ve okuyanları Kur’an’a, iman derslerine teşvik ediyordu. Üstadından aldığı dersleri, kendisi bütün ruh u canıyla tatbik ettiği gibi, kendiyse alâkalı herkesin de öyle olmasını istiyordu. İmanından, sadakatinden, feragat ve fedakârlığından dolayı bir an bile boş durmak istemeyen haleti, mektuplarına da aksetmişti.

Evet, şimdi o, maddeten aramızdan ayrıldı. Fakat mektupları, konferansı bizimle, iman dersleriyle meşguldür. Ne kadar okusak ve okutsak usandırmıyor; çünkü bütün samimiyetiyle en büyük davaya baş koymuş, hayatını bu yola vakfetmiş bu mücahit kafilisinin mümtaz ferdi, derslerini bizlere en büyük hatıra olarak bıraktı. Bize sanki şöyle diyor:

“Beni inandığım yolumdan, Üstadımdan ve derslerimden hiçbir kuvvet ayıramaz. Allah’ın emri olmadıkça bizi Nur’lardan kimse mahrum edemeyecektir. Parça parça kesilsek ve doğransak, Kur’an hakikatleri Nur’lardan ayrılmayacağız, Üstadımızdan vazgeçmeyeceğiz, onun açtığı

çığırdan dönmeyeceğiz kardeşlerim!” diye konferansıya, müdafaasıyla, mektuplarıyla sesleniyor. Kıyamete kadar da seslenecek inşaallah!

Ankara’daki ilk görüşmemiz bizlere çok faydalı olmuştu. Sakin ve durgun hâlde, hayret içindeki ruhumuz, Zübeyir Ağabey ve Mustafa Sungur gibilerle harekete gelmişti. Onlar gibi bizler de artık hiçbir zaman yerimizde duramıyorduk. Nerede nuranî bir sohbet veya ders varsa oraya koşuyor, bu asrın karanlıklarını delip geçen Kur’an hakikatlerini onlar gibi arkadaşlarımızla neşretmek istiyorduk.

Zübeyir Ağabey, sanki kendisi yoktu, Nur tecessümden tezahür etmişti. En mütevazî, en fedakâr, en sadakatli bir halet içinde imana hizmeti bizlere anlatmak istiyordu. Kendisi için yaşamayı bırakmıştı. O, Nur’lar için çalışmaya azmetmişti. Hepimizin de öyle, kendisi gibi olmasını istiyordu. Bunu, lisan-ı hâli ifade ediyordu. Nezaketle, üniversite talebeleriyle görüşüyor, İslâm’a hizmet düsturlarını hepsine anlatmak istiyordu.

Hele onunla Urfa’da kalışımızı ve Urfa’ya ilk defa giderken İslahiye’de telgrafhanede görüşmemizi hiç unutmam. Hüsnü ve Bayram ile beraberdik. İslahiye Telgrafhanesine vardık. Mütevazî odasında kitaplar doluydu. Sanki orası telgrafhane değildi! Fakat biraz konuşmakla, ne kadar ileri görüşlü bir mücahit olduğu hemen anlaşılırdı. Halk ve oranın ileri gelenleri, hep ona hürmet ediyorlardı. Her hâlinde iktisat, feragat, fedakârlık, sadakat okunuyordu.

Urfa’da üç sene kadar beraber kaldık. Kusurlarımızı hiç yüzümüze vurmazdı; olmamış gibi kabul eder, bir sohbette veya lâtife tarzında ihsas ederdi. Telgrafhanede arkadaşları hep kendine hürmet ediyorlardı. PTT müdürü, Vanlı muhterem bir zat idi. Bazı akşam sohbetlerine gelir ve Zübeyir Ağabeye çok hürmet gösterirdi. Çünkü onun lisan-ı hâli ders veriyordu. Tam Kur’an talebesiydi. Sözü ve hareketi birbirine uygundu. İşini tam yapıyordu. Bir zaman kendisini “Nurcu” diye şikâyet etmişler. PTT Umum Müdürlüğü, sicil için, Urfa PTT Müdürlüğünden “Zübeyir Gündüzalp, Nurculuk propagandası yapar mı?” diye sualler sormuştu.

Hülâsa olarak ifade edersek, o zamanın Urfa PTT Müdürü cevaben diyor ki: “Zübeyir, vazifesini tam yapar, mesai saatleri kimseyle konuşmaz.”

Diyebiliriz ki: İşlerini zamanında yapması, tam bir mü'min olarak hâl diliyle herkese faydalı olması, ister istemez etraftan hürmet ve samimiyet celp ediyordu. Arkadaşları ve akrabaları onun hâlinden öylece samimiyet dersi almışlardı. Onlardan kimi görsem, Zübeyir Ağabeyden hürmetle bahsediyorlardı.

Urfa'da benim malî durumumun bozuk olduğunu bildiği için her maaş aldığı anda bir miktar ve ihtiyacımdan fazla parayı zorla bana kabul ettirmeye çalışırdı. Ben kabul etmiyordum. İlerde maaş alacağım, yedek subay olacağım ümidiyle kendisine borçlanmıştım. Borç olarak kabul etmiyordu. “Bu, millet malıdır. Bana verilen bu para fazladır. Senin de bunda hakkın var. Sen de çalışıyorsun.” diyerek iknaya çalışırdı. İslâmî hizmet varsa hemen para vermek isterdi. Zaten iktisada riayetkâr olduğu için kendisine çok az sarf ediyordu. Eğer memurlarımız böyle dindar, özü sözü bir, haramdan kaçan kimseler olsaydılar Türkiye’de fakir kimse kalmazdı! Çok Urfalı bunlara şahittirler. Çok hâlleri var ki kalemimle ifadeden âciz kalıyorum.

Beraberken başımıza acip bir hadise geldi. Onun ruhunu hoşnut etmek için bir nebze bahsediyorum.

Zannedersen 1952 senesindeydi. Bir gazeteci, İslâmiyete zarar verir neşriyat yaptığından Malatya’da ona kurşun atıldılar. O zamanki hükûmet, nerede İslâmî faaliyet, Nurculuk gibi çalışmalar varsa araştırma yapıyordu. Biz bir cami odasında Kur’an hakikatlerine çalışırken polisler geldiler. Kitap mektup ne buldularsa elimizden aldılar. Benim başıma böyle bir şey gelmediği için sakin ve durgundum, hayrette idim. Fakat Zübeyir Ağabey öyle kat’î ve açıkça ifade veriyordu ki, emniyette polisler hayretle kendisini dinliyorlardı. Asla ve kat’a suç teşkil edecek bir hâl yoktu. “Bizleri bıçaklarla doğrasalar yolumuzdan dönmeyeceğiz, yılmayacağız.” diye metanetin önderi derecesinde fedâîliğini ilân ediyordu. Hem bizlere ders oluyor, hem de İslâmiyete fisebilillah çalışanlar var diye işiten ve görenler ibret alıyorlardı.

Çok hatıralarımız var; lâkin şimdi ne zemin ne de benim haletim müsait değil! Bu milletin İslâmiyetle mücehhez olması için birçok mücahit çıkacağı muhakkaktır. Ahir zamanın bütün dinî faaliyeti durdurmak için didinen şer kuvvetlerin karşısına bir şahs-ı manevî teşkil ederek, Kur'an etrafında yıkılmaz bir sedd-i Kur'an, bizim biçare, cahil bırakılmış bir nesli Kur'an hakikatleriyle teçhiz eden Sahibüzzaman'ın yanında senelerce sadakat, sebat ve metanet ile hizmet etmiş, son nefesine kadar vefakârlığından asla ayrılmamış Zübeyir Gündüzalp Ağabeyimize hayran olmamak elimizden gelmiyor. Cenab-ı Hak, bizleri ahirette aynı sancak altında toplananlardan eylesin, Kur'an'ın cadde-i kübrasından ayırmasın.

ZÜBEYİR AĞABEY Hekimoğlu İsmail

20 Nisan 1971 tarihli İttihad gazetesinden...

FARUK'LA BU SATIRLARIN YAZARI, bir cesette iki ruh gibi yahut iki gözüne taş doldurulmuş heybe misali, titrek adımlarla, yükümüzü azaltacak birisini ararcasına gittik ve bir evden içeri girdik. Burada tahkikî iman dersleri okunuyordu. Dinledik, dinledik...

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum; birisi yanımıza gelerek Zübeyir Ağabeyi görmek isteyip istemediğimizi sordu. Tabî bu soru nezaket icabıydı. Yoksa biz, Zübeyir Ağabeyi her zaman görmek isterdik; fakat bu isteğimizi çok kere tahakkuk ettiremezdik. Hemen fırlayıp üst odaya çıktık.

Eski bir yatak, teneke soba, kâğıt kalem, kitap ve bir kucak dolusu ilâç kutusu... Bu basit yaşayış içinde harika bir insan, yani şuurlu bir Müslüman...

Boynumuza sarıldı. Yer gösterdi, oturduk. Ahlâkına ve ilmine hayran olduğum bu şahsın yanında devamlı önüme bakıyorum ve susuyorum. Faruk da öyle...

O, konuşmaya başladı. Üstaddan, kendi rahatsızlığından, İslâm âlemindeki uyanıştan bahsetti. Sonra, “Kadın onda bir nispetinde müspet olursa kâfidir; o da İslâmî esaslara itiraz etmemesidir.” dedi.

Omzumdaki heybenin gözünden bir taş aldılar gibi hafifledim, fakat bu cümlelerin mahiyetini anlayamadım.

Devam ettiler: “Bazı arkadaşlar, yüksek tahsil yaparak İslâm’a hizmet etmek istiyorlar. Hâlbuki yüksek tahsilli şuurlu Müslüman kardeşlerimiz de var. Herkes bulunduğu yerde ve makamda dinine hizmet etmelidir. Ne zaman öleceğimiz belli değil; İslâmiyete hizmet ederken ölmek isteriz. O an çok mühimdir. Her an hizmet etmeliyiz.” dedikten sonra, hasta olduğunu, pek iyi düşünemediğini, bizlerin daha iyi düşüneceğimizi belirtmek tevazuunda bulundu ve müsaade dileyip ayrıldık.

Kadın ve tahsil hakkındaki görüşleri manalı idi. Öyle ya, biz bu hususlarda bir şey sormadık, o da durup dururken bunu açmazdı.

Faruk dedi ki: “Ağabey, kadın hakkındaki konuşma benimle alâkalıydı. Ailemle anlaşıyoruz. Yine bu sabah can sıkıcı hadiseler oldu. Boşanmaya ramak kaldık. Yalnız, ‘onda bir nispetinde müspet olursa’ tabirini pek iyi anlayamadım.”

Kafa kafaya verdik düşündük: Kadına annesi, babası, kardeşleri, mektep, komşular, radyo, gazete gibi dokuz şey, yanlış telkin ediyor. Şuurlu Müslüman olan kocası ise doğruyu söyleyen tek kişi, tek cephe kalıyor. Kadın bu telkinlerin tesirinde kalınca hareketlerinin onda biri doğru olacaktır. O da İslâmî esaslara ve kocasının İslâmî çalışmalarına karşı gelmemek. Gelirse, Kur’an caddesinde yürüyen şuurlu Müslüman, her mâniyi geçip ilerlemek zorunda olduğu gibi bu mâniyi de aşip gidecektir.

Dedim ki: “Faruk, ikinci mesele, yani tahsil işi benimle alâkalı. Üniversite tahsili yapıp yüksek makamlarda dinime hizmet etmek için birçok teşebbüsüm ve çalışmam var. Demek bunları bırakıp dinimi öğrenmem ve ona hizmetkâr olmam gerek.”

İşte, bu karar benim hayatımın mühim dönemeçlerinden biri olmuştur. Zübeyir Ağabey, bu âcizin manevî hayatının mimarlarından biridir.

Bizim gibi Avrupa ilim adamlarını çok iyi bilen, İslâm âlimlerinin sadece isimlerini saymaktan ileri gidemeyen kimseler için, soru sormadan cevap almak, bedbin gidip nikbin dönmek, yorgun girip dinç çıkmak müthiş bir şeydi. Bu hâl, İslâm âlimleri ile Avrupa bilginleri arasındaki farkı göstermeye kâfi idi.

Neticede Faruk, karısından boşanmadı, ben de tahkikî iman derslerine devam ettim. Şuurlu Müslümanlarla birlikte kurtuluşa giden geminin mürettebatı olduk.

Zübeyir Ağabeyi rahmetle anar, onu dualarıma dâhil etmeyi bir borç sayarım.

Zübeyir Abinin aziz tabutu ve naaşı Eyüp Sultan yollarında... Sol başlarda Prof. Albay Nevzat Tarhan'la bu satırların yazarı Necmeddin Şahiner.

BÜYÜK MÜCAHİDİN ARDINDAN

Zeyneb Münteha Polat

13 Nisan 1971 tarihli İttihad gazetesinden...

BİR BÜYÜK MÜCAHİDİ daha aslî vatana uğurladık. Müfarakattan yana gözlerimiz nemli, gönüllerimiz gamlı, düşüncelerimiz hüznü...

Evet, ey hayatının her saniyesini İslâm için feda etmiş kahraman, fedakâr ve ihlâs kahramanı ağabeyimiz!

Hepimiz bu fâni gök kubbenin altında misafiriz. Siz, Allah'ın lütfuna mazhar olmuş Sahibüzzaman Hazret-i Üstadımızın en ciddî ve vefadar hizmetçiliğine, dostluğuna mazhar olmuşsunuz. Binlerle bu vatan gençlerinin imanını kurtaracak şekilde İslâmiyeti yaşamış ve imanlar kurtarmışsınız. Hayatınızı İslâmiyet istikameti üzere hüsn-ü hatimeyle bitirmiş, Peygamber-i Zîşana lââyık ümmet olduğunuzu ispat etmişsiniz. Binlerin, on binlerin, mü'minlerin kalplerine yerleşmişsiniz. Ne mutlu size ve sizin gibi dava arkadaşlarınıza!

Kara bir günde hüznün zirvesinde iken, mahzunluğumuzu gidermek için mübarek nuranî simanızla tebessüm eden gözleriniz ve tatlı sözleriniz, ab-ı hayat gibi serinleticiydi. Size baş sağlığı dilemiyorum. Çünkü Üstadım vefat ettiği zaman, başınız sağ olsun, diyenlere şöyle söylemişim:

“Keşke başımı taşa vurup kırsaydım da Üstadımdan ayrılmasaydım!”

Hem de hayatını İslâm'a vakfeden bir ağabeyin ardından ağlanmaz. Sizi tebrik ediyorum. Böyle hadiseler altında rahmet çiçekleri saklıdır ve sümbüllenecektir. Evet, ashab-ı suffadan örnek alarak dünyevî lezzetlere tenezzül etmeyen şefkatli ağabeyim! Şimdi sizin söylediklerinizi bir teyp gibi tekrarlıyorum, ama teselli bulmak zor. Çünkü size kavuşmak, tatlı nuranî sohbetinizle tekrar şerefyaab olmak ancak mahşere kaldı. Ağabeyimin ayrılışında sizinle teselli bulmuştum; sizin ayrılığınıza ise daha fazla iman hizmetiyle meşgul olmakla teselli bulmaya çalışıyorum.

Siz bu dünya misafirhanesinde ebedî hayat için istihzaratta bulundunuz. Kendinizi ihlâs potasında erittiniz. Büyüklüğünüzü mahviyet ve tevazu ile kapattınız. Peygamber misali, Üstadımız gibi ne evlât ne de mal bıraktınız. Lâkin adınız dillerde Fatiha'larla yâd edilecek tarzda gönüllere nakşoldu. Allah'ı razı ettiğiniz için sizden mü'minler de razı, kâinat dahi razı. Evet, evet, bu dünyada hiç kimse için ümid-i beka yoktur. Siz, Sevgili Peygamberimiz gibi, Muazzez Üstadımız gibi büyük ve örnek insanların göçtüğü âlem-i ahirete gülerek, sevinerek girdiniz. Çünkü ölmeden ölümün sırrına erişmişsiniz.

Sizi uğurlayamadım; lâkin bedelime kardeşlerim olan Nur talebelerinin omuzlarında o ne heybetli gidişiniz vardı. Lâhutî kereme mazhar oluşunuz, cemaatinizden belli. Size ahirette komşu olabilmek en büyük emelim. İlk örtündüğüm günlerde Ankara'da bu fakiri kabul buyurmuştunuz. Sizin varlığınız bana o anda Allah korkusunu duymadığım bir şekilde telkin etti. Kıyafetimi ve daha bazı hâllerimi sizden ayrıldıktan sonra ıslaha çalıştım. Dualarınızla Rabbim de nasip etti. Hasta olduğunuzu söylemişsiniz. Size dua ediyordum; lâkin sizi Rabbimiz ebediyen şifayab ederek dünya dağdağasından kurtardı.

Rüyamda, Sevgili Üstadımızla mübarek Mustafa Ağabeyim, Yeni Asya'yı ziyaretle tebriklerde bulunuyorlardı. Uyandığımda sizin de o kervana katıldığınızı haber aldım. Demek, sizi götürmeye gelmişlerdi.

Sizin arkada bıraktığınız hastalığa musibete rağmen yılmadan korkmadan iman ve Kur'an hizmetinde çalışmak, merhale kat' etmek, bu arada nefsi dahi unutarak "fenâfilihvan" düsturunca amel etmek azmi bizlere miras kaldı. Allah sizden ebediyen razı olsun. Bizleri de sizin himmetinize lââyık eylesin. Peygamberimize, Üstadımıza, ağabeyime selâm söyleyin.

Yüce Rabbimiz, başta muhterem ve mübarek Tahiri, Mustafa Sungur ve Bayram Ağabeylerimizle birlikte cümle Nur şakirtlerine sabr-ı cemil ihsan etsin. Âmin!

Merhum ve mağfur Zübeyir Abiyi Eyüp Sultan Kabristanındaki ebedi istirahatgâhına defnederken, kardeşi Haydar Gündüzalp.

MÜCAHİDİ UĞURLARKEN

Prof. Dr. Abdullah Uçman^[2]

GÜNLERDEN 4 NİSAN PAZAR... İstanbul'da bir miting var âdeta. Koca şehir, tarihî günlerinden birini daha yaşıyordu. Nasıl yaşamasın ki? Binlerce insan bir araya gelmiş.

Yüzleri, kalpleri parlak, hareketleri örnek alınacak tiplerden müteşekkil bir iman ordusunun şuurlu kalabalığı...

Topluluğun vakur adımlarla yürüyüşünü gören halktan “Nasıl, niçin, neden ve ne zaman toplanmıştır bunlar?” diye sual soranlar nadir değildi.

Bunlara cevap vermek bize düşmez; lâkin kalabalığın haşmetinden ürperen hislerimizin tercümanı meyanında birkaç cümle sıralayabilirsek hadisenin mana perspektifinden birini böylece belki seyretmiş oluruz.

Dünya üzerinde son, tek ve mutlak kurtuluş membaı İslâm dini olduğu, artık maddî ispatlar sınırını aşmış, şüphe götürmez malûm bir meseledir.

Tek kurtuluş yolu İslâm dininin, insanlık ve tarihin tekâmülü sebebiyle ortaya çıkan medenî, beşerî, ahlâkî cihanşumul muteber müfessirlerinin her asırda gelmiş olduğu, yine tarihî ve tecrübevî bir vakıadır. İşte bu çizgiler dâhilinde mütalâa edilmesi icap eden bir şey de Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin yirminci asır İslâm temsilcisi olduğudur.

O, günümüz maddî ve manevî yaralarına neşter vurup merhem sürmüş, hayatını İslâm'ın istikbali uğruna feda etmiş müstesna bir insandır.

İmkânlarımızın müsaadesizliği sebebiyle böyle tek cümleyle ifade etmeye kalktığımız büyük Üstadın son devresinde en yakın arkadaşı, en sadık hizmetkârı, sır kâtibi, Nur hizmetinin en fedakâr öncüsü muhterem Zübeyir Ağabeyimiz, dünya hayatından el ayak çekip bâki âleme göç etmişti ve şu topluluk da bu münasebetle bir araya gelmişti.

Fatih semti –bir yerlisinin ağzıyla– böyle bir kalabalığı 40 seneden beri ilk defa görüyordu.

Vakur, ciddî bir kalabalık... Yok, yok, bir kalabalık değil, tepeden tırnağa numune, örnek bir topluluk...

Üstadlarının en birinci prensibi “müspet hareket”e can-ı gönülden bağlı olan şuurlu topluluk, öğle namazını müteakiben eda edilen cenaze namazından sonra elleri üzerine aldığı tabutu yine sinesindeki vakara yakışır bir tarzda Fatih’ten Eyüp Sultan’a uzanan yol boyunca ağır adımlarla teşyi ediyordu.

Bazı kalabalıklar vardır, üç kişiden ibarettir; fakat kendisini göstermek için maddî güce başvurup etrafta geniş yankı yaparlar. Bu yankı onlar için kâfidir.

Bazıları vardır; sayı itibarıyla hakikaten kalabalıktır, yaptıkları hareketler med ve cezire benzer, gelip geçicidir, his ve heyecana dayanır. Bunların da tesiri mahduttur.

Fakat bir de yukarıdaki gibi bazıları da vardır ki –sayısı mühim değil– şecaatlerinin vermiş olduğu asaletle sessiz bir boy gösterisi yapmaları düşmanlarını çılgına çevirir ve hem cemiyete hizmet için kendilerine seçtikleri meslekte son nefeslerine kadar ısrar ederler.

Eyüp Sultan’ın o lâhutî tepelerine ağır ağır tırmanan cemaat, kabirden kalkmış, mahşer yerine doğru yürüyen insanlara benziyordu.

Ağabeyimiz gerçi maddeten aramızdan ayrılmıştır, ama gerçek olan, manada o bizim her an yanımızda, hareketlerimizi kontrol ediyor, gerekli tavsiyeleri yapıyor, bizlere her icap eden vakitte yol gösteriyor.

Ne de olsa hizmeti, memleketimizdeki iman gücünün küfür dalgaları tarafından en şiddetli taarruza uğradığı devreye rastlıyordu.

Fakat o, yılmadı, her türlü saldırılara göğüs gerdi, bıkmadı, sabretti.

Günümüz Türkiye’sinde İslâmî şuurun bu dereceye yükselmesinde –Cenab-ı Hakkın yardımıyla– maddî ve manevî büyük emeği geçmiş bir ikinci şahıs göstermek icap ederse, şüphesiz Zübeyir Ağabeyimizdir deriz.

Büyük iddialarla ortaya çıkanların, büyük davaları yayma azminde olanların hâlleri de başka olur elbette. Büyük davalar, büyük adamlar, diğer insanlardan bariz vasıflarla ayrılan şahıslar isterler.

Ola ki, bu yolda hapis gelir, “Hazret-i Yusuf’un (a.s.) dershanesidir.” deyip gülerek içeri girer.

Aynı yolda belâ gelir, “Kadere razı olan, kederden kurtulur.” deyip boyun eğer. Ama elindeki sancağı yere düşürmez, düşmana hiçbir zaman teslim etmez... Kader tepelerine tırmanırken düşüp kalkar, hiçbir zaman durmaz ilerlerken bu sefer “ölüm” denen mesele, karşısına dikilir. Ona da “el-mevtû hakkun” deyip itaat eder, fakat elinde sancak burçtan burca koştuğu anlarda davasına temin ettiği yardımcılarının emin ellerine İslâm sancağını teslim edip gönül rahatlığıyla, vazifesini hakkıyla ifa etmiş olma huzuruyla kalkar gider.

O, kendini, maddî ve manevî varlığını cemiyete feda etmiş bir kahramandı.

Hazret-i Üstadın hafif bir işaretinde karşısında bir emirber nefer gibi anında hazır olup her hizmete yıldırım sür’atıyla koşan fedakâr ağabeyimiz, kendini bu stratejiye uydurmak için gözlerine uykuyu haram etmiş, tabîî olan birçok ihtiyacından rahatça feragat etmiştir.

Feragatte dahi Üstad Hazretlerinden sonra büyük bir örnek olan ağabeyimiz, gerçekten bir kurban, ama öyle bizim bildiğimiz koç kurban değil, manevî bir şehit idi.

Ya Rab! Son nefesinde “Ağabey, ateşiniz gittikçe artıyor.” diyen doktora, “Kardeşim, bütün dünya ateş içinde, bu ateş yanında benim ateşim bir şey ifade etmez.” diyerek gerçek bir teşhisle hâlimizi canlandırmış olan ağabeyimizin dâvâsından bizi ayırma, her birimizi en az onun kadar bu hizmette sebat edenlerden eyle...

Eyüp Sultan tepelerinde iki Nur serdârı: N. Mustafa Polat ve Zübeyir Gündüzalp.

[2]. Prof. Dr. A. Uçman, Türk dili ve edebiyatı sahasında 50 kitabın yazarıdır.

AĞABEYİN ARDINDAN

Galib Gigin

20 Nisan 1971 tarihli İttihad gazetesinden...

ONU BİLEN VE TANIYAN bütün Kur'an bağılıları, "ağabey" diye çağırırlardı. Bütün ahlâkıyla ve meziyetleriyle Kur'an'ımıza tam masadak ve ayine olmuş bir mü'mindi. Kemalini bilenler ona "büyük bir veli" diyorlardı.

Uykularını İslâm Hizmetine Vakfetmişti

Anadolu'muzun yetiştirdiği en büyük insan, Üstad Bediüzzaman'ın terbiyesiyle olgunlaşmış, kemale ermiş bir kahramandı Zübeyir Ağabey... İslâm için çalışmayan meylü'r-rahat Müslümanların bîgâneliğine inat, bütün hayatını, hatta uykularını, sıhhatini İslâm hizmetine vakfetmişti. Asrımızda, sahabe ehli sofrası gibi, İslâm'a vâkıf mü'minlerin başında idi. Çok fedakâr İslâm hizmetkârı, ondan ders alıp kendilerini İslâm'a adadılar.

İslâm hizmetkârları, ahlâklarını, bilgilerini, istikametlerini, kalp, ruh ve akıl salâbetlerini ondan talim etmeye can atarlardı. Çünkü kalbi selim, ruhu feyyaz, akli ve nazarı dürendiş ve keskindi. Mücahitlerin İmamı Bediüzzaman Hazretleri, onu büyük bir hassasiyetle yetiştirmişti. Az veya çok, hepimiz ondan bir ders, bir ibret, bir gayret almışızdır. Ve ne yazık ki onun değerini lâıyıkıyla idrak edememiştir!

Ender Rastlanan Bir Kahraman

Büyük nuranî hakikatlere ayine olmasını bilmişti. Parlak bir surette aksettirdiği imanî dersleri, İslâmî füyuzat ve ahlâkı perdelememek için, mümtaz şahsiyetini ayakları altına tereddütsüz atmıştı.

Asil davasına varlığını gölge etmediği, nefsi hesabına hiçbir şey istemediği için, ona "eşine ender rastlanan bir kahraman" gözüyle bakıyoruz.

Milletimiz, yalancı pehlivanlara, şöhret budalasına kahraman taslaklarına muhtaç değil. Fakat böyle ruhunu Rahmân'a

teslim edip gayr istemeyen büyük fedakârlara, ilim ve hakikat âşıklarına, onların fazıl önderliklerine muhtaçtır.

Bu Fedakârlık Dersini Nerden Almıştı?

Bu feragat, fedakârlık ve gayret dersini nereden ve kimden almıştı?

Hiç şüphesiz, onu yüce gayelerle donatan, Kur'an'ın derin hakikatlerini ders veren Risale-i Nur'lardı. Hayatını onun tefeyyüz ve neşrine adanmıştı. Nur'ları hayatının en büyük gayesi bilmiş, onu bütün varlığına sindirmişti. Her hareket ve sözünde bir Kur'an hizmetkârının şuuru, hassasiyeti ve iftiharını içinde bulunurdu.

Nur'ları devamlı dikkatle okuması, onun gerçek ulviyet ve mahiyetini –şu felâket ve helâket asrında, şu belâlar ve şaşkınlıklar devrinde– beyin yıkayıcı çevre tesirlerinden azade olarak tam manasıyla kavraması, herkese, hepimize örnek ve ibret olacak bir husustur. Kur'an hakikatlerini, iman derslerini gerçek hüviyetiyle tanımak ve anlamak için, onun gibi, tefessüh etmiş cemiyetin kıymet hükümlerinden, serseri sosyal baskılardan arınmak zarurîdir. Asgarî idrak şartı, şu bozuk düzenin İslâmî ve Nur'ları anlamada şu ahlâksız ve yalan hayat felsefe ve ahlâkının dışına cesaretle çıkmak ve İslâm'a tam manasıyla teslim olmaktır.

Sabit ve peşin bilgi ve görgülerden, hurafe ve yalanlardan zihnimizi, kalbimizi sıyırmak ve bütün ruh u canımızla Allah'ın mukaddes ölçülerini gerçek hüviyetiyle anlayıp tanımalıyız. İşte mübarek ağabeyimiz, bu yolda bize derin ve afif bir örnek ve önder idi. Ümit ediyoruz ki asırlara faziletiyle ismini yazmış bu büyük milletin çocukları, ağabeylerini, tarihin mefahirine gömülmüş fazilet şehitlerini kabirlerinde huzura kavuşturacak imtisal gayretinden geri kalmayacaklar, İslâm'ın şeref sancağını fazilet burçlarında imanla dalgalandıracaklardır. Ufûl eden rahmetli ağabeylerin, Zübeyir, Ceylan, Atıf ve diğerlerinin, Aziz Üstadın, Hasan Feyzi, Hafız Ali, Muallim Galip ve bütün rahmetlilerin ruhlarını rahmet dilekleriyle anarız. Bizlere ulvî ruhlarıyla âli makamlarından yardımcı olmalarını dileriz. Bizleri iman ve

İslâmiyetin gerçek ruhuyla ihtizaza getirmesini Cenab-ı
Haktan niyaz ederiz.

KENDİSİNDEN DAHA YAŞLILAR DA ONA “ABİ” DERDİ Mustafa Yeşilyurt

*Merhum Zübeyir Abinin hemşehrisi, ilâhiyatçı-inşaat
mühendisi Mustafa Yeşilyurt, 25 Mayıs 1971 tarihli İttihad
gazetesinde şunları yazıyordu:*

GENÇ İHTİYAR BİLMEZ ECEL. Sırası geleni alır götürür. Nereye? İlk durak kabir. Orası da hadis-i şerifin beyanına göre ya Cennet bahçelerinden bir bahçe ya da Cehennem çukurlarından bir çukur. Son durak ise Cennet veya Cehennem.

Zübeyir Gündüzalp’in kabri şimdi inşaallah Cennet bahçelerinden bir bahçedir. Çünkü Allah’ın Resulü, “Ayağı Allah yolunda tozlanan kimseye Cenab-ı Hak, Cehennem ateşini haram kıldı.” buyurmuşlardır.

O ki Üstadını tanıdığı andan itibaren kendini Allah yoluna vakfetmiş, iman hizmetine adamıştı. Gidişi gelişi, oturuşu kalkışı, hep Allah yolunda, hep Allah içindi.

Ermenek’te doğmuştu. Ermenek’te büyümüşü. Ermenek’in suyu soğuktur ve serttir. Karakterindeki soğukkanlılığı ve sertliği de belki Ermenek’in suyundan aldı. Hasta hâlinde bile, herkesin ümitsizliğe düştüğü anlarda bile, gayet sert cesur davranışları, etrafına ümit verirdi, gayret verirdi.

Vücudu zayıftı, ama başı dik ve bakışları sert idi. Ehl-i küfrü, ehl-i dalâleti ve onların zulümlerini beş paraya saymaz bir ifade vardı yüzünde, bakışlarında ve sözlerinde...

Ermenek dağlıktır, taşlıktır, Ermenek’in dağları dik, kayaları sarptır. Belki onun da dikliği; küfre, dalâlete ve sapmalara karşı katılığı ondandı. Huy kapmıştı doğduğu beldenin taşından toprağından...

Ailesinin lâkabı, mahallî şiveyle “Zeyvergil,” memleketin tanınmış ailelerinden birisi, babası merhum “Zeyver’in Mehmed Efendi.”

Önceleri evlâdının ayrılığından ve hasretinden çekindiği için, kendini iman hizmetine vakfetmesine rıza göstermeyen Mehmed Efendi Amca, sonradan işin mahiyetini ve ehemmiyetini iyice öğrenince memnurluk ve sevinç duymaya başlamıştı oğlunun böyle kudsî bir hizmete kendini adamasından...

Ermenek'e her varışında sorardı:

“Bir haber var mı? Yakında görüştün mü?”

Çünkü haberi ancak gelip gidenlerden alırlardı. Birkaç ayda bir defa olsun eve bir mektup yazmaya vakit ayıramazdı mübarek...

Malûmatımı naklederdim babasına, memnun olurdu. Ermenek'te bulunduğum sıralarda bazı akşamlar o bize gelir, bazen biz onlara gider buluşurduk. Yaşça dedem mertebesinde olmasına rağmen bir arkadaş gibi konuşuyorduk.

Evlâdından birkaç yıl önce göçtü o, bâki âleme. Belki evlâdını özledi de yanına çağırdı. Şimdi annesi ve kardeşleri var hayatta...

Ama onun irsî akrabalarından başka o kadar çok yakınları, kardeşleri var ki irsiyet itibarıyla imkân bulunamayacak kadar sayıda ve irsiyet kardeşliğinden ve arkadaşlığından tahmin edilmeyecek kadar üstün...

Nitekim vefatından bir hafta kadar önce rüyasında görmüş bir kardeşini ve hayattaki bir kardeşine anlatmış rüyasını:

“Kardeşim! Abdurrahman'ı rüyamda gördüm. Bana sarıldı. Kuvvetle sıktı. Beni çok özlediğini söyledi. Bizim yolculuk yakın olsa gerek!”

Evet, yolculuk yakınmış. Bir hafta geçmişti aradan ki çıktı yola.

Herkes “abi” derdi ona. Bu sadece yaş itibarıyla bir abilik değil, iman hizmetinde daha çok çalışmış ve eskimiş olmaktan dolayı bir ağabeylik... Bu sebeple kendisinden yaşlılar da ona “abi” derlerdi. Öyle bir abilik, kardeşlik ki Kur'an-ı Kerim'de beyan buyurulan “Mü'minler ancak kardeşirler.” fermanının sırrının tecellisinden ileri geliyor. Abi, kardeşine karşı

kardeşinden daha fazla mütevazî, daha fazla hürmetkâr, daha fazla bağılı...

1960 yıllarında kendisi mahallî şiveyle “Zeyver” adıyla meşhurdur Ermenek’te... Bu sebeple gıyaben çocukluğumdan beri tanıyordum. Fakat vicahî olarak 1960 yıllarında üniversitede talebeyken tanıdım. Beni görünce çok sevindi. Ermenek’te iman hakikatlerine sarılmış pek az kimse bulunduğundan, her yerde grup grup bu elmaslara sahip çıkarken Ermenek’teki gevşeklikten yakındı.

Evet, memleketin dört bucağından, hatta hariç memleketlerden binler, on binler, yüz binlerce, milyonlarca kardeşi vardı. Fakat insan gönlü arzu etmez mi ki doğup büyüdüğü toprakların insanları; ömrünün saf çocukluk yıllarının hatıralarını saklayan toprakların aynı pınardan su içmiş, aynı kayanın üzerinde dinlenmiş, aynı ağacın dibinde gölgelenmiş insanları da kardeş olsun? Kalpleri aynı heyecanla, aynı ulvî gaye için çarpsın. Dünya ve ebedî hayatın saadeti yolunda beraber olsunlar. Evet, gönlü arzu ediyordu. Ve arzu ettiği şekilde bir intibahı göremeyişinden yakındı. Öyle ya, meşhur sözdür: “Mum, kendi dibini aydınlatamazmış.”

Tanışmamızdan sonra zaman zaman kendisini ziyaret ettim. Konuştuk, dertleştik. Birçok tatlı hatırasını dinledim. İlk tanışışından, gece sabahlara kadar onları mütâlaa edişinden, iman hakikatlerini anlatabilmek için gösterdiği gayretlerden bahsederdi. Üstad Hazretleri, Afyon Hapishanesine girdiği zaman, onunla hapisteye beraber bulunabilmek için kendi kendisini şikâyet edişini, gülerek ve hoşlanarak anlatırdı.

Kendi Ankara’ya geldiği zamanlarda da hasta hâline rağmen birkaç defa bu âcizin evine kadar gelip iade-i ziyaret etmekten geri kalmadı.

Yine böyle bir ziyaretinden dönüyordu. Onu uğurlamak için dolmuş durağına kadar geldim. Bir dolmuş önümüzde durdu. Onun oturacağı yerin yanında bir kadın oturuyordu. Bu yüzden o dolmuşa binmedi. Sonra başka bir dolmuşa binip gitti. Kudsî hizmetine bağlılığı ve günaha girmek endişesi, onu bir kadınla yan yana oturmaktan bile men ediyordu.

Bir gün bir yerde, mektepte beraber okuduğu bir zatla konuşuyoruz. O zat, çoluk çocuk sahibi olmuş, zengin olmuş; dünyalığı yerinde birisi. Biraz da kendini satarak onun evlenmiş olmamasını, bekâr kalmasını, kendini tamamen hizmete vakfetmesini yerer şekilde konuştu.

Onun evlenmeyişinin sebebini izah etmeye çalıştım. Ve o zata dikkat ettim ki çoluk çocuk sahibi, zengin olmuş, ama üzerine farz olan beş vakit namazı dahi kılmıyor. İçimden dedim ki: “Senin gibi farz namazları dahi terk etmektense bekâr kalmak çok daha iyi! Evlenmemekten dolayı saadet-i ebediyenin zararına günaha girmemiş ki onu tenkit edesin. Hâlbuki sen belki evlenmiş olmaktan dolayı günaha giriyorsun. Bari farz namazlarını kılsana.”

Onun irsiyet itibarıyla evlâdı yok ve evlât yetiştirmemiş, ama pek çok memleket evlâdının hem memlekete muzır birer fert olmasını önlemiş, hem de onların ebedî Cehennem azabından kurtulmalarına vesile olmuş. Bu sebeple binler, on binler evlât ve torunları var. Ömrünü böyle kudsî bir hizmete vakfetmiş. Ne mutlu ona!

Ne sadakat o ki Afyon Mahkemesi müdafaasında mahkeme huzurunda şöyle diyor:

“Sayın hâkimler!

“Teessür ve ıstırap karşısında kalpten bir parça kopsaydı, bir genç dinsiz olmuş haberi karşısında o kalbin atom zerrâtı adedince paramparça olması lâzım gelir.

“Bir milletin gençliği ne zaman Kur’an ve ondan lemean eden ilimlerle teçhiz ve tahkim edilmiş ise, o vakit o millet terakki ve teâlî etmeye başlamıştır. Gençlik, iman ve İslâmiyet ihtiyacıyla yanan ruhlarını Kur’an tefsiri füyuzat ve envarıyla doldurmaya başlamıştır. Böylelikle tahkikî bir imana sahip olacak gençliğimiz, dinsizliğe, komünistliğe karşı mücadele edip vatanlarını İslâm düşmanlarına asla sattırmayacaklardır. Bunun için, eğer komünistler mürekkep ve kâğıdı yok etmek imkânını da bulsalar, benim gibi birçok genç ve büyük fedâî olup hakikat hazinesi olan neşri için, mümkün olsa derimizi kâğıt, kanımızı mürekkep yaptıracağız!”

Mahkemeden önce hazırladığı müdafaa müsveddesini Üstada gösterdiği zaman, Üstad, yukarıdaki ibarenin altına kendi el yazısıyla şöyle yazıyor:

“Evet, evet, evet; binler defa evet!” (On Dördüncü Şua, “Temyiz mahkemesi lâyihasından bir parçadır” kısmının sonlarından.)

Onunla tanıştığımızdan bu yana 11 sene geçti. Sanki dün... Hayat böyle işte... Sanki göz kırpıp açmış gibi...

Yunus, şöyle terennüm etmiş bunu:

Nazenin bu ömrümüz, bir göz yumup açmış gibi.

Geldi geçti duymadık, bir kuş konup göçmüş gibi.

Bir gün ola ecel gele, kullar kulluğunda kala.

Cümle mahlûk toprak ola, gülme gülme ağla gönül.

Üstad ise şöyle sesleniyor:

“Fâniyim, fâni olanı istemem. Âcizim, âciz olanı istemem. Ruhumu Rahmân’a teslim eyledim, gayr istemem. İsterim, fakat bir yâr-ı Bâki isterim. Zerreyim, fakat bir şems-i Sermed isterim. Hiç ender hiçim, fakat bu mevcudatı birden isterim!”

Nur içinde yatsın, makamı Cennet olsun. Cenab-ı Hak, bizleri Kur’an’a ve imana hizmetten ayırmasın, onun ve sevdiklerinin şefaatine nail buyursun.

BU TABUT

Kâmil Yürür

13 Nisan 1971 tarihli İttihad gazetesinde Nur hizmetkârlarından Kâmil Yürür, “Bu tabut” diye başlayıp öyle de biten içli, duygulu makalesinde şunları yazıyordu:

BU TABUT: Hissiyatı ruh kuvvetine çıkmış bir zatın tabutu.

Bu tabut: Fenâfillâh makamına çıkan ve sünnet-i seniyyenin en ince teferruatına mûraat eden bir zatın tabutu.

Bu tabut: Sıddıkiyet mertebesinin şahikasına çıkan bir zatın tabutu.

Bu tabut: Adaleti, asaleti, salâhati şahsında cem eden bir zatın tabutu.

Bu tabut: Kur’an-ı Hakîmden tereşşuh eden hakikatleri katre katre massedip dem ve damarlarına yerleştiren bir zatın tabutu.

Bu tabut: Azamî ihlâs, azamî sadakat, azamî iktisat, azamî takva düsturlarına mûraat edip huzur-u İlâhiyeye mazhar olan bir kahramanın tabutu.

Bu tabut: Kur’an düsturlarına azamî ittiba edip, şura âyet-i kerimesinin ulviyetini, kudsiyetini anlatıp lisan-ı kal ve hâliyle yaşayan bir mücahidin tabutu.

Bu tabut: Şecaati, celâdeti, cesareti, ferahati şahsında yaşayan bir zatın tabutu.

Bu tabut: Tesis-i İslâmiyette peder valide, evlât iyal, mal mülk gibi fâni âlemin mânilerini aşan ashab-ı kiramın ahfadının tabutu.

Bu tabut: Risale-i Nur’la nurlanıp bir güneş gibi parlayan bir fedaînin tabutu.

Bu tabut: Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerinin hayatında yaşamış olduğu düsturlara, metotlara, gayelere uymak için bütün zerrat-ı vücuduyla çalışan, bu uğurda bütün mânileri bertaraf eden ve arzularını kuvveden fiile çıkaran bir zatın tabutu.

Bu tabut: “Risale-i Nur esaretine düşen bir esir, esaret zincirinden kurtulmak istemeyen bir esirdir.” diyen bir zatın tabutu.

Bu tabut: “Her yediğim lokma haramdır, fakat hizmete çalıştığım an, müstesna.” gibi kelimelerle hissiyat-ı insaniyeyi uyandırıp hizmete sevk eden bir Kur’an hizmetkârının tabutu.

Bu tabut: “Seyyidü’l-kavmü hadimühüm.” hadis-i şerifinin manasını yaşatıp yaşayan bir zatın tabutu.

Bu tabut: “Emredildiğin üzere doğru ol!” âyet-i kerimesinin meal-i âlisine ittiba eden bir şehit tabutu.

Bu tabut: Kalemle tavsif edilemeyen bir tabut.

Bu tabut: Ashab-ı suffa mesleğini, Üstadından aldığı dersle yirminci asırda hayatıyla ve mematıyla yaşayan bir iman abidesinin tabutu.

Bu tabut: Sultan Fatih’ten kalkarak, Mihmandar-ı Nebvî Ebâ Eyyube’l-Ensârî’nin sinesine giden bir hakikat mücahidinin tabutu.

TUĞLALARI ÜST ÜSTE KOYMAK TEKRAR DEĞİL, TESİSTİR!

Necmeddin Şahiner

*27 Nisan 1971 tarihli İttihad gazetesinde, aziz abinin
aramızdan ayrılmasının elemi şü satırlarla anlatmaya
çalışmışım:*

EVVELÂ ŞUNU İFADE ETMEK lâzım ki ona ait olan hürmet, muhabbet ve sitayişkâr yazılar, makaleler ve şiirler mana-yı harfiyledir. Yani Allah namına, Peygamberimiz (a.s.m.) hesabına ve Muazzez Üstadımız Bediüzzaman’a olan sarsılmaz sadakati ve yanılmaz zekâveti itibarıyladır.

Ucuz kahramanların ve bedava mücahitlerin çok olduğu bir zamanda, o, kelimenin bütün manasıyla, kalbimizin bütün saffet ve samimiyetiyle Nur hizmetinin tedvirinde bir ağabey idi. Nur ağabey... Zübeyir Ağabey...

O kahraman ağabeyimi ilk defa yedi yıl önce Eskişehir’de görmüştüm. Mütevazı bir odası ve sade bir yaşayışı vardı. O günden vefat ettiği tarihe kadar onu ne zaman görsem, ne vakit ziyaretine gitsem, nerede dinlesem, onun fazl ve kemali, ciddiyet ve vakarı, tevazu ve mahviyetkârlığı gibi Nur’lardan ve Hazret-i Bediüzzaman’dan aldığı ulvî ve mümtaz hasletleri bir nur halesi gibi ısıt ısıt, pırıl pırıl parlardı.

O her zaman ve zeminde bütün zerrat-ı vücuduyla Nur’ları terennüm ederdi, Muazzez Üstadımızı yâd ederdi. Her hadise karşısında Nur’lardan bir düstur, Nur Müellifinden bir hatıra anlatırdı. Onun bizlere anlattığı bütün meseleler müdellel ve müberhen idi; mücerret iddialar değildi. Her bir meselesini bir delile, Üstaddan bir hatıraya veya Nur’lardan bir düstura istinat ettirirdi. Herhangi bir kimse bir mesele anlatınca, “Kardeşim! Bu, satırdan mı, yoksa sadırdan mı?” diye sorar, mutlaka satıra, kitaba, eserlere veya Üstadın hayatında cereyan etmiş bir hadiseye istinat ettiği gibi, Nur talebelerine de böyle hareket etmeleri için teşvik ve telkinde bulunurdu.

Hasta yatağında, ıstıraplar içerisinde, günlerce uykusuz ve gıdasız bir vaziyette bile hizmet ederdi. “Üstad” derdi, “Risale-i Nur” derdi...

Bir gün, “Üstadım dünyadan gittikten sonra ben zaten yaşamayı düşünmemiştim.” diyordu.

Yine bir gün birisi, “Risale-i Nur’ları bir kere okumak kâfidir. Niçin tekrar tekrar okuyorsunuz?” demişti. Bunu kendisine naklettiğimiz zaman cevaben,

“Tuğlaları üst üste koymak tekrar değil, tesistir. İnsan yalnız akıldan ibaret değildir. Akıl, kalp, sır, hayal, bütün hissiyat-ı insaniyenin Nur’lara ihtiyacı var.” demişti. Bu veciz cümlesi zihnime nakşolmuş, hiçbir zaman unutmamıştım.

O bize her zaman Muazzez Üstadımızı anlatırdı.

O bize daima Nur’lardan bahsederdi.

O bize Muazzez Üstadımızdan kalan bir yadigâr, bir hatıra idi. Öyle bir yadigâr ve hatıra ki her bakıldığı zaman Üstadımızı aksettiren mücellâ bir ayine...

O, Nur manzumesinin bir peyki idi.

O, Tahiri’ler, Sungur’lar, Ceylan’lar, Bayram’lar, Hüsnü’ler ve Abdullah’lar, aziz ve kahraman ağabeyler gibi, Hazret-i Bediüzzaman’ın hizmetkârı, talebesi ve varisi idi.

Onu son ziyaretim, dâr-ı bekaya irtihalinden yedi-sekiz gün kadar önce idi. “Gel kardeşim.” dedi. Yer gösterdi, nur-u Kur’an hizmetine ait tedbir ve vaziyetlerden anlattı. Yedi yıl önce Eskişehir’de ilk ziyaretimde nasıl “Nur’lar, Üstad, hizmet...” dediyse, son ziyaret ve görüşümde de yine aynı şeyleri tekrarlıyor, “Nur’lar, Üstad, kardeşler, hizmetler...” diyordu.

Onun hakkında yazmak, ondan bahsetmek için düşünürken, o serapa iman ve fazilet abidesinin yüksek sıfatları, ulvî hasletleri ve eşsiz kemalâtı gözlerimin önünden nurlu bir film şeridi gibi geçiyor; onun veciz cümleleri ve Nur’lardan anlattığı dersleri, Üstaddan naklettiği hatıratı kulağımda çınlıyor, zihnimde canlanıyordu.

Ondaki ciddiyet, ondaki disiplin, ondaki irade, ondaki Kur’an’a ve imana hizmet aşkını ancak hayranlıkla temaşa etmeye çalışırdım. Nur-u Kur’an hizmetinin tedvirinde ondan çok şey görmüş, öğrenmiş, istifade ve istifaza etmişim. Daha çok şey de öğrenmeye ve istifade etmeye muhtaç ve müştak

idik. Ne var ki takdir-i Hüda böyle imiş. Tek tesellimiz, ağabeylerimiz ve Nur'larımızdır.

“...Mesleğimizde zaman, mekân, sohbetimize mâni olamaz. Şarkta, garpta, hatta ahirette berzahta olsak da beraberiz. Bu hakikate binaen, surî ayrılmaya, hatta ölüme ehemmiyet vermemeliyiz.”

Ya Rabbi! Bizi bizlerden, bizi Nur'lardan, bizi nur-u Kur'an hizmetinden ayırma! Şaşırtma, saptırma Allah'ım!

Şairlerin Mısralarında Zübeyir Abi

Zübeyir Abi, Fatih'ten Eyüp Sultan'a kadar, eller ve başlar üstünde, biraz da arabayla hafiften nisan rahmeti altında götürülmüştü.

MÂ-İ NİSAN

Mustafa Yeşilyurt

13 Nisan 1971 tarihli haftalık İttihad gazetesinde Mustafa Yeşilyurt, abisi, hemşehrisi Zübeyir Gündüzalp'ten ayrılık acısıyla şöyle yazıyordu:

Ehl-i imanın dünyadan gitmesiyle, semavat ve zemin, onların üstünde ağlıyor.

Rahmet yüklü bulutlar, Zübeyir Gündüzalp'in mübarek tabutu üzerine damla damla gözyaşı dökerek ağlıyor.

Gözler nemli, yürekler buruk,
Ecel yutulur soluk soluk;
Dünyaya gelenin yazısı,
Ahirete giden yolculuk.
Kimi mesrur, kimi nâlân,
Ellerde bir ömürlük destan,
Her gün yollanır nice kervan,
Kabre gidilir oluk oluk.

SELÂM GÖTÜR ÜSTADA Mehmed Emin Birinci

20 Nisan 1971 tarihli İttihad gazetesinden...

(Zübeyir Ağabeyimizin aziz ruhuna...)

Ey büyük davamızın çilekeş mücahidi,
Ey iman hizmetinin feda olan şehidi!
Ey İslâm'ın derdini kendine dert edinen,
Ey Nur'ların dersini Üstadından dinleyen!
Sadık kaldın bunca yıl taviz vermedin asla,
Fırakınla sarsıldık, gönlümüz doldu yasla.
Sen Üstaddan bizlere akseden mir'at idin,
Hakkı iltizam eden bulunmaz fitrat idin.
Fedakârlık, ruhunda tutuşmuş bir volkandı,
Dünyadan göç ederken bütün âlem çalkandı.
Fıtrî cesaretinle boyun eğmedin zulme,
Arkandan geliyoruz, sakın asla üzülme!
Azminle yanardağdın, baş koymuştun bu yola,
Kelepçe vurulmuştu nurdan çelikten kola.
Bunca tazyikle zulüm sarsmadı davanı,
Örnek almıştın çünkü sen Bediüzzaman'ı.
Zahirde sen göründün meşakkatte ileri,
Bilinmeyen kuvvetin besbelli delilleri.
Tekti, maksadın birdi, Üstadı yaşıyordun,
Arşa kadar yükselen bir iman yaşıyordun.
Senden öğrendi gençlik tahammül, sabır nedir?
Rahat yüzü görmeden, ahiret kabir nedir?
Kudsî dava uğruna nice ıstırap çektin,

Yeni yetişen neslin ruhuna cihat ektin.
Sarsılmaz sadakatle kaldın Nur'lara bağı,
Barlalı, Ispartalı, binlerce Emirdağı.
Tasdik ediyor seni billâh, sen sıdıksın,
Makberinin başında nurdan sancak dikilsin!
Nur'lardan aldık dersi uzaklık olmaz perde,
Himmetin yâr olacak düşersek müşkül derde.
Kınından sıyrılarak şimşekler gibi çıktın,
İslâm düşmanlarını bir bir ateşte yaktın.
Bitirdin vazifeni, mükâfat helâl olsun!
Selâm götür Üstada, bizi mahşerde bulsun.

ZÜBEYİR ABİ

Abdülkadir Menek

*Cizre Nur havasının evlâdı Abdülkadir Menek Bey,
kitaplardan okuduğu, dillerden dinlediği mağfur abimiz için
gönülden ne içli mısralar dizmiş!*

*Bu dörtlükleri, çalışmamızın içine, bir dua, bir mağfiret ve
kardeşimizin şair yüreğinden bunun gibi daha nice
manzumeler nazmetmesi niyazıyla koyuyoruz.*

*Menek kardeşimin şiiri, “Zübeyir” başlıklıdır. Bu isme bir de
“Abi” sıfatını ekleyerek buraya derç ediyoruz:*

Sadakat güneşi, Nur’un burcunda,
Hizmetin yolunda koşar Zübeyir.
Hayatı yoğrulmuş çile harcında,
“İman, Kur’an” deyip coşar Zübeyir.
Kalem kâğıt yoksa, işte kan derim.
Hep “Risale-i Nur ve Üstad” derim.
Davaya fedadır hayatım, ser’im.
Fenâfınnur olmuş, yaşar Zübeyir.
Afyon, Emirdağ, Isparta, Urfa,
Ankara, İstanbul hep nurlu sayfa.
Kendi yanar, ışık saçar etrafa.
Nur’la dolar dolar, taşar Zübeyir.
Sizin olsun memuriyet ve maaş,
Aç gezerim, bağrıma basarım taş.
Yeter ki Üstada olayım yoldaş.
Bütün engelleri aşar Zübeyir.
“Nur’lara ayine olmak” tek derdi.
Ömrünü adamış bir cengâverdi.
Nasıl anlatmalı böyle bir merdi?

Kalem âciz kalır, şaşar Zübeyir.

MERSİYE

Hamdi Sağlamer

*Samsun'un bahadır Nur talebelerinden Hamdi Sağlamer'in
mersiyesi:*

Baharda hazan var, yazda kış olmuş!
Bülbüller neşesiz, gül kırış olmuş.
Sanki yaşamaktan bir bıkiş olmuş.
Bir matem çıkıyor şimdi her yandan.
Zübeyir Ağabey de gitti dünyadan.
Gözlerde hüznün var, dostlar hep ağlar.
Gündüz gece olmuş asuman ağlar.
Tüllâb-ı Nur ağlar, nevcivan ağlar.
Ey gönül sen de dön nefs ü hevadan.
Fedaîler şahı gitti dünyadan.
Bağlarda elem var, dağlar dumandır.
Sermaye bitiyor geçen zamandır.
Bu yara kanıyor, bu dert dermandır.
Bize bir davet var yine uhradan.
Sıddıklar serdarı gitti dünyadan.
Kardeş, yolculuk var dost diyarına.
Çalış rızasına, koma yarına.
Saadete giden Nur kervanına.
Sen de katıl artık, kurtul hülyadan.
Azizler azizi gitti dünyadan.
Hizmet-i Kur'an'la yananlar sönmez.
O yola girenler dünyaya dönmez.
Nur'a feda olan ruhlar hiç ölmez.
Böyle ilerledi, bir an durmadan.

Üstad yadigârı göçtü dünyadan.
Gönül hizmette, koş dostlar burdadır.
Ahbaba götüren yollar burdadır.
Himaye edecek kollar burdadır.
Bütün özlenenler geçti bu yoldan.
Şecaat membaı gitti dünyadan.
Bu yolda canan da, can da fedadır.
Akan gözyaşları, kan da fedadır.
Ömür de, zaman da, an da fedadır.
Ayrılıp anadan babadan, yârdan.
Büyük insan böyle geçti dünyadan.
Bu yol ki fenadan bekâyâ çıkar.
Bu yol ki fîraktan likâyâ çıkar.
Bu yol ki huzur-u Rahmâna çıkar.
Bizler de gidelim açtığı yoldan,
Nur'a sarılalım sağlam dört koldan.

GELİYOR

Nuriye Zırhlıoğlu

20 Nisan 1971 tarihli İttihad gazetesinden...

Yetmiş bir yılı nisan, ne kara gündü!
Sahil yollarında bir yıldız söndü.
Melekler fezada matem bürüdü.
Bağrını aç Polat, misafirin var.
Buluğundan beri eyler cihadı.
Kıyamete kadar söylenir yâdı.
Memnun eyledin sen büyük Üstadı.
Karşıya çık Âkif, misafirin var.
Ermenek yaylasından çıkıp gelen,
Nur-u Kur'an'dan feyzini alan,
Risale-i Nur'u millete yayan,
Kahraman Zübeyir Ağabey geliyor.
Sen gittin, Nur'ları biz yayacağız.
İslâmiyeti muzaffer yapacağız.
Nursuzları Nur'a çağıracağız.
Üzülme ağabey, biz ortadayız.

27 MAYIS 1960 “GECE BASKINI” Basınında Zübeyir Abi

Zübeyir Gündüzalp, 1959 yılının son gününde İstanbul Divanyolu'ndaki Piyerloti Otelinde, gazetecilerin sorularını cevaplandırıyor.

Saidi Nursî dün İstanbul'a geldi

**Resim çektirmekten kaçınan “Nurcu,”
başı, sesi çıkmadığı için konuşamadı,
yerine başmürif basın toplantısı yaptı**

Müride göre Saidi Nursî kendi kendini muayene ve tedavi ediyormuş !..

BİRKAÇ gündenberi Ankara'da bulunan Saidi Nursî, dün yanında başyardımcılarından Zübeyir Gündüzalp ve müritlerinden Ziver Gündüzalp olduğu halde, Isparta 20001 plâkalı taksi ile şehrimize gelmiştir.

Saat 7 de Ankara'dan hareket eden Saidi Nursî, yeni Ankara yolunda bazı Nurcular tarafından karşılanmış ve saat 15.30 da Üsküdar'a gelmiştir. Otomobilden hiç çıkmayan ve araba vapuru ile karıştıya geçen nurcu liderin arabasını Emniyet Birinci Şube memurlarının bindiği 00302 plâkalı otomobille beson mensuplarının bindiği 5 otomobil takip etmiştir.

Cok süratli giden Saidi Nursî'nin arabasını takin, zaman zaman göçmemiş ve kafiye, Galeta Köprüsü yolu ile Tır. be'deki "Piyerloti, otelinin önüne gelmiştir.

Kongrelik bir harmaniyeye bürünen ve başında, ucu yerlere kadar uzanan yeşil bir serosis bulunan Saidi Nursî, müritleri tarafından arabadan çıkarılmış ve yüzünün görülmemesi için bir perdeye siper edilmiştir. Foto muhabirlerinin, otele girerken Saidi Nursî'nin resmini çekmek istemesi, müritleri üzmüş ve "Üstad.. tam siper halinde olduğumuz kattaiki 29 numaralı odaya çıkartılmıştır.

NURSİ'NİN RİCASI

Saidi Nursî istirahatce çekildikten sonra oda kapısının önüne çıkan Zübeyir mensupçilere:

— "Kendileri diyorlar ki, (Ben Safî mesbebedimim. Onun için resim çekirtmem. Gerçi gazetecilerle resim çekmek vazifeleridir ama çekmemelerini rica ediyorum.. demiştir.

Mutasakiben Nurcu liderin otomobilden eyvası çıkarılmış ve bunlar arasın-

da 1 senet, 3 bohca, 1 fibrık, 1 vorgan bulunduğu görülmüştür. Daha sonra otelin salonunda bir basın toplantısı yapan Zübeyir Gündüzalp sunları söylemiştir.

— "Üstadımız Bediüzzaman Saidi Nursî diyor ki: "Gazetecilere selâm ederim. 90 yaşındayım, fazla rahatsızım. Sesim çıkmıyor, konuşamıyorum. Madem onlar millete bir nevi ders veriyorlar, onların hizmeti ehemmiyetlidir. Bu hizmetlerinde millet menfaatine olan şeyleri yazsalar milleti memnun etmekle o mühim hizmetlerini hakkıyla yapmış olurlar.

GELİŞ SEBEBİ

İstanbul'a geliş sebebimiz (ya, resmen bir tebligat olmamakla beraber bazı yerlerde toplatılan "Asdî Musa" eserinin İstanbul'da basılması münasebetiyledir. Bu esere soruşturma 25 senelik mahkemelerde verilmiş ve birçok beraat kararları ile yüksek yargıtayın beraat kararlarını tasdikî risalei nur külliyyatının serbestiyetini kazıyıcı muhkeme hâline getirmiştir. İşte kendileri bu tenzime kararının tasdik için İstanbul'u tercih etmişlerdir. Kendileri ihtiyarlıktan ve ayrıca 5 hastalıktan mustarip-tir.

Meşeginin teigratçı olduğunu ve son defa Ankara'da yazıfeli İken meclisten ayrıldığını söyleyen Zübeyir Gündüzalp bundan sonra sorulan muhtelif sualleri şöyle cevaplandırmıştır:

— Naklettig'iniz sözlerden, Üstadın, gazetelerin millet menfaatine olan şeyleri yazmadıkları kanatında olduğu anlaşılıyor. Siz ne dersiniz?

— "Üstad öyle demek istemedi. Ben tahvil bir adam değilim. Cümlelerim birbirini tutmayabilir."

— Kendisinin ihtiyarlıktan başka 5 hastalıktan mustarip olduğunu söyledi-niz. Kendisi hiç doktora muvame olma-z mı?

— "Üstadımız Bediüzzaman Saidi Nursî'nin ilmi tıbbı vukufu vardır. Eksen doktorlar da bu vukufunu tasdik etmişlerdir. Onun için kendikendini tedavi eder."

— Hâclarını da kendi mi yapar?

— "Hayır.."

— Burada ne kadar kalacaksınız?

— "Adli mekamlarla vavacamız te-maslarına neticesine bağlı.."

Saidi Nursî'nin avukatı da "İstanbul'a geliş, hakkında:

— "Üstad, müsaderce edilen kitapla-riyle mîkâlî olarak avukatlarıyla isti-sarede bulunmak ve bir neşren hakaret dâvası açmak üzere muvafakatname vermek için buraya geldi"er.. demiştir.

Aydoğan ÖNOL

20. yüzyılda, Türkiye'den basın manzaraları...
2 Ocak 1960, Hürriyet gazetesi...

SAİD NURSI : Din, bir lüksü de ve ruhanî mîrâtlardan barınan rahîlî hâle. Anırsanız gelin Said Nursî'nin gıyâsı da aşılmaz. Cihân ve rahîl... (Foto: Hürriyet)

TAM SİPER : "Pazar" baş, otomobilden zîp, eteğe girerken, otomobilden kurtulmuş. Otomobilden kurtulmuş. Otomobilden kurtulmuş. (Foto: Hürriyet)

BAŞYARDIMCI KONUSUYOR : Said Nursî'nin gıyâsı da aşılmaz. Cihân ve rahîl... (Foto: Hürriyet)

Den Ankara'da yakalanan Nurcular

[TANILKAN]

Nurcu elebaşları suçüstü yakalandı

Baskında, gizli dolaplarda yasak kitaplar, broşür ve teksir makineleri ele geçti

SALDİ NURİ'nin en yakın yardımcıları olan Ziver Gündüzalp ve Mustafa Sungur, gizli faaliyette bulundukları, İsmetpaşa mahallesindeki merkezlerinde polis tarafından yapılan baskında, diğer dört Nureci ile birlikte yakalanmışlardır.

GÜNDÜZ SOYRAL bildiriyor. ANKARA

Nurcuların merkezine yapılan baskında, üzeri sıva ile kaplanmış gizli dolaplarda Türkiye'de dağıtılması yasak edilmiş birçok risale ile Saidi Nursi'nin külliyatı, beyannameler, teksir makineleri ve 42 kilo matbaa sarıfatı ele geçirilmiştir.

Ele geçirilen beyanname ve risaleler Diyanet İşleri Başkanlığınca incelenmiş ve Nurculuğu yaymak maksadını taşıdıkları tesbit olunmuştur. Polis, ayrıca Nurcuların elebaşlarının 34 il ve 36 ilçede faaliyet gösteren diğer Nurcularla temas halinde olduklarını da meydana çıkarmıştır. (Devamı: Sa. 5 Sö. 2 de)

Demokrasi yolundaki Türkiye'de basın! 5 Ağustos 1961 Akşam gazetesi...

Nurcu elebaşları suçüstü yakalandı

(Başvurayı 1 inci sayıdadır)

Beskin sırasında evde bulunan Ziver Gündüzalp, Mustafa Sungur, külliyyatın satış ve dağıtımını yürüten Ekrem Köker, stajyer avukat Mustafa Türkmenoğlu, Taşra Teşkilatını idare eden gezici vaiz Sait Özdemir ve Mustafa Kırıkcı, ikinci Sulh Ceza Mahkemesinde yapılan sorgularından sonra, Ankara'da belirli ikametgâhları bulunduğu için tahliye edilmişlerdir. Sanıkların duruşmasına önümüzdeki günlerde tutuk-suz olarak devam edilecektir.

GAZETECİLER DE NURCU İMİŞ

Adliye koridorunda resimlerini çekken foto muhabirlerine çok dostça davranan Nurcuların elebaşı Ziver Gündüzalp, resmi çekildiği için teşekkür etmiş ve,

«Siz de bizdensiniz. Çünkü siz de bir dava uğrunda çalışıyorsunuz. Bütün gazeteciler Nurcudur» demiştir.

DİNSİZLİK, ALMIŞ YÜRÜMÜS

Yakalanan Nurcular, Adliye koridorlarında gazetecilere Nurculuk hakkında izahat vermişler ve,

«Nurculuk bir meslek, bir dal değil bir inanıştır ve ancak bu inanıştır ki Müslümanlığı gitmekte olduğu yoldan çevirebilir. Türkiye'de dinsizlik, imansızlık almış yürümüştür. Biz bunun önüne geçmek için çalışıyoruz» demişlerdir.

Adliye koridorunda dahi Nurculuk propagandası yapma gayretini güden sanıklar, haklarında 80 dava açıldığını hepsinde beraat ettiklerini söylemişlerdir.

Koridorda rastladıklarından isim ve adres olarak kendilerine «Risale-i Nur, göndermeyi vaad eden Nurcular, daha evvel bir beraat kararı almalarına rağmen el konan kitaplarının içişleri Bakanlığı tarafından geri verilmemesinden de şikâyet etmişler ve Danıştay'a müracaat edeceklerini söylemişlerdir.

URFA'DA DA İKİ NURCU YAKALANDI

DIYARBAKIR, MÜSÜSİ

Urfa'nın Siverek kazasında Hidir Üstünkaya ve İbrahim Batur adında iki kişi Nurculuk propagandası yapmaktan sanık olarak tutulmuşlardır. Her iki Nurcu'nun evlerinde yapılan aramada 64 adet Nurculuk kitabı ile bol miktarda risale, afiş ve broşür ele geçirilmiştir.

Seidî Nursî'le kâğıdırı Ziver Gündüzelip ile arkadaşu Sadık Karagöz, yakalandıktan sonra Emniyet Binası Sâh'inde görünüyor

Sarıbenizliler âyin sırasında yakalandı

Suçüstü yakalananlar tarafından hazırlanan beyannamelerde ele geçti

«Yeni İktidar» zamanında İstanbul'da Şûrîye meydanı bulunan ve 1960 yılı başlarında Ufukda 99. sayısında olan Seidî Nursî'le beraber 22 ile en arkadaşu önceki gün şehrimiz sivil polisi tarafından âyin sırasında yakalandı ve ille gurgularını mübâhaz tevkif edilmislerdir.

Bilindiği gibi Nursî tarikatının akidecileri yapmak ve Eurusakia halinde toplanmaları yasa ile şehrimizde ve Anadolu'nun muhtelif mahallelerinde geçen ve münteraz seyahat etmekte olanlar olarak görülüp eden «Sarıbenizliler»in tekrar şehrimize gelerek toplanmaları yasa ile mübâhaz edilmiş ve Turan Reis mahallesi Camii'ne cemaatı 22 sayılı ev ile Cebeci Kâdîm sokakta bulunan Artıkolu sokağının 4 üncü dairesi tarassut altına alınmıştır. Uzun süren tarassut ve takib sonucunda edî geçen veriler sabana kama ile bir hastaneye vapurlanarak Seidî Nursî'nin baş müdri Ziver Gündüzelip, yine Nursî'nin münterazına meşhur edîlen ve onun polîsi ol-dukunu söyleyen Sadık Karagöz ile sekiz arkadaşu yakayı ele vermişlerdir. Ayrıca odada yapılan aramada Nursî'nin muhtelif beyde ve-sil renkte takke ve cübbeler ile dövülmek üzere hazırlanmış beyannameler bulunarak mübâhaz edîlmıştır.

*Türk basınından utanç görüntüleri...
8 Aralık 1960, Kudret Gazetesi.*

Başımıza şimdi bir de halef mi çıkacak?

Urfa'ya akın akın gelmeye devam eden Nurcular, Saidi Kürdi'yi kimin istihlâf edeceğini merakla soruyorlar

Urfa, 25 (Telefonla) — Evvelce Saidi Kürdi'nin cenazesinin cuma günü kalkacağını duyan Nurcular bugün de Urfaya gelmeye devam etmektedirler. Cenazenin dün kalktığını duyan nurcular, doğrudan Kürdi'nin Dergâhdaki mezarını ziyarete gitmektedirler. Bu arada

bir kafile ile Urfa D.P. İl Başkanı da Dergâha ziyarete gitmiştir. Öte yandan Nurcular grup halinde, Urfa Valisini makamında ziyaret etmişlerdir ve cenazeye iştirakinden dolayı teşekkürlerini bildirmişlerdir.

Saidi Kürdi'nin avukatı Bekir Berk de bugün baraya gelmiştir.

Nurcuların merak ettikleri cihet, Saidi Kürdi'nin halefinin kim olacağıdır. En çok üzerinde durulan isim, on seneden beri Bediüzzaman'ın yanından ayrılmıyarak «ben o'nun hizmetkârıyım» diyen eski P.T.T. muhabere memuru Ziver Gündüzalpdir ve Kürdi'nin yerini onun alacağı ısrarla söylenmektedir.

26 Mart 1960, Cumhuriyet gazetesi

Bugün 2000'li senelerin başları. Nur Risaleleri 30 dünya dilinde, farklı ülke ve kıtalarda okunuyor. Bediüzzaman'ın halefleri, yani takipçileri "Nur talebeleri" milyonları çoktan aştı.

Urfa'da dört «Nur» cu

18/4/1953

Tevkil

yakalandı

Vatandaş

Bunlar, Said-i Nursi'nin eserlerini dağıtmak ve propaganda yapmaktan sanık bulunuyorlar. Dört şahıs da Isparta'ya gönderildi

Hırsız Muhabirinden

Urfa 17 — Urfada Said Nursi'nin eserlerini dağıtan ve temiz vatandaşlara telkinlerde bulunan dört mürteci faaliyet halinde yakalanmış ve dördü de tevki edilmek üzere Ispartaya gönderilmiştir.

Bediüzzaman Şeyh Said Nursi'nin irticai faaliyetlerinin bütün şiddetle devam ettiği anlaşılmaktadır. Urfada yakalanan dört «Nurcu» da Urfalı değildir. Bunlar, Said Nursi ve şebekesinin hususi surette yetiştirilmiş ajanlarıdır. Üçü bir müddet evvel başka yerlerden buraya gönderilerek temiz ve kahraman Urfalıların içine sızmış ve zehirlerini saçmaya başlamıştır.

Yakalananlardan biri Ziver adında bir posta memurudur. Diğeri 18 yaşında bir genç olup lise talebeleri arasına sızmaya çalışmıştır. Kendisini fakir ve okumağa hevesli bir insan halinde göstererek eski bir medrese köşesinde barınmak üzere müftülüğ-ten müsaade almış, lise talebele-

ri ile temas temin ederek evvelâ eski yazı öğretmek, sonra Said Nursi'nin eserlerini dağıtmak suretiyle gençleri zehirlemeğe çalışmıştır.

Diğer iki Nurcu da köylerde faaliyet göstermiş ve kitap dağıtmıştır. Ele geçirilen kitaplar tahkikat evrakı meyanına dahil edilmiştir. Mahallen teşkil edilen bir ehli vukuf kitapların bir kısmını tercüme etmiş ve raporunu vermiştir.

Said Kürdi kitabında İslamiyet ile komünizmin birbirine en yakın birer fikir rejimi olduğuna kaydetmektedir. Tevkif edilen mürtecileri Urfadan sevkleri sırasında zehirlenmiş bir kaç zavallı uğurlamıştır. Taraftarları ötede beride «giden arkadaşları hapiste çürüse bile ideallerin-oen kendilerini hiç bir kuvvetin alıkoymayacağını» söylemektedirler.

Urfalı bir Milletvekilinin bu adamları himaye ettiği söylentiler arasındadır.

18 Nisan 1953

Vatan gazetesi...

ZÜBEYİR ABİNİN MEKTUPLARI (1945-1971)

ZÜBEYİR ABİNİN 1945-1971 yılları arasında yazdığı 100'e yakın mektubunu okudum. Elinizdeki bu mütevazi esere bu mektupların bir kısmını derç ediyorum.

Bunlar, Nur Üstad Bediüzzaman'dan Süleyman Demirel'e kadar uzanan bazı nâmelerdir. Aziz Zübeyir Abinin bâlâ kâmetini temaşa etmek isteyenler, bunlara bakabilirler.

Bu mektuplar, bütün ömrünce “Nur, Nur, Nur!” diye haykıran nur dolu bir kalbin seslenişleridir.

Ehl-i dikkat, ehl-i tahkik, ehl-i iman Risale-i Nur talebesi kardeşlerimin nazarlarına arz ediyorum.

Üstad Bediüzzaman'a

Aziz ve sevgili Üstadım Efendim Hazretlerine...

Nasılsınız? İnşallah iyisinizdir. Derin hürmetlerimle el ve ayaklarınızdan öperim.

Komünistlerin, vatanımızın her tarafında yangınlar çıkarıp bizi her cihetten mahvetmeye çalıştıkları bir zamanda o ejderin bizi yutmaması için senelerden beri çalışan ve muvaffak olan siz Üstadımın hapiste kalmasına tahammül edemiyorum. Okunmasıyla komünistliği önleyen ve okuyucularına gayet büyük faydalar veren Risale-i Nur'un serbest olarak neşredilmemesi, dehşetli bir ıstırap veriyor. İnşallah hükûmetimiz Risale-i Nur'un âlemşümül kıymetini anlayacak ve onu kanun-u esasî olarak kabul edecek ve bütün vatan ve millet, Risale-i Nur'un neşredilmesi ve hakikatlerine itaat edilmesi sayesinde refaha kavuşacaktır. İnşallah bendeniz de o zaman Risale-i Nur'a hizmet için dua ve himmetinizle bütün kuvvetimle çalışacağım.

Evet Üstadım Hazretleri! Hiç şüphe yoktur ki sizi seven milyonlarca vatandaş, siz gibi bir vatan ve millet ve insanlık fedaîsi olan bir dâhinin hapiste olduğunu işitirlerse onlar da tahammül edemeyecekler...

Sizin fevkalâde bir ilim ve harikulâde bir vukufiyetle telif ettiğiniz Risale-i Nur, vatan millet ve gençliğimizin rehberi olacaktır. Şimdiye kadar Risale-i Nur'u tanıyan yüz binlerce vatandaş, ondan öğrendikleri hakikatlerden ve gördükleri azim faydalardandır ki ondan ayrılmıyorlar. Risale-i Nur'un ve Üstadımızın kıymetini idrak eden bizleri hiçbir kuvvet sizden ve Risale-i Nur'dan ayırmaya muktedir değildir. Çünkü Risale-i Nur bize daima ahlâk, fazilet, edep, terbiye ve daima itaat dersi vermiştir. Bizi içkiden, kötü kadınlardan ve her türlü fenalıktan men etmiş ve üstün faziletlerle sahip etmiştir. Onda siyasî entrikaları çevirten bir satır bile yoktur. Onda dini dünyaya ve maddî menfaatlara alet edici bir cümle bile bulunamaz. Eğer böyle ve bunlara benzer desiseler olsaydı yüz binlerce idrakli kimse ondan istifade edemezlerdi. Hâlbuki onda çok büyük fayda görenler artmış ve gittikçe artacaktır inşaallah.

İşte bu hakikatlerdendir ki Risale-i Nur'dan hiçbir kimse çekinmez. Risale-i Nur'u okuyan bir kimseye şöyle dense: "Risale-i Nur'u okursan atom bombasıyla yok edileceksin!" O münevverin içinde o şiddetli ve korkunç silâh, en küçük bir korku bile peyda edemez.

Zübeyir

* * *

Çok aziz, çok sıddık, çok mübarek, şefik ve sevgili Üstadım Efendim Hazretlerine...

Binler selâm ve arz-ı hürmetler eder, el ve ayaklarınızdan öper, kusurlarımın af buyurulmasını yalvarırım. Sıhhat, afiyet ve muvaffakiyetlerinize âcizane dualar eder, çok muhtaç olduğum dualarınıza daim dâhil buyurmanızı çok istirham ederim.

Risale-i Nur'un dâhil ve hariçteki parlak neşriyatını arz ederim, çok aziz ve mübarek Üstadım.

Bu mübarek, muhterem, muazzez ve ziyade itinaya dikkat ve ihtimam zamanınızda, kışın şiddetli soğuklarında gizli düşmanların vatan, millet ve âlem-i İslâm zararına (HAŞİYE) sizi rahatsız etmeleri ve zalimane, gaddarane muameleleri, bizi ve bütün ehl-i imanı teessürler içinde sızlatıyor. Cidden tahammülümüz kalmıyor. O zalimleri Cehenneme göndermek, içimizden tahrik ediliyor; fakat Üstadımızın düstur-u hayatiyesi, bu intikam niyetini Nur'ları tahsil ve hizmete tahvil ediyor. Dualarınız berekâtiyle inşaallah, o tahammül edilmez eşedd-i zulüm ve istibdad-ı mutlakın intikamı olarak en mühim vazife-i hayatiyemiz, Risale-i Nur'a hizmet olacaktır. Gaye-i hayatımız, sermaye-i ömrümüz, Nur'lar olacaktır. Zındıklar taarruzlarını artırdığı nispette biz de daha ziyade sadakat, ihlâs ve tesanütte, Nur'ları tahsil ve hizmette faaliyetimizi dualarınız berekâtiyle çok ziyadeleştireceğiz inşaallah. Onlar on kanunla Nur'ları yasak etmek divaneliğini yapsalar, o kanunlar ve hapisleri birer kamçı tesiri yapacak, Nur yoluna koşturacak inşaallah. Hem siz mübarek Üstadımız, irade ve ihtiyarınızla hareket etmeyip ve harika bir inayet ve idare altında olduğunuz için bu hakikatler bizleri teselli ediyor.

Cenab-ı Hak, siz mübarek, müşfik Üstadımızdan tam razı olsun. Âmin! Kur'an ve iman hizmetinde daima ihlâs-ı tamme ile muvaffak ve muzaffer eylesin; uzun ömürler, şifalar ihsan eylesin. Âmin, âmin, âmin!

(HAŞİYE) Evet Üstadım. Size ve Risale-i Nur'a ilîştikleri şu günlerde, evvelkiler gibi yine hücumun aynı zamanında vatanda zelzele, tufan ve seylaplar başladı.

Çok kusurlu, çok zayıf, Üstadına çok mahcup, yarım kafalı, biçare, duanıza muhtaç Zübeyir

* * *

Çok aziz, çok sıddık, çok mübarek, çok müşfik, çok sevgili Üstadım Efendim Hazretleri...

Evvelâ: İstifsar-ı hatırla mübarek el ve ayaklarınızdan öper, arz ve hürmetler ederim. Sıhhat ve afiyetinize âcizane dualar eder, dualarınızı ve çok olan kusurlarımı af buyurmanızı yalvarırım.

Saniyen: Irak'taki kardeşlerimizden aldığımız bir mektupta, "Göndermekte olduğunuz mektuplara çok ihtiyacımız var. Burada mektepte ve evlerde cemaatler arasında okunur ve okutulur." deniliyor.

Hatta son zamanlarda Mısır'dan celbolunan bazı Arabî risaleleri terk ettiler. Yalnız Nur Risaleleriyle meşgul bulunuyorlar.

Çok müşfik ve sevgili Üstadım, pek perişan ve kusurlu vaziyetimle affınıza ve şefkatinize iltica eder, el ve ayaklarınızdan öperim.

Duanıza muhtaç, biçare ve yarım kafalı Zübeyir

Hüsrev Altınbaşak'a (1951)

Bismihi sübhanehu

Aziz, sıddık, kahraman ağabeyim, efendim hazretleri...

İstifsar-ı hatırla arz-ı hürmetler ve binler selâm eder, ellerinizden öperim. Sıhhat ve afiyetinize, muvaffakiyetinize bütün ruh u canımızla dua ederiz.

Efendim! Size mufassal mektup yazıp buradaki çok iyi olan işlerimizden haberdar etmeyi, baştaki vazifelerimden birisi olarak biliyorum.

Ehl-i Sünnet, Yirmi Sekizinci Mektubun Üçüncü Meselesini bu son nüshasında tamam etti. Önümüzdeki sayısında kahraman Sungur'un Risale-i Nur'dan yazdığı mektubu neşredek inşallah.

Sebilürreşad, Üstadın tarihçe-i hayatını neşredek in; gençlik resmini bulmuş, onu da koyacak. "Çok esaslı bir neşriyat yapacağım." diyor. İnşallah dualarınızla muvaffak olur.

Sebilürreşad'ın Üstad hakkındaki ve Risale-i Nur hakkındaki neşriyatı, serbestiyete kavuştuğu mevzuunda bir delil olarak okutturulabilir, gösterilebilir. Ve biraz çekinenlerdeki evham kalkabilir düşüncesiyle, Üstaddan bahseden nüshadan birer tane kardeşlerimize göndermek istiyoruz. Eğer münasip ise ve müsaade buyurursanız bize adresler bildiriniz, biz o adreslere buradan gönderelim. Üç-beş aylık abone olurlarsa, o nuranî neşriyatı takip edip sevine sevine gösterebilirler ve okurlar. Bu fikrimize ne buyurursunuz?

Üniversite için lütuf buyurduğunuz mektuplardan kardeşlerimiz çok memnun ve mesrur olarak size minnettar ve medyunluklarını arz ederler.

Duanıza muhtaç, biçare Zübeyir

* * *

Sevgili kardeşlerim...

Arzu ederseniz Zübeyir'in adresini size aşağıda yazıp gönderiyorum. İster kendi adresinize, ister başka bir Nurcu adresine abone olup hem Sebilürreşad, hem Ehl-i Sünnet

gazetelerini getirtebilirsiniz. Bu hususta doğrudan doğruya Zübeyir kardeşimizle muhabere edebilirsiniz.

Kardeşiniz Husrev

Süleyman Demirel'e (1969)

Kıymetli ve muhterem Başvekilimize

Müşpet icraatlarınızı, takdir ve tebrik ederiz. İman ve İslâmiyete, bu kahraman millet ve mübarek vatanımıza layık hizmet ve icraatlarda muvaffak olmanızı bütün ruh u canımızla dileriz. İman ve İslâmiyetin âdeta yeniden zuhur ve tulûu, ihya ve bekâsı diyarı hükümünde olan bir memleketin evlâdı ve paşazadelerin ahfadı bulunan bir hükûmet reisimizin, böyle bir muvaffakiyetle uzun yıllar meşru iktidar başında payidar olmasını temenni ederiz.

Dindar halkımız içinde halkla hemhâl ve samimi olmanız ve dindar Türkiye'mizin vilâyetlerden köylerine kadar muhabbetle merbut ve alâkalı bulunmanız dolayısıyla meşru iktidar ve partinizin hayırlı hizmetlerde ilerlemenize manialar teşkil eden yıkıcı bir plândan, dindar milletimiz üzerinde gayet müessir menfî bir propagandadan bir nebzesini ıttılınıza arz ediyoruz. Şanınıza lâayık olmayan bir tabirat ve kusurâtı bilmeyerek istimal işlemişsek, şefkat ve müsamaha ile mütalâa buyurmanızı istirham ederek özür dileriz.

Zübeyir Abinin Başbakan Süleyman Demirel'e yazdığı mektubun daktilo edilmemiş hâli.

Kıymetli ve muhterem Başvekilimiz...

Müşpet icraatlarınızı takdir ve tebrik ederiz. Mukaddes iman ve İslâmiyete, bu kahraman millet ve mübarek vatanımıza hayırlı hizmet ve icraatlarda muvaffak olmanızı bütün ruh u canımızla dileriz. İman ve İslâmiyetin âdeta yeniden zuhur ve tulûu, ihya ve bekâsı diyarı hükümünde olan bir memleketin evlâdı ve paşazadelerin ahfadı bulunan bir hükûmet reisimizin, böyle bir muvaffakiyetle uzun yıllar meşru iktidar başında payidar olmasını temenni ederiz.

Dindar halkımız içinde halkla hemhâl ve samimi olmanız ve dindar Türkiye'mizin vilâyetlerden köylerine kadar muhabbetle merbut ve alâkalı bulunmanız dolayısıyla meşru iktidar ve partinizin hayırlı hizmetlerde ilerlemenize manialar teşkil eden yıkıcı bir plândan, dindar milletimiz üzerinde gayet müessir menfî bir propagandadan bir nebzesini ıttılınıza arz ediyoruz. Şanınıza lâayık olmayan bir tabirat ve kusurâtı bilmeyerek istimal işlemişsek, şefkat ve müsamaha ile mütalâa buyurmanızı istirham ederek özür dileriz.

Şimdiye kadar milletimizin teveccüh ve itimadına mazhar olmak nimet ve şerefine eriştiğinizden, bunu kıskanan vicdansız ve insafsız muhalifleriniz, elbette zatınız ve teşkilâtınızı yıpratıp yıkmak peşinde koşacaklar. Bu menfur emellerine kısa zamanda vasıl olabilmek için, umum milletin akıl, kalp, ruh ve maneviyatıyla alâkalı umumî ve müessir bir mevzuyla seçip bunun üzerinde tahripkâr plânlar ve entrikalı faaliyetler yapmaktadırlar. Gayret ve himmetlerini bu menhus gayretleri üzerinde teksif ve temerküz ettirerek dinsizdarane menfî bir metotla çalışmaktadırlar. Bu usul, onların en nüfuzlu ve en tesirli bir muaraza tarzıdır. Buna inançla inanmışlardır.

Bunun için düşman ve muhalifiniz olan siyasîler, zatınızın ve iktidar partisinin hakkında pek tahripkâr ve sinsi bir propaganda kampanyasına girişmiş bulunuyorlar. Evet, siz bizlerin malûmat vermesine muhtaç olmayabilirsiniz; fakat size aleyhinizdeki en mahrem haberleri takdim eden ve resmî veya gayr-i resmî kimseler arasında muhalefet hesabına sinsice çalışanlar var. Bunlar sizlere siyahı beyaz, beyazı siyah göstermek nevinden rapor ve dosyalar düzenleyip sizlere birçok dindar şahsiyet ve kimseyi muhalif edici haberler veriyor. Bilhassa halkımızın en âmî köylüsüne kadar pek hassas olduğu iman ve İslâmiyet, din, din adamları ve dindarlar mevzuunda bütün bütün hilâf-ı hakikat, hilâf-ı vaki haberler uydurarak sizlere yetiştiriyorlar.

Mazi ve hâldeki sağ ve ölü müseccel komünistlerin ve muhalefet liderinin birinci derecede ve pek dehşetli bir korkaklıkla hakkında iftiralar yaydığı ve üzerinde durduğu bir mevzu vardır. O da Bediüzzaman Said Nursî ve Nur talebeleridir. Düşmanlıklarını, din düşmanlığı ve dinsizlik vartasıyla ağızlarından çıkardıkları birkaç lâfî numune olarak arz edelim:

Z. Sertel: “Bediüzzaman Said Nursî sağ kaldıkça ve eserlerinin intişarına zecrî tedbirlerle set çekilmedikçe bu memlekette bizim ideolojimizin halk tarafından kabullenip gelişmesine imkân ve ihtimal yoktur kanısındayız.”

H. A. Yücel: “Bediüzzaman’ın yaydığı dinî fikirler, eski hocalar softalar gibi ürkütücü, korkutucu, Cehenneme batırıp batırıp çıkarıcı değildir. ‘Kâle-kîle’lerle dini yayıcı eski

kitaplara muhalif olarak, akıl ve mantığın kandırılabilceğı, güya Kur'an'dan ilham ve feyiz alıp ispat ve izahat metodunu takip ederek millet ve gençliğimizi aldatarak onları 'din'le zehirleyen risalelerdir. Bundan dolayı bizim için tek tehlike ve engel, bakkal defterlerine Arap harfleriyle yazılarak yayınlanan o karanlıklı kitaplardır. O İslâmcı şahsın kitaplarının okul ve halk muhitinde yayılması, biz aydınların aydın fikirleri vatanımıza yerleştirme çabasında en büyük bir engel teşkil etmektedir. Bu zorunlu durumun ortadan kaldırılmasından başka bir hâl çaresi yoktur kanısındayım. Hükûmetin, gizli olarak faaliyet hâlinde bulunan bu din yayıcılığının muhakkak surette durdurulması yolunda aktif icraatlara acilen girişmesi gerektir intibaindayım.”

Muhalefet lideri, Bediüzzaman teneffüs için bağ ve kırlara çıktıktan biraz sonraki zamandan evine döndüğü saate kadar Emirdağ semasında iki-üç tayyarenin uçuşturulduğu hengâmelerde bir gün Afyon'da verdiği bir nutukta:

“Afyon'dan tehlikeli bir huruç hareketi bekliyorum!” demiş, sonra da alâkalılara hiddetli bir halet içinde, şiddetli ve devamlı tedbirlerde ihmalcilik yapılmamasını, Bediüzzaman'ın inziva içinde olduğunu düşünerek bu mevzuun küçünölmemesini emretmiştir.

Bu ve daha birçok dinsizlik vakıasına mütemasil şimdiki din düşmanları, anarşist komünistler, muhalefet lideri veya mensupları; din, dindarlar, Bediüzzaman'ın Nur Risaleleri ve talebeleri hakkında yalan ve iftiralarından mürekkep haberleri havi mürettep evraklar vücuda getirirler. Bu suretle, zatınızı ve iktidarınızı, din ve din adamlarımız, dindar milletimiz, Nur Risalelerinin müellif ve talebeleri aleyhinde bir kanun ve icraat yaptırmaya zorlayabilirler. Bu müessir entrikayla dindar halkımızı meşru hükûmet aleyhine geçirmeye çalışırlar ve çalışmaktadırlar.

Din düşmanlarının, muhalefetin, partiniz ve hükûmet mekanizması içine yerleştirdikleri gizli hafiyeleri, demokratik meşru iktidara vehim ve şüpheler iras edebilecek birtakım uydurma şeylerle dolu ve habbeyi kubbe gösterme hilesiyle memlû dosya ve evraklar tanzim ederler ve ettirirler. Talep vukuunda –güya en emin bir vesaik gibi– sizlerin ve hükûmet

adamlarının önüne sürüp, zihinlerde bütün bütün asılsız ve menfî şeylerin yerleşmesine çabalarlar ve çabalamaktadırlar.

(...)

N. Mustafa Polat'a (1969)

Aziz, cefakâr kardeşim...

Çoktan beri görüşmek için ziyaretinize gelmek istedim; fakat çok hastayım. Bazı güzel hususları meşveretlerinize arz edecektim. Muvaffakiyetinizi (dört insan enerjisi sarf etmek suretiyle) –ki bir inayet-i İlâhiyedir–, bir dava adamı hatt-ı hareketiyle muvaffakiyetinizi ruh u canımla tebrik ederim.

“Ya Rabbi! Üstadım Said Nursî'nin hürmetine, Nur talebesi Zübeyir'in günahlarını affeyle, ona ihlâs-ı âzam ve sabr-ı cemil ve şifa ihsan eyle. Âmin!” Namazlarınızda bu duayı not edip böyle dua edivermeyi hakikaten ve cidden çok rica ederim. Çünkü alâkalı hadis-i şerif, şu meal ve manada:

“Mü'minin mü'mine yaptığı gaybî dua mutlaka kabul edilir.”

Saniyen: Evvelce de kardeşlerle görüştüğümüz gibi, Van ve Mersin mahkemeleri hakkında haberler müstesna, bundan böyle, gazete, Risale-i Nur'dan habersiz Müslümanlar arasında devamlı okunmaya başlanıncaya kadar, sırf İstanbul'da o haftaki baskı masrafını çıkarıncaya kadar, bazı fevkalâde olacak şeyler müstesna Nur talebeleri hakkındaki neşriyat iç sahifelerde yapılsa, dinsizlerin hakikatten habersiz Müslümanları ürkütüp gazeteye bir kat daha darbe vurmak suikasti hafifler tahminindeyim. Bu tahminimi de size sonra hususî surette arz edeceğim. (Bazı yerlerden ve eski zamanlarda muttali olduğum bu mevzudaki vakıalara müstenittir.) Birinci sahifeye her meslek ve meşrebin ve mesleksiz mü'minleri alâkadar edecek din ve dindarlar lehinde, dinsizlerin aleyhinde olan Türkiye dâhilindeki hadiseler konsa, Nur dairesi dışındaki Nur'a dost ve taraftar olanlara gazetenin benimsetilmesine muvafık bir tutum olur fikrindeyim. Fakat benim fikrim nakıstır. Ancak Anadolu'nun muhtelif yerlerinden gelecek kardeşlerin karşılaştığı manialara veya revaca muvafık olursa o zaman bu arz ettiğim şeyler vakıalara muvafık olur kanaatine varırım.

Salisen: Benim bu mevzu hususunda görüşeceğim bazı kardeşler vardı; maalesef hastalığımın dolayısı ile görüşemedim.

Bir gün merhum, muazzez ve muallâ Üstadımız Hazretleri buyurdular ki (şu mealde):

“Ben bir hanım Nur talebesini, 30 erkek Nur talebesi fevkinde görüyorum. Çünkü onlar dinde samimidirler; hem fitratlarında olan şefkat seciyelerini Risale-i Nur’da görünce tam sarılıyorlar. Ahir zamanda taife-i nisa, dine mühim hizmet yapacaklardır. Kendilerinin açık saçıklığa heves etmeleri, onların fenalığından değil, zaife oldukları için, kendilerini himaye edecek bir kocaya sahip olabilmek gibi bir histen ileri geliyor. Ben kadınların müdafiyim. Çünkü kadınlarda şefkat seciyeleri bozulmamış; evlâdı için hayatını feda eder. Fakat erkeklerde namus seciyesi inkısam etmiş, zayıflamış, yani samimiyet bulunmuyor. Hem de kafalarını siyaset bozmuş; riyakâr olmuş. Nasıl ki bir korkak kumandana, cesur bir nefer kalben itaat edemez; bunun gibi şefkat seciyelerini muhafaza eden şefkat kahramanları da karısını koluna takıp sokağa çıkan dindar erkeklerde dahi zaafa uğrayan, zayıf bir namus seciyesine sahip bir kocaya ailesi tam itaat etmiyor. Karı koca mabeynindeki bütün geçimsizliklerin sebebi bundan ileri geliyor.”

Buna binaen bizde hanımlara bilhassa, mütediyyinlere, bilhassa ve bilhassa Risale-i Nur’la kurtulup Risale-i Nur’a sarılanlara şefkat ve müsamaha ile, biraz yaşlanınca, imanlı olmak, feraizini yapmak gibi Cebel-i Uhud misalindeki değeri ve esasattaki bu emel ve itikadı karşısında kadınlık hissiyatından, gençlik saikasıyla olan fer’î şeylerden neşet eden bir nevi fûrudvari kusur ve hatalarını müsamahayla ve şefkatle, kusurlarını nazara alıp ve verip tenkit etmemek, hasene ve hizmetini nazara almak ve vermek gibi müşfik Üstad-ı ekmelimin ahlâk-ı hamidesiyle ahlâklanarak bu ulvî ahlâkın muktezasıyla –Nur kardaşlarımıza, bilhassa Nur’a dost ve taraftar olanlara ve mü’min ve mü’minelere– kalem ve kalemlerle amel etmeye çalışıyoruz.

Bu mezkûr hakikate binaen hanımların ister küllî ister cüz’î uyanmasına mütevafıt derecede İslâmiyetin icabatıyla amil olmalarına hizmet eden, bilhassa ve bilhassa Nur’larla kurtularak, uyanarak iman ve İslâmiyete, Nur’un meslek ve meşrebine (tam mutabık olmasa) dahi ki meslek ve meşrebine göre kal ve kalemini istihdam etmeyi esas tutan mümtaz Nur

kardeşlerimizin bu candan ve samimi arzularına pek o kadar uygun gelmesede dahi –bu bir yetiştirme devresidir, inşaallah gittikçe tekemmül eder– kendisinin Nurcu olduğunu bazı kal ve kalemiyle anlayan okuyucular ve dinleyiciler üzerinde, kabiliyeti nispetinde Nur’un feyziyle müessir oluyor. Fevkalâde bir hizmet yapıyor. Bu vesileyle okuyucu veya dinleyicilerde Nur’lara iştîyak veya takdir ve dostluk hiss-i ulvîsinin meydana gelmesine vesile oluyor.

Risale-i Nur bize ders verip fiilen, kalen, kalben, kalemen veya hâlen amel etmemizi intaç eden şu hakikate göre, elimizden geldiği kadar yekdiğerimize karşı muameleye çalışırız. Farz-ı muhal buna ilk anda muvaffak olamazsak dahi şahsî veya herhangi bir kusur ve hatayı kal ve kalemimizle ifade ederek fiilî bir şey yapmazsak, dinimiz bu kalbî gıybetten dolayı merhameten bizleri affediyor. Böyle bir günahkârlığımıza düşmüş bulunmadığımıza dair, Risale-i Nur’da dahi beyanat var.

Bu mezkûr bir kısım maruzatım için konferanslarıyla Nur’un ve Üstadımızın himmeti sayesinde, istidadı nispetinde hizmetkârlık yapan ve müspet semereleri de birçok hanım içinde vücuda geldiği müşahede edilen, bir ahiret hemşiremizin konferanslarıyla gazetemizin bir veya iki müstahdemini bulundurarak onun ve muazzam dinleyici kalabalığının fotoğrafını birinci sahifeye koyup, binlerce ehl-i iman hanımın takdirat ve hayranlıkları, konferansın tesirâtı mümkün mertebe mufassal bir şekilde efkâr-ı ammeye takdim edilse, konferans gününde, gözü açık bir kimse tarafından, ittihad-ı konferanstan dinleyiciler dağılırken “dinî gazete, İslâmî gazete; anne ve evlâtların en doğru ve çok güzel olarak dinî malûmatlarını zenginleştirecekleri dinî gazete, hanımların kapış kapış aldıkları, abone oldukları İslâmî gazete” gibi tanıtmâ lâfızlarıyla gazetenin ilânâtı yapılırsa, iki kişi gidip bir gazeteyi verse ve diğeri parayı alsa (alacakların fazla beklememesi için) iman ve İslâmiyet hizmetinde gittikçe terakkiye amil olur şahsî fikrindeyim. Fakat bu şahsî hizmet tedbirinin sekiz-on defa İstanbul’da ve taşrada reklâm ve tanıtmâ hünerini lââyık-ı veçhile yapmak suretiyle gazetenin tedrice fazla sarfıyatına sebep olarak İslâmî hakikatlerin bir

kat daha fazla okunmasını semere verirse isabetli olduğu kaanatine sahip olurum ve oluruz.

Mehmed Emin Birinci ve Mehmed Fırinci'ya (1968)

Aziz ve Fırinci
Liz ve alepte
Parotelerde ne çıkarırsın
muntazaman bu çok bir
düşünce halinde toplanıyor
menisi çok rica edenim.
Listeleri düzenli bir şekilde
devam ettirecek bir şey
yapacağız.
Behir Bey de falanca
Bisler Salim ve hürmet
leminle ona söyleyişlerin
fittip'i zorlardan size
Postalettirir. Dini maddi
neyyigatla dahil...
Bisler Salim ade...
Dua dileriz ya...
Kulu...
Kulu...

Kahramanmaraşlı Mustafa Ramazanoğlu'na

Aziz, kahraman kardeşim Mustafa Efendi...

Evvelâ: Binler selâm ve hürmetler ederim. Oradaki Nur kardeşlerimize, bilhassa Nur'ları devamlı okumak ve derslere devam etmek nimet-i azimesine gark olan kardeşlerimize binler selâm eder, hem sizin hem o bahtiyar nur-u Kur'an şakirtlerine Risale-i Nur'un nevvar ve feyyaz mütalâasında ve mukaddes hizmetinde ebediyen ihlâs ve sadakatle muvaffak olmalarını Rabb-i Rahîmimden dilerim. Hâlâ ferd-i ferîd-i âzam Hazret-i Bediüzzaman'a, Nur Risalelerine halis bir talebe ve Nur talebelerine lâıyk bir kardeş olamayan bu kusurlu ve çok hastalıklı kardeşinize lütfen ve merhameten, "Ya Rabbi! Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin hürmetine, Zübeyir'in kusurlarını ve günahlarını affeyle ve ona ihlâs ve şifa ver. Âmin!" diye her gün dua edivermenizi çok rica ederim. Çünkü ubudiyetime ve hizmetime noksanlık musibetine duçar olmak gibi bir ıstırar içindeyim.

Saniyen: Üstad-ı ekmelim Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin ahirete teşrif etmesinden sonradır ki, o mürşid-i ekmele olan sadakat imtihanına onun talebeleri tâbi tutulur. Siz de o çetin imtihanda fazl-ı İlâhî ve Üstadımızın ve Risale-i Nur'un himmetiyle muvaffak oldunuz. Nur'ların bahşettiği şecaat-ı imaniye ve cesaret-i İslâmiyeyle kahramanca ve bir genç Said sisteminde ve onun yerine Kur'an ve iman Nur'larının neşrinde, müdafaasında ve muhafazasında istihdam edildiniz. Sizi ve sizleri bütün ruh u canımla tebrik ve tebcil ederim.

Risale-i Nur'un vatanımızın vilâyet, kaza, nahiye ve köylerine ve âlem-i İslâm'ın, Avrupa'nın beldelerine kadar maddî ve manevî fütuhâtı bir çığ hâlinde devam etmekte ve gittikçe ziyadeleşmekte ve her birisi genç Said olarak yetişen Nur fedaîleri, inayet-i İlâhiyeyle her yerde cihad-ı ekber-i diniye cephesine ve hizmet-i imaniye ve Kur'aniye meydanına atılmakta ve buralarda koşuşmaktadırlar. *Elhamdülillâhi haza min fadli Rabbi.*

Gerek Nur'lara, gerekse –din düşmanlarının tespiti, ikrarı ve ilânıyla 15 milyonu aşkındır denilen– Nur talebelerine, gizli ifsat komitelerinin ve İslâmiyet düşmanlarının plânları ve evhamlarıyla –kendileri Nurcularla mücadele ve onları susturmak hususunda acz-i mutlak ve mağlûbiyet içerisinde olduklarını idrak ettikleri için– hükûmet kuvvetini, mekanizma erkânını türlü türlü tahrik etmek desiseleriyle yapılan şiddetli taarruzlar, tatbik edilen cebr-i keyf-i küfrîler ancak ve ancak Nur talebelerini, nur-u Kur'an şakirtleri ivazsız ve ücretsiz, halis ve muhlis, yalnız ve yalnız Allah rızası için Risale-i Nur'la iman ve İslâmiyete hizmet ettiklerine silinmez birer hatem ve cerh edilmez birer hüccet teşkil etmiştir. Hem Türkiye'deki ehl-i imanın, hem âlem-i İslâm'ın Nur'lara ve Nur talebelerine, Bediüzzaman'ın imanı kurtarmak, iman ve İslâmiyeti müdafaa etmek, terakki ve teali hizmetine karşı emniyet ve itimat tezayüt etmiştir.

Bu itibarla ve bu netice-i azimle, merhum, muazzez, müşfik ve hakîm-i ekmel merhum Üstadımızın hayatında, hem demokrasi devrinde vuku bulan taarruzlarda bizlere de beyan buyurduğu gibi, kol yerine parmak kesen siyasetçiler, tam tamirat yapamamaları da tahribat da yapmayan, Nur'lara bir derece müsamahakâr siyasîlerle Nurcuların arasını açmak ve bunları kendileri gibi Nur düşmanı göstermek plânlarıyla hükûmet teşkilâtındaki hempalarına, Nur'lara ve talebelerine taarruz ettiriyorlar.

Hiçbir suretle kanunen en küçük bir suç dahi teşkil etmeyen, bilhassa hem bu vatan ve milletin huzur ve saadetine, hem emniyet ve asayişe, hem hükûmetin istikrarına ve bugün dini esas tutmak düsturu umumîleşen Avrupa milletleri ve âlem-i İslâm hükûmetlerinin Türkiye'ye iman ve İslâmiyet hizmetini Risale-i Nur'la ifa etmek tarzlarıyla ve mevlid-i şeriflerle kazandıran Nur talebelerinin mahkemelere ve hapishanelere maruz bırakılmaları, “Risale-i Nur, söndürmek için üflendikçe parlayan bir nurdur. Nurcular, vurdukça kuvvetlenen İslâmiyet hadimleri ve nur-u Kur'an fedaîleridir.” hakikat-i mahzanın tezahürünü semere vermektedir. Yine Üstad-ı Pâkimiz Hazret-i Bediüzzaman'ın buyurduğu gibi, “Taarruzlar, hapisler ve müsaderelerde, zararımız birse, kârımız yirmidir. Elbette yirmi kârı kazandıran bir zararın beş para kıymeti yoktur.” hakikat-i

azimesinin tecellisine vesile olmaktadır. “Bu hususî inayet-i İlâhiyeler karşısında ehvenîşer nevinden olanlara, yanlışçıların kusurlarına bakmayın; onlara zararınız dokunmasın, faydanız olsun.” mealindeki vasiyete sadık kalarak daha iyilerinin tedricen adalet camiasında husule geleceğini veya mevcutların zararsız ve ıslah olacağını ümit ediyoruz. HAŞİYE

Bütün hayatı boyunca, sonuna kadar olan ve hadiselerin çok evvelinden lütfedilen, irşat ve tavsiyelere ittiba ve inkiyat etmeye çalışıyoruz. Adalet camiasındaki bir kısım resmî şahısların kusurlarını camiasına teşmil ederek, o camiaya karşı olan ve imana hizmet ettirmek niyet-i halisanesine matuf bulunan desteğimizi –karşıdaki irtidad-ı mutlakın ve anarşistliğin icraatçılarına mukabil– kesmiyoruz. Sizin gibi, maruz kaldığımız kanunsuzlukları, zulüm ve istibdatları, tecavüzî değil, tedafuî bir tarzda ve mücahidane bir surette ve ispat ve ikna metodumuzla, alâkalı mercilere, hakikat-i hâlden habersiz ve hakikate muttali olmaya çok müştak efkâr-ı umumiyeye arz ediyoruz. Mücahidane ve parlak ve bir müdafaa hükmündeki istida ve minnettarlığımın muktezası ve vazifem olarak inşaallah sair müştak Nur kardeşlerimin de müstefit olmaları hizmetkârlığında muvaffak etmesini Rabb-i Rahimimden niyaz ederim.

Ben bu kadar yazamayacaktım; fakat Nur’ların nefh ve bahşettiği ihlâs, samimiyet, hamiyet-i imaniye ve kahramanlık, beni bu kusurlarımın yuvarlayıp inlediğim istirahat ve atalet dōşeğinin zilleti içinde galeyana getirdi, ayağa kaldırdı. Bunun için mektubunuzu okuduğum zaman mektubunuza cevap ve yüzler sahife tebrik hükmündeki sizin şu satırlarınızı yazacaktım ve yine yazmakla çok mesrur ve müferrah bulunuyorum.

Bizi saadet-i dâreyne mazhar edecek olan bu zamanda Kur’an-ı Kerimin en iyi ve en yüksek ve en parlak tefsiri olan Risale-i Nur’ları ve onun kıymetli ve halis şakirtlerini elbette kanımızın son damlasına kadar müdafaa edeceğiz. “Said’in dili ölümle susturulsa, bir merkezde konuşmaya bedel 100 merkezde konuşacaktır.” diyen Üstadımızın bu sözlerini zındıklara tasdik ettireceğiz. Bu can bu bedenden çıkıncaya, bu ruh bu cesetten uçuncaya kadar evamir-i İlâhiyeyi ve esasat-ı diniye ve erkân-ı imaniyeyi Müslümanlara, Risale-i

Nur'u neşir ve tavsiye ile tebliğ edeceğiz. Bizi bu kudsî cihad-ı maneviyemizden beşerî hiçbir kuvvet ayıramayacaktır. Bir tek zat olan müşfik, mücahit, kahraman Üstadımızı mağlûp edemeyen zındıka, milyonlarca Nur şakirdini hiç mağlûp edemeyecektir. Allah (c.c.), “Bizim yolumuzda gidenlere yolumuzu teshil ederiz.” diye buyurmuştur. Bizim yolumuz da Kur'an ve iman yolu olduğuna göre, Hazret-i Allah (c.c.) bizimle beraberdir. Şu hâlde biz, en büyük kuvvete mâlikiz. Hazret-i Allah (c.c.), bizleri bu kudsî hizmet-i Nuriyeden ayırmassın, mabeynimizdeki tesanüt ve uhuvvetimizi bozmasın, kalpleri birbiri için çarpan kullarından eylesin. Âmin!

Muarradır, feza-yı feyzimiz şeyn-i temennâdan.

Bize dâd-ı ezeldir, zîrden, bâlâdan istiğnâ.

Çekildik, neşve-i ümitten, tûl-u emellerden.

Öyle mecnunuz ki, ettik vuslat-ı leylâdan istiğnâ.

*Çok kusurlu, hasta kardaşınız ve Nur'lara müştak,
mücahit Maraşlıların meftun ve hayranı Zübeyir*

HAŞİYE: Bu mes'ut vaziyetin vücuda gelmesi de merhum ve mübeccel Üstadımın bir yerde buyurduğu gibi “halkın yüzde 60 veya 70'inin mütedeyyin hâle gelmesi” ile olur. Halkımızın mütedeyyin ve gayr-i İslâmî şeylere karşı dinlerinin muktezası olan hareketleri yapabilecek seviyeye yükselmeleri de, onların taklidî imanlarını tahkike çeviren, salâbet-i imaniye saadetine eriştiren Nur'ları okumalarıyla mümkündür.

Bunun için merhum ve mükerrem Üstad-ı Zîşanımızın düsturu veçhile, halkın yüzde 60 veya 70'inin okuyabilmek saadetine nail olabilmesi için, bizlerin bu hizmet-i kudsiyeyi ifa için, bütün alâkamızı, cehd ve gayretimizi, fikir ve mesaimizi bu husus üzerinde ve Nur'ları okuma ve okutmak hizmeti üzerinde teksif ve temerküz ettirmemiz, Nur'lardan öğrendiğimiz bir çare-i yegânedir.

Siyaset yoluyla, başsız başlarla, onların akılları başlarına gelinceye kadar –tebliğ ve müdafaa

vazifemiz müstesna- hizmet-i Kur'aniyeye taallûk eden umurları görebilmek için pek o kadar onlarla meşgul olmamak, bütün hizmet ve faaliyetimizi vilâyetten en ücra köylere kadar her tabaka-i insaniyeye, Nur'ların nezihane ve iknakârane düsturuyla, Nur'ları neşir ve tamim hizmet-i asliyesi üzerinde toplamaktayız.

Astsubay Muzaffer Erdem Bey'e

Aziz, kahraman kardeşim Muzaffer Bey...

Evvelâ: Hem size, hem imtihan günlerinde “şefkat kahramanı, fedakâr ve samimi hanım” şeref-i manevîsine mazhar olup devâir-i resmiyede Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin talebeliğine has kahramanca mukabelelerde bulunan Nur hemşiremize selâm ederim. Her ikinize de Risale-i Nur'un feyyaz mütalâasında ve kudsî hizmetinde muvaffakiyetler dilerim. Her ikinizin de müstecap dualarını beklerim.

Saniyen: Nur kahramanı ve fedaîsi Mustafa Sungur Efendi kardeşimizden bir mektup aldım. İyice anlayamadım. Sizin bana emeklilik hususunu sormuş olduğunuzdan bahsediyor ki bu ana kadar işitmedim. Her hususta olduğu gibi bu hususta da isabetli bir rey arz etmekten mahrum durumdayım. Her mesele ve müşkülümü halletmekte müdebbir-i âzam ve hakikatbin olan Muazzez Üstadım Hazret-i Bediüzzaman'ın eserine, sözüne, hâl, kal ve vakıalarına müracaat ettiğim gibi bu mevzuda da merhum ve mübeccel Üstadımızın şu meal ve manalardaki sözleri aklıma geldi:

“Ben İslâm ordusuyla çok alâkadarım. Bu alâkadarlığımıza sizler (astsubaylara hitap) cevap olarak Risale-i Nur'a sahip çıktınız. Ben size bir çavuş olarak şahsınıza değil, bir müşir olarak, ordunun mümessili olarak hitap ediyorum: Ordunun içinde bulunmak lâzım; değil çıkmak, ordunun içine gireceğiz!”

Karabekir, Fevzi Çakmak, eski askerî temyiz reisi M. Kemal Paşa, Enver Paşa, Talât Paşa, Kenan Paşa, Kurtcebe, Ali İhsan Paşa, Nuri Yamut, Salih Omurtak Paşa ve daha bazı Hazret-i Üstadla alâkalı paşaları kastederek, orduya olan teveccühlerini ibzal buyurlardı. Hulûsi Bey ve onun vasıtasıyla Nur'ları ordu içinde neşreden kahramanlardan astsubayları, lütuf buyurduğu derslerde takdirle yâd ederdi.

“Lisan-ı hâl, lisan-ı kalden ziyade müessirdir.”

“Fedakârlık, kalpteki kuvvet-i iman, manyetizma gibi tesir eder. Onun için fedakârlığa fazla ehemmiyet vermiyorum.”

“Mesleğimizce ehemmiyet, kemiyetten ziyade keyfiyettedir. Halis bir Nur talebesi, evden dışarı da çıkmasa hizmet noktasında bir kutup gibi umuma nokta-i istinat olabilir. Halis bir Nur talebesi, 100 kişi kuvvetindedir.”

Hem bunları, hem istifa edecek Nur talebesi kahraman kardeşlere Hazret-i Üstadımızın izin vermemelerini hatırlıyorum. Muhterem kardeşim efendim Mustafa Sungur’un “Orada hizmet azimdir.” sözünü tahattur ediyorum. Şahsî zararlarınız da olsa mümkün olduğu kadar ordudan ayrılmamak veya isabetli rey ve dirayetinize takdim ediyorum.

Fedakâr-ı İslâm, kumandan-ı azam ve seyfülislâm ve bir ferd-i ferîd-i âzam ve yekta bir tilmiz-i Kur’an olan Üstadım Hazret-i Bediüzzaman Said Nursî’nin kalb-i münevverinde mütecelli olup femm-i mübarekelerinden lemean eden Lem’alar eserinden Onuncu Lem’a’da zat-ı nezihaneleri hakkında: “Hususî, nefsim aî işlerle meşgul olduğum...”, “Kendi nefsimi düşündüm.”, “Mağara gibi bir yere çekildim.”, “Kendimi düşünmek hatırası kuvvet buldu.”, “Hizmet-i Kur’aniyenin daha revaçlı bir yeri olan hududa gitmekliğim için arzumun hilâfına olarak teşebbüs edenlere içtihadınca güya menfaatim için iştirak etmedi, rey vermedi.”

Salisen: “Pederin evlâdı hakkında duası, nebinin duası gibi makbuldür.” “Validenin duası, evlât hakkında pederinkinden keskindir.”

Cevşen-i Kebir ve Tahmidiye gibi eazım-ı dua ve münacatı okurken sonlarındaki şu yerlerde, “Talebe-i Resaili’n-Nur... Hususan evlâdım Fethi” diye ilâve ederek dualar edersiniz.

Rabbine olan hadsiz hatiatın cezası olarak istirahat dölşeginin zillet ve meskeneti içinde kıvranan hakir kardeşiniz...

Hastalığım ve beceriksizliğimden böyle karmakarışık yazabildim, özür dilerim.

[illegible][illegible]

Muharrem Bayer'e [3]

Kıymetli ve fedakâr kardeşim Muharrem...

Evvelâ: Selâm ve dualar eder, dualarını isterim. Risale-i Nur'daki tahkikî iman dersleriyle münevver olup ebedî saadet ve selâmete mazhar olmanı niyaz ederim.

Saniyen: Risale-i Nur'un yüksek kıymetini ifade ve ihsas eden veciz ve kıymettar mektubunu almıştım. Hastalığımın devamlı ve müzmin olmasından, maalesef uzun müddetten beri mektup yazamadığım için seninkinin cevabını da geciktirdim.

Rabian: Sizlerden bir haber alamıyorum. Merak ediyorum. İnşaaallah birçok kardeşimiz gibi sizler de bu yaz tatilinden azamî derecede istifade ederek, Nur Risalelerini bol bol okuyarak Kur'an ve iman nurları ve feyizleri içinde ömrünüzün en zevkli, en neşeli, en tatlı günlerini yaşamışsınızdır.

Sizi ruh u canımla tebrik ederim ki böyle dehşetli bir asırda, dünya ve ahiret hayatını yıkıcı dinsizlik cereyanlarının sapkınlıkları içinde çabalayan birçok kimsenin kurtuluş yolunu bulamadıkları felâketli bir hengâmda Cenab-ı Hak, sizlere daha masum yaşta iken Kur'an cadde-i kübrasında gitmeyi nasip eyledi; Kur'an'ın pek yüksek ve pek parlak bir tefsiri olan Nur Risalelerini tanımak, kıymetini idrak edip okumak ve amel etmek nimet-i azimesine nail eyledi.

O Risale-i Nur ki maşerî vicdanlarda en yüksek ve en muhterem mevkii ihraz etmiştir. Risale-i Nur ki milyonlarca kimsenin imanını kurtarmış; onları iki cihanda mes'ut edecek, bütün kalbî ve aklî, ruhî ve vicdanî ihtiyaçlarına tam cevap verecek Kur'anî hakikatleri güneşler gibi gözlere göstermekte, izah ve ispat etmektedir. O Risale-i Nur ki kendini derunî bir sevginin, imanî bir haz ve sürurun cazibesıyla okutmaktadır. İhtiva ettiği Kur'anî ve imanî, dinî ve İslâmî hakikatleri bir ömür boyunca okuyabilmek aşk ve şevkini, gaye ve kaygısını uyandırmakta ve ulvî tefekkürlerle ve kudsî hakikatleri ders almak sevgisiyle çok mes'ut bir hayat yaşatmaktadır.

Evet kardeşim...

Bütün millet-i İslâm'a beşaret verimiz ki komünistlik ve farmasonluk gibi İslâm düşmanı teşkilâtların karşısında Risale-i Nur'un imanî cereyanındaki Nurcular, merhum ve bahadır-ı İslâm ve seyfülislâm ve mehdî-i âzam olan Üstadları Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerine iktidaen feragat-ı nefis ve fedakârlık esasına dayanan bir salâbetle faaliyet hâlindedirler ve bugün Risale-i Nur en hâkim ve hükümrân devre ve safhasını idrak etmekte ve gittikçe muazzam inkişâflar kaydetmektedir. Tahkikî iman kuvvetine mazhar olan Nur fedaîleri, cihad-ı diniye sahalarında muvaffakiyetten muvaffakiyete, zaferden zafere koşmaktadırlar.

“Ahiret gibi dünya saadeti dahi, ibadette ve Allah'a asker olmaktadır.” “Her kim hayat-ı fâniyeyi esas maksat yapsa, zahiren bir Cennet içinde olsa da manen Cehennemdedir ve her kim hayat-ı bâkiyeye müteveccih ise saadet-i dâreyne mazhardır. Dünyası ne kadar fena ve sıkıntılı olsa da, dünyasını, Cennetin intizar salonu hükmünde gördüğü için hoş görür, tahammül eder, sabır içinde şükreder.”

Ekmek, hava ve sudan ziyade muhtaç olduğumuz Risale-i Nur'dan şu parlak hakikatlerle mektubuma son verir, dualarınızı beklerim.

Duaya muhtaç kardaşınız Zübeyir

[3]. Kilisli Nur kahramanlarından Muharrem Bayer, Risale-i Nur okuduğu için Kilis Lisesinden kovulmuştu.

“Ahmed” İsimli Bir Kardeşe [4]

Aziz, sıddık ve sevgili kardeşim Ahmed...

Evvelâ: Mübarek mektubunuzu almıştım. Benim sizden özür dilemem lâzım ki, siz gibi ruhumdan ziyade sevdiğim bir kardeşime kardeşçesine hizmet edemedim diye...

Saniyen: Mübarek ve fedaî kardeşlerim Hüsnü ve Abdullah ile size verilmek üzere benim pasaportumu göndermiştim. Belki lâzım olacak; Mersin’e, kardeşimizin aşağıdaki adresine lütfen gönderiverin. Ağzı açık olarak taahhütlü olarak verin. 30 kuruşa gider.

Çok sevgili kardeşim...

Ben, Abdullah’la Hüsnü’yü kaybetmekle tokat yedim. Çok müteessirim. Kahraman Sungur’dan istifade ettiğinize çok memnun oldum. Sungur’un, Nurculuk hâl, ahval ve vaziyeti ve meşrebi ve seciyesi, cidden hepimize numune-i imtisaldır; fakat herkes bilemez. Üstadın yakınlarıyla fikir birliği ve görüşüp konuşma, hususan meslek-i Nuriye bakımından çok iyi olur. Aaah, bu biçare hepsinden mahrum vaziyette buralarda çırpınıyor. İnşallah duanız berekâtıyla bu ah ü figanlarımın kederini Risale-i Nur’a sarılmakla bir kamçı olarak istimal edip, Nur’suz gün geçirmeyeceğim.

Muhterem peder, valide ve ağabeylerine pek çok selâm ve hürmetler ederim. Sevgili gözlerinden öper, her gün Nur’a çalışmakta muvaffakiyetler diler, dualarını rica ederim.

Çok kusurlu Zübeyir

[4]. 1950’li yılların başında yazılan bu mektuptaki zatın kim olduğunu bilemedim.

Konyalı Ziya Arun Ve Mehdî Halıcı'ya (1948)

Aziz ve sevgili kardeşlerim Ziya ve Mehdî...

Nasılsınız? İnşaaallah iyisinizdir. Sizlere her zaman mektup yazmak istiyorum, fakat mecburiyetler yüzünden yazamıyorum. Sizlerle mektupla bari görüşüp konuşmaktan da mahrum oluyorum.

Kıymetli ve ihlâslı kardeşlerim...

Yüksek ve dâhi Üstadımızın müdafaasını gönderiyorum. Sizin vaziyetinizden haberim yok. Şayet evham var ise ve okumaya vaktiniz müsait değilse, bana derhal geri gönderiniz. Eğer sizde görülür de bir soru-sual açacak olurlar ise benim ismini veriniz. Bize Konya'da telgraf memuru Ziver göndermiş, deyiniz. Sizlere bir zarar gelmesin. Sonra da Mustafa Oruç kardeşime veriniz; onda hatıra olarak kalsın. Abdullah Yeğin'e de gönderiversin. Hem müdafa, gizli bir şey değildir. Bütün Ankara makamına gönderilmiştir.

Sevgili kardeşlerim...

Şu iki-üç gündür çok meraktayım. Beni siz gibi kıymetli ve aziz kardeşlerimden ayırdılar. O kadar derin bir elem ve teessür içindeyim ki gözyaşlarımla sahifelerce yazmak istiyorum. Fakat ne yazık ki onu da yazamayacağım. Konya'daki pek kıymetli kardeşlerim beni kendilerine o kadar bağlamışlar ki... Bu fîrak çok, hem pek çok acı oldu ve çok dokundu. Siz gelirken n'olur mutlaka Akşehir'e ininiz. Ben âciz kardeşinizin merakını hafifletmek için birkaç gün olsun yanımda kalınız. Sizleri çok özledim. Şimdi bu özleyiş kendini daha fazla gösteriyor. Beni Akşehir'e naklettiler. Yakında gidiyorum. Binler selâm eder, gözyaşlarımla gözlerinizden öperim. Mustafa Oruç kardeşime de selâm ve hürmetlerimi sunarım. Cümleye selâm ve hürmetler...

Duanıza muhtaç, derbeder Zübeyir

*Zübeyir Abinin notlarında ve mektuplarında isimleri geçen ve Üstadın elini öpen
bahtiyarlardan Feyzi ve Mehdi Halıcı kardeşler...*

İslahiye'den Konya'ya

Merhum, mağfur Zübeyir Abi, 1951'de İslahiye Postahanesine tayin edilmişti. O günlerde Konya'da bulunan Nur talebelerine şunları yazıyordu:

Aziz, sıddık, sevgili kardeşim Tahiri Efendi ve Rıfat kardeşlerime...

Evvelâ: Binler selâm eder, hürmetle ellerinizden öperim. Oradaki bütün kardeşlerimize, başta Recep ve Yusuf Efendilere binler selâm eder, hürmetlerimi yollarım.

Saniyen: İslahiye'ye ayın 28'inde yetiştim. Cenab-ı Hakka hadsiz şükür, Üstadımızla tekrar müşerref olmayı Cenab-ı Hak ihsan eyledi. Giderken korku içinde Cenab-ı Hakka yalvararak gittim. Çünkü bu kusurlarımla acaba kabul edilmez miyim, muvaffak olamaz mıyım, diye endişedeydim.

Salisen: Rıfat kardeşimizin mübarek ecdadı hakkında söylenecekleri, bir münasebeti gelmediği ve bana konuşmak düşmediği ve derin bir sükûtilik içinde sohbeti dinleyip çıkmak vaziyetinde kaldığım için arz edemedim. Özür dilerim.

Rabian: Burası bir camili ve Nur'a şiddetle muhtaç bir kasabadır. Halkın bir kısmı Kürt'tür. Ehl-i tarikat var. Fakat umumiyetle okuyup yazma bilmezler. Şehirde bir mahalle ve çarşıda esnaf, kızılbaşlar vardır. Hepsinin Nur'la kurtulmaya ihtiyaçları fazladır.

Hamisen: 1. Tahiri Efendi kardeşimize mecmua borcumu tamamen göndermiştim. Aldınız mı?

2. Mustafa Çetiner, Asâ-yı Mûsâ'yı bitirdi mi?

3. Tahiri Efendiye Ermenek Meclis-i Umumî azalarından Ahmed Tartıcı gelip risale isteyecekti. Aldı mı? Okuyup geri getirdiği var mı? Bu şahsın, Tahiri Efendi kardeşimizin tenvirine ihtiyacı vardır. Yalnız, parayla risale verilmeyip emaneten verilmesi, ona çok münasip düşer.

4. Yine Konya'da oturup Ermenekli olan bir genç, emaneten risale ve Ermenek'in köyünden Nur talebeliğine lââyık bir genç, Zülfikâr satın alacaktı; aldı mı? Sahip oluyor mu? O

kardeşimiz halistir. Rifat kardeşimizin, mektupları okutmakta yardımına muhtaçtır.

5. Lisede Fuat okuyor mu? Tarihçe'yi aldı mı? Mektup yazdım. Onlarla inşaallah mektuplaşacağım. Bu malûmatları lütfetmenizi rica ederim. Ona göre yapılacak hizmetimiz var.

6. Sözler mecmuası geldi mi? Fiyatı nedir?

Sadisen: Size Ermenekli, Osman isminde bir genç para getirecek. Bu paranın 25 lirasını Emirdağ'a Abdülmuhsin'in yeni huruf risalelerin bedeli olarak gönderiniz. Bu 25 lirayla benim alâkam yok. Abdülmuhsin kardeşimizindir. Eğer Osman 25 liradan fazla verirse, fazlası sizde kalsın.

Aziz ve kıymettar kardeşlerim...

Sizi ruh u canımla tebrik eder, kudsî hizmetinizde ihlâs-ı tamme ile fevkalâde muvaffak olmanızı dilerim. Her gün risale yazıp okuyabilmem ve ihlâslı muvaffakiyet için, duanızı rica ederim. Zira her gün okuyup yazmakla talebelik dersimi ifade edemeyip talebe dairesine dâhil olamamaktan korkuyorum.

Duanızı çok rica eder, hürmetle ellerinizden, sevgiyle gözlerinizden öper, cevabınızı acele beklerim.

Çok kusurlu Zübeyir

İslahiye'den İstanbul'a (1952)

Aziz, sıddık kardeşlerim Ziya, Muhsin ve Mustafa Oruç, Kâmil...

Ciltlenmek üzere beş cilt Nur göndermiştim; dördünü de aldım, Onuncu Söz'ü alamadım. Sakın, sakın, çok rica ederim; ciltçide filân kalıp kaybolmasın yahut Sebilürreşad idarehanesinde filân unutulmasın. Lütfen araştırmanızı, evvelki gönderdiğim 15 ve sonraki 5 lirayı alıp almadığınızı bildirmenizi, iki satırlık bir pusulacıkta bildirmenizi rica ederim.

Hazret-i Üstadımızın el ve ayaklarından öperim; kusurlarımı af buyurmasını ve dualarını yalvarırım aziz kardeşlerim...

Gençlik Rehberi'nden postayla kimlere gönderildiğini, postahaneden öğrenmişler; Mersin, Urfa, İslahiye'de Rehberi ve Asâ-yı Mûsâ'yı toplamak için emir vermişler. Daha başka yerlerden haberim yok. Bana geldiler. Bende olan bir Gençlik Rehberi ile bir yeni harf Asâ-yı Mûsâ'yı aldılar. Muhakkak ki kader-i İlâhî ilânat yapıyor. Nur dairesi şu günlerde fevkalâde genişliyor. Nur'ları tanıyıp sarılanlar ziyadeleşiyor; imanlarını kurtarıyorlar.

Hem bu cüz'î toplamalar, Nur'ların fevkalâde kıymettar olduğuna birer mühür, birer sikke, birer hüccettir. Hem Nur talebelerine Nur yolunda ilerlemek, tembellik yapmamak için birer ikaz-ı İlâhî ve birer kazancıdır. Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun. Hizmet-i kudsiyenizi tekrar tekrar tebrik ederim aziz ve faal kardeşlerim...

Çok biçare ZübeyirAziz, sıddık ve sevgili kardeşlerim Ziya ve Abdülmuhsin...

Binler selâm eder, gözlerinizden öperim. Dualarınızı rica ederim.

* * *

Aziz kardeşlerim...

Emirdağ'dan bir ay kadar evvel ayrıldım. Ankara'da 15 gün kadar kaldıktan sonra tayin edildiğim İslahiye'ye gitmek üzere

Ermenek'e geldim. Şimdi yol harcırahımı bekliyorum. İnşallah ay başından evvel İslahiye'de bulunacağım.

Sizden iki ricam var:

Bir: Sözler mecmuası mücellide gelmiş ise bir cildini benim için üç parça yapıp ciltletiniz. Bedelini göndereyim.

İki: Ahmed Atak kardeşimizin Tahiri Efendide 15 lirası vardı. Siz bir cilt alıp onu Ahmed Atak için üç parça olarak ciltlediniz. Ayrıca bir cilt de bütün olarak Ahmed'e alınız. Bunların tutarı 15 liradan fazla olursa borcunu Ahmed'e bildiriniz.

Bu iki ricam hakkında sizin başka bir düşünce buluşunuz olursa size havale ediyorum.

Orada bulunan bütün kardeşlerimize, Emin Efendiye, İmam Mustafa Efendiye, Şair Mehmed kardeşimize, Selâhattin'e, Şevki'ye, Aytekin'e, Mustafa Oruç ve Alâattin kardeşimize ve diğer bütün kardeşlerimize birer birer selâm ve hürmetler ederim ve siz sevgili kardeşlerimize de binler selâm eder, çok uzaktan gidip sizlerle sık sık görüşmekten neşet eden teessürle kucaklarım.

(...)

Üçüncü ricam: Aşağıdaki adrese iki adet eski alfabe gönderirseniz çok minnettar kalırım. Eyüp Sultan Hazretlerinin yanındaki kapıda bir kitapçıdan geçen sene beraber aldığımız bir alfabe vardı; ondan olursa çok iyi olur. Ondaki öğretim tarzı daha elverişli oluyor.

Ermenek'teki adresini verdiğim Rıza Mulumu, genç bir arkadaştır. Risale-i Nur'u yeni tanıyor. Asâ-yı Mûsâ'yı okuyor. Eski yazıyı biliyor. Ermenek gençlerine inşaallah eski yazıyı öğretip Risale-i Nur'a hizmet edecek. Şimdilik bu istidatta gördüm.

Alfabeyi gönderirken bir parça da mektup yazmak mümkün olursa iyi olur. Gençlik Rehberi'nin tab'ı hakkında bir malûmat alamadım. Merakla bekliyordum. Para temin edildi mi? Eğer edilmemiş ise parça parça toplamak uygun gelmiyor. Sizin bu hususta ve diğer Nur hizmetleri hakkında

İslahiye'deki adresime yazmanızı istirham eder, gözlerinizden öperim.

Konya'ya geldim. Hazret-i Üstadla müşerref olmaya pazar sabahı çıkıyorum. Oradan İslahiye'ye gideceğim.

Telgrafçı Ziver / *İslahiye-Adana*

* * *

Aziz, sıddık ve sevgili kardeşim Abdülmuhsin...

Evvelâ: Binler selâm ve sevgiler ve hürmetler ederim. Gözlerinizden ve ellerinizden öperim. Kudsî hizmetinizde daima ihlâslı muvaffakiyetler dilerim. Bu sene umur-u Nuriye için fedakârlıkla İstanbul'da kalıp bütün ömür dakikalarını bâki elmasların meşguliyetiyle geçirmek saadet ve nimetine nailiyetinizi ruh u canımla tebrik ederim. İhlâslı muvaffakiyetim için ismen dualarınıza dâhil etmenizi çok rica ederim.

Saniyen: Irak havalisindeki Kerkük'ten mektup aldım. Nur'lardan ve şakirtlerinden çok sitayişle bahsedip Nur'ların kıymetini ifade etmekten âciz olduklarını itiraf ediyorlar. Kerkük'te Nur'lar okunup okutturuluyormuş. Orada bir avukat ve aynı zamanda kütüphane sahibi bir kardeşle muhabere ediyoruz. Mecmua takımını elde etmişler, noksanlarını da göndereceğiz. Bu kardeşimiz çok rica ediyor. "Tibyan" isminde Osmanlı baskısı bir tefsir varmış; İstanbul'da aranıp kendine gönderilmesini çok rica ediyor.

Evet, biz Nur'dan başka şeylerle meşgul olamıyoruz. Fakat bu düsturumuzun ricasını yerine getirmek, Risale-i Nur dostluğu itibarıyla münasip olacak kanaatindeyim. Bunu ben de sizden rica ediyorum. Bu tefsiri satıcılara sorarak olup olmadığını, varsa fiyatını acele bana bildiriniz, para çıkarayım. Siz oradan postalayın, eğer bulabilirsen paran da olursa hemen al, aşağıdaki adrese gönder.

Salisen: Kardeşim! Mektuplaşmamak, uhuvvet ve tesanüdümüze zerre miktar bir gevşeme bile vermiyor. Fakat âdeta birbirimizi kaybetmiş gibi oluyoruz. Belki bir Nur hizmeti için lâzım olur. Siz gibi daima Nur'larla meşgul

mes'ut kardeşlerimizi meşgul etmekten âdeta korkuyorum. Lütfen adresinizi, adres değişikliğinizi bildiriniz.

Mübarek ve ruhumdan sevdiğim fedaî Ziya Kardeşime şu pusulayı verin:

“Cenab-ı Hak, Risale-i Nur'un dikkat ve tefekkürle tahsilinde, kudsî hizmetinde ihlâslı muvaffakiyetler versin. Âmin!”

Acele cevap...

Çok kusurlu, biçare Zübeyir-İslahiye

Tefsirin gönderileceği adres:

(Adresi aynen eski yazı ile yazın)

Fazıl Nureddin

Sahibü Mektebetü'l-Uhuvveti'l-İslâmiye

Irak-Kerkük

* * *

Aziz, kahraman kardeşim Abdülmuhsin...

Evvelâ: Binler selâm ve sevgilerimle gözlerinden öperim.

Saniyen: Sungur ve Ziya kahraman ve mübarek kardeşlerimiz selâmetle gittiler. Fakat ayrılık çok zor oldu. Hatta Ziya, Hazret-i Üstadımızdan ayrıldıktan sonra tahammül edemedi, tekrar huzuruna girdi, şöyle yalvardı:

“Efendim Hazretleri... Bütün mevcudiyetimle size teslimim. Müsaade buyurun, ben hepsini terk edeceğim. Burada kalacağım.”

Bunun üzerine Hazret-i Üstadımız şöyle buyurdular:

“Şimdiki vazifen mühimdir, orada Ziya gibi kahraman bir fedaînin bulunması lüzumludur. Haslar daima yanımdadır. Bizce ayrılık yoktur. Sen gibileri de birer küçük Said'dir. Nur'ların her bir nüshası bir Said'dir. Onlar da yanımdadır. Biz berzahta dahi beraberiz.”

Kahraman Sungur'un babası geldi, zorla götürdü. İstasyondan kaçıp gelecekti, fakat Hazret-i Üstadımızın

verdiği vazife ve Ziya'ya söylediği gibi ona da söyledi. Biraz içi ferahlandı, ağlayarak gitti.

Salisen: Polislerin beklemesi birçok cihetten lehimizeydi. Hazret-i Üstadımız bekletiyor, beklemelerini istiyor. Ziyarete gelenler, polisi görerek, “İsmimizi yazın. Biz, Üstadı ziyaret edeceğiz.” diyorlar. Bunun için hiç ehemmiyeti yoktur.

Siz fakülte işini ne yaptınız? Hazret-i Üstadımız her gün sizi anıyor; çok seviniyor ve memnun oluyorum. Sizi tekrar tekrar tebrik ediyorum. İnşaallah hakkınızda hayırlı olan yere gidersiniz. Akrabanın evinde birleşmeniz çok iyi olur ümidindeyim. Çünkü evde sizlere bakan bir kadının bulunması bir cihetle faydalı olur. Bilhassa akraba olması inşaallah hayırlı ve istifadeli olacak. Hafız Mustafa Efendiye, Hafız Nuri'ye, Recep Efendiye ve bütün kardeşlerimize binler selâm ve sevgiler... Kâmil ve Abdurrahman'ın fakülte işleri nasıl oldu? İnşaallah haklarında hayırlı olan yere kayıt olurlar.

Aziz kardeşim...

Nur'dan fazla okuyan siz gibi bir kardeşimle uzun uzun görüşmek çok arzu ediyordum. İnşaallah bizce ehemmiyeti olmayan, fakat bu gibi isteklerimize mâni olan her şey yok olacak.

Çok kusurlu Zübeyir

* * *

Aziz, sıddık, fedakâr ve çok sevgili kardeşim Abdülmuhsin...

Evvelâ: Ruh u canla bayramınızı tebrik eder, hürmetle ellerinizden ve sevgiyle gözlerinizden öperim. Kudsî hizmetinizde ihlâslı muvaffakiyetler dilerim.

Saniyen: Şiiri aldım. Çok memnun ve mesrur oldum.

Salisen: Çoktandır mektubuna hasret çekiyordum. Bu kadar da olur mu Muhsin? Üç-dört mektubuma cevap vermedin. Ben de seni meşgul ederim, benim mektubumla uğraşmaya vakti yoktur, diye korkuyordum.

Aziz kardeşim...

Ben sizden havadis beklerim. Burada çok biçare bir hâlde kıvranıyorum. Adresini bildir, değişince yine bildir. Kâmil'in

adresini de rica ederim. Tekrar tekrar ellerinden ve gözlerinden öperim. Çok acele oldu canımdan ziyade sevdiğim kardeşim...

Çok kusurlu Zübeyir

* * *

Aziz, sıddık kardeşlerim Ziya, Abdülmuhsin...

Üstadımız diyor ki: “Eşref Edip, 40 seneden beri iman hizmetinde benim arkadaşım ve Sebilürreşad’da makale yazan ve şimdi vefat eden çok kıymetli kardeşlerimin mümessili ve hakikî İslâmiyet mücahitlerinden bir kardeşimdi. Ve Nur’un bir hamisidir. Ben vefat etsem de Eşref Edip Beyin Nurcular içinde bulunmasıyla büyük bir teselli buluyorum.

“Fakat Nur Risalelerinin siyasetle alâkaları yok ve Risale-i Nur rıza-i İlâhîden başka hiçbir şeye alet edilmediğinden mümkün olduğu kadar içtimaî ve siyasî cereyanlara karışmak istemiyorlar. Yalnız Sebilürreşad ve Doğu gibi mücahitler, iman hakikatlerini ehl-i dalâletin tecavüzatından muhafazaya çalıştıklarından ruh u canımızla onları takrir, tahsin edip onlarla dostuz, kardeşiz. Fakat siyaset noktasında değil. Çünkü iman dersi için gelenlere tarafgirlik nazarıyla bakılmaz; dost düşman, derste fark etmez. Hâlbuki siyaset tarafgirliği bu manayı zedeler. İhlâsı kırılır.

“Onun içindir ki Nurcular, emsalsiz işkencelere ve sıkıntılara tahammül edip Nur’u hiçbir şeye alet etmediler, siyaset topuzuna el atmadılar. Hem Nur, küfr-ü mutlakı kırdığı için küfr-ü mutlakın altındaki anarşiliği, üstündeki istibdat-ı mutlakı kırdığı cihetle bir nevi siyasete teması var tevehhüm edilmiş. Hâlbuki Nur’un tercümanı, bir mesele-i imaniyeyi dünya saltanatına değişmediği, mahkemelere dava edip 25 sene tarz-ı hayatıyla ve emarelerle ispat etmiş.” buyurdular. Binler selâm ve hürmetler...

Elbâki Hüvelbâki Kardeşiniz Zübeyir

* * *

Aziz, sıddık, kahraman ve sevgili kardeşim Abdülmuhsin...

Evvelâ: Çok mübarek ve çok müşfik ve kudsî Üstadımız Efendimiz Hazretlerinin el ve ayaklarından öper, şifa ve

afiyetine âcizane dua eder, dualarına ve çok olan kusurlarımı af buyurmasını yalvarırım.

Saniyen: Sizleri bütün ruh u canımızla tebrik ediyor, hizmeti kudsiyenizde ihlâslı muvaffakiyetler diliyoruz.

Salisen: Urfa'ya geldim, dünya işine burada başladım. Çok perişan ve atıl vaziyetteyim. Duanıza çok muhtacım. Dünya zincir ve prangasından bir derece olsun kurtulamadığımdan mustarip hâldeyim.

Rabian: Vahidi kardeşimize lütuf buyurduğunuz çok kıymettar ve üç adet Nur'u aldık. Ziyade memnun olduk. Cenab-ı Hak, siz kardeşlerimizi kudsî neşriyat-ı Nuriyede daima muvaffak eylesin. Âmin! Çok muhtaç olduğumuz Nur'ları da biz muhtaçlara daima lütfetmenizi çok rica ediyoruz. On yedi adet daha göndermeniz için 20 adet hediyesi olan 25 lirayı yurt adresinize gönderiyoruz. Yusuf, Ziya, Abdullah ve diğer bütün kardeşlerimize pek çok selâm ve hürmetler eder, sevgiyle gözlerinizden öperim, aziz, sıddık ve kahraman kardeşim...

*Dualarınıza muhtaç çok kusurlu Zübeyir Urfa /
Telgrafçı Ziver*

* * *

Aziz, sıddık ve sevgili kardeşlerim Abdülmuhsin ve Ziya...

Evvelâ: Binler selâm ve hürmetler eder, ihlâslı muvaffakiyetlerinizi niyaz ederim.

Saniyen: “Hutbe-i Şamiye”ler için yazdığım mektubu ve 15 lirayı almışsınızdır. Irak'ta kardeşlerimizin isteği olan Osmanlı baskısı “Tibyan” tefsiri bulundu mu? Bunlar hakkında cevabınızı rica ederim.

Salisen: Malûmattan sonra size göndereceğim Irak'tan aldığım yeni bir mektupta diyor ki: “Bize diğer mecmualar geliyor, Sebilürreşad gelmiyor; bu mecmuadan göndermenizi rica ederim.”

Aziz kardeşlerim... Bu gibi şeylerde hep aklıma gelen, “Bizim Risale-i Nur'dan başka şeyle meşguliyete vaktimiz yoktur.” oluyor. Fakat düşünüyorum; bu ölçüyle, Irak'taki Nur şakirtlerinin arzularını yerine getirmeyi doğru bulmuyorum.

Siz ne dersiniz? Eğer münasip görürseniz Sebilürreşad’a gidip, oraya parasız mecmua göndermelerini, “Diğer mecmualar gönderiyorlarmış. Sizinle yetişmiyormuş.” diye teşvikkârane oraya mecmua gönderiniz.

Aşağıdaki adresi gözünüzün önünde defterlerine yazdırınız. Neticede haber veriniz, Irak’a mahcup olmayalım.

Sebilürreşad’ın gönderileceği adres:

Fazıl Nureddin

Sahibü Mektebetü’l-Uhuvveti’l-İslâmiye, Irak-Kerkük

Gözlerinizden öper, duanızı ve cevabınızı beklerim aziz kardeşlerim.

Duanıza muhtaç Zübeyir

* * *

Aziz, sıddık, mübarek, kahraman, faal ve çok sevgili kardeşim Abdülmuhsin...

Evvelâ: Bütün ruh u canımızla mübarek ramazan-ı şerifinizi tebrik eder, hizmet-i kudsiyenizde ihlâslı muvaffakiyetler dileriz. Oradaki bütün kardeşlerimizin (Abdullah, Hüsnü, Ziya, Mustafa Oruç, Selâhattin ve hepinizin) ramazan-ı şeriflerini tebrik eder, Nur tahsilinde ve her şeyin fevkindeki kudsî Nur hizmetlerinde ihlâslı muvaffakiyetler dileriz.

Saniyen: Telgrafınıza teşekkür ederiz. Fakat çok müteessir olduk. İnşaaallah Üstadımıza kavuşuruz.

Salisen: Kudsî hizmetiniz olan Nur’ları, büyük sevinçler ve siz faal kardeşlerimizi ruh u canla tebrikler içinde aldık. Bu büyük yardım ve lütuflarınıza pek çok teşekkür eder, minnet ve şükranlarımızı yollarız. Yalnız, hediyelerini ayrı ayrı bildirmenizi ve ay başında takdim edilmek üzere bütün yeni yazılı Nur’lardan birer miktar (Nur Âleminin Bir Anahtarı ve Telvihat-ı Tis’a hariç) 30 liralık göndermenizi rica ederiz.

Rabian: İslahiye’den cilde gönderdiğim Nur’lardan Onuncu Söz gelmedi. Kaybolmamasını çok rica ederim. Hizmet-i Nuriye hakkındaki ricalarımızı birer ikişer satır pusulalarla “aldık, gönderdik” gibi kısaca cevaplandırmanızı, Nur işlerinin

selâmeti cihetinden çok rica ederim. Hizmet-i Nuriye ve tahsilinde ihlâsla muvaffakiyetler diler, gözlerinden öperim.

Aziz kardeşim... Çok rica ederim, Hazret-i Üstadımızın buraya teşrifleri için benim yapacağım münasip düşen ne gibi bir hizmet varsa düşüncelerinizi acele beklerim.

Çok kusurlu, duanıza muhtaç Zübeyir

* * *

Aziz, sıddık, kahraman, fedakâr kardeşlerim Ziya, Abdülmuhsin...

Evvelâ: Hazret-i Üstadımızın beraatiyle ve Nur'un fütuhatıyla gayet mesrurane Üstadımızı ruh u canla tebrik eder, arz-ı hürmet ve tazimatla el ve ayaklarından öperim. Çok ziyade olan kusurlarımı af buyurmasını yalvarır, mübarek ve sevgili Üstadımızın şefkatine iltica ederim.

Saniyen: Sizleri de bütün ruh u canımla tebrik eder, hürmetler ederek hizmet-i kudsiyenize daima muvaffakiyetini dilerim.

Salisen: Yüz on adet Sebilürreşad aldım. Bedeli 25 lira, hemen Eşref Edip Beye gönderdim. Ciltlenmiş dört Nur'u da aldım. Çok teşekkür ederim; size borcum varsa bildirmenizi rica ederim. Bu hakir, zelil, biçare kardeşimiz hâlâ Urfa'ya gitmek için yerime gelecek memuru bekliyorum. Sebilürreşad'ı, 25 adet Urfa'ya, 20 adet Mersin'e, 20 adet Diyarbakır'a gönderdim.

Binler selâm ve sevgiler; ellerinden öperim aziz, sıddık kardeşlerim...

Bayram kardeşimize Kore'ye gitmek kur'ası çıkmış. Kore'ye gitmek için İzmir'e gitmiş.

Çok kusurlu, biçare Zübeyir

Nur Üstad Bediüzzaman'ın Afyon hapsinden tahliye olunca talebeleri ve bu arada Zübeyir Abilerle kaldıkları Afyon-Uzunçarşı civarındaki ev...

* * *

Aziz sıddık ve çok sevgili kardeşim Ayhan...

Size imtihan günlerinde mektup yazıp hatırlarınızı sormayı çok arzu ettim. Eğer Konya'da olsaydım merakla her imtihan neticesini takip ederdim. Burada orta mekteplerin imtihan günlerinde daima sizleri hatırlardım. İnsan herkesin muvaffakiyetini ister, fakat siz gibi Risale-i Nur'a sarılıp o hak ve hakikat menbaı olan külliyyatı dikkat ve tefekkürle tahsil edip saadet-i ebediyeye nail olmak nimet-i uzmasına kavuşacak ve vatan ve millete en kudsî hizmeti yapacak gençlerin muvaffakiyetini bütün ruh u canımızla istiyoruz. Cenab-ı Hak, siz gibi hakaik-i imaniye ve Kur'aniyeye sarılan gençleri daima muvaffak etsin. Âmin!

Evet sevgili kardeşim...

Zemin yüzünde en müthiş bir asır olan bu zamanda bozulmuş bir hayat-ı içtimaiye içerisinde siz gibi Nur'lara sarılan gençlerin en ufak iyiliği dahi boşuna gitmiyor.

“Hiç mümkün müdür ki, bir saltanat, bahusus böyle muhteşem bir saltanat, hüsn-ü hizmet eden mutilere mükâfatı ve isyan edenlere mücazâtı bulunmasın? Burada yok hükmündedir. Demek, başka yerde bir mahkeme-i kübrâ vardır.

“Bu gidişata, icraata bak: Nasıl en fakir, en zayıftan tut, tâ herkese mükemmel, mükellef erzak veriliyor. Kimsesiz hastalara çok güzel bakılıyor. Hem gayet kıymetli ve şahane taamlar, kaplar, murassâ nişanlar, müzeyyen elbiseler, muhteşem ziyafetler vardır. Bak, senin gibi sersemlerden başka herkes vazifesine gayet dikkat eder. Kimse zerrece haddinden tecavüz etmez. En büyük şahıs, en büyük bir itaatle, mütevaziâne bir havf ve heybet altında hizmet eder.

“Demek, şu saltanat sahibinin pek büyük bir keremi, pek geniş bir merhameti var. Hem pek büyük izzeti, pek celâlli bir haysiyeti, namusu vardır.

“Hâlbuki kerem ise, in’âm etmek ister. Merhamet ise ihsansız olamaz. İzzet ise gayret ister. Haysiyet ve namus ise, edepsizlerin tedibini ister. Hâlbuki şu memlekette o merhamet, o namusa lââyık binden biri yapılmıyor. Zalim izzetinde, mazlum zilletinde kalıp buradan göçüp gidiyorlar. Demek bir mahkeme-i kübrâya bırakılıyor.”

O mahkeme-i kübrâda yapılacak olan muhasebede ömür dakika ve saatlerini Nur’lu hakikatlerle geçirip saadet-i ebediyeyi netice verecek iman hakikatlerine tahsil edenler, müsait vakitlerini bu kudsî ve şirin meşguliyyete sarf edenler, ibadetlerinde devam edenler, elbette ve elbette çok kârlı olacaklar ve parlak ve ebedî bir hayat içinde saadete kavuşacaklardır. Binler selâm ve sevgiyle gözlerinden öperim aziz kardeşim.

Fuat’ın ve sizin imtihan neticelerini sabırsızlıkla bekliyorum. Abdünnur, Ziya ve Abdülmuhsin geldiler mi? Nasıllar? Binler selâm...

Çok kusurlu Ziver

* * *

Afyon 16.12.1949

Aziz kardeşlerim...

Benim namıma müjde: Yarın Emirdağ'a gidiyorum. Hazret-i Üstadımız tamamen serbesttir. Arzu ettiği yerde kalabilir. Bir kaydüşart yoktur. Binler saygı ve selâm...

* * *

Aziz, sıddık ve kıymetli kardeşlerim...

İstifsar-ı hatırla hürmetlerimi yollar, sevgiyle gözlerinizden öperim. Sizlerle mektuplaşamadığım için, hâl ve ahvalinizden haberdar olamadığım için çok müteessirim. Cenab-ı Hak, hepinizi dünya ve ahiret işlerinizde muvaffak etsin.

Aziz kardeşlerim...

Hazret-i Üstadımız, bu ayın ikinci cuma günü Emirdağ'a gitti. Oraya teşrif ettiler. Afyon'un kışı fazla rahatsız etti. Emirdağ kahramanları da çok ısrarda bulundular. Üç-dört defa geldiler, davet ettiler.

Ben, işlerimiz neticeleninceye kadar buradayım. Bu ayın 14'ünde (iki gün evvel) mahkeme vardı. Vaziyet, müjdeye değer: Afyon Mahkemesi, evvelki verdiği mahkûmiyet kararında ısrar etmedi. Temyiz mahkemesinin nakz kararına, yani bizim lehimizde olan karara uydu. İnşaallah beraat başlangıcıdır.

Necip Fazıl'ın Büyük Doğu'daki neşriyatı tamamen mahzurludur.

Ceylan mektup yazmış. Hazret-i Üstad, "Aferin, küçük Said olduğunu ispat etti. Aynen Said gibi yazmış." buyurmuşlardı. Biz ondan sonra neşretmez veya aynen neşreder ümidindeydik. Fakat buna dair yazdığım mektubun bir suretini size takdim ediyorum.

Siz nasıl düşündünüz ve ne tedbir aldınız? Çünkü Risale-i Nur'un müdafaa ve muhafazası, bizim en mukaddes vazifemizdir. Hazret-i Üstad beka âlemine teşrif etseler dahi Risale-i Nur'un neşriyatında ve muhafazasında zerre kusur olmayacaktır. İnşaallah Hazret-i Üstad o harika eserleri bize devr ve teslim ve emanet etmiştir. Bunun için Risale-i Nur'la her an ve her saniye alâkadarız. Sizlerin fikirleri nasıldır?

Arkadaşlarım arasındaki fikirleri bana yazarsınız. Çok memnun olmakla beraber faydalı olur.

Sakin hiçbir arkadaş, değiştirerek neşrine taraftar olmasın. Risale-i Nur'dan ne bir cümle almak, ne de bir kelime ilâve etmek hiçbir kimsenin haddi olamaz.

Selâhattin kardeşimiz, Sözler'i Emirdağ'a acele göndersin. Ve bana bu hususta malûmat vermenizi rica ederim.

Kâlem ucumuz kalmadı. Bir numara miktarı kâfi. Gönderirseniz memnun olurum.

O mektubu sonra isterseniz gönderin. Yalnız, çok iyi muhafaza ediniz, kaybolmasın; çünkü hep Risale-i Nur dili demektir. Her zaman okumak ihtiyacı olabilir. Kırıştırmadan, sizin zevk u sayinizle muhafaza ediniz.

با حجاب
Fedai ve muhtaki bir halatin
tatbikatı halinde olmakla
Ruhunu saduman eden
Kardeşim
M. Akay
Ben o ilacı terk ettim.
Rabb-i Rahimine hadsiz şükürler
olun biraz sulisnaya başladım.
Fakat siz hastahaneye girince
umumi bir konturo yapalım
inshallah
Her aldığın Lâhika sırf ten-
din için üzer dela oku. Her

Dr. Mehmed Akay'a

Fedaî ve müttaki bir haletin tatbikatı hâlinde olmakla ruhumu şâduman eden kardeşim Mehmed Akay...

Ben o ilâcı terk ettim. Rabb-i Rahîmime hadsiz şükürler olsun, biraz çalışmaya başladım. Fakat siz hastahaneye girince umumî bir kontrol yapalım inşaallah.

Her aldığım lâhikayı sırf kendin için üçer defa oku. Her okuyuşunda düşün, muhtevasını tahattur etmek için zihni cehdetmeye çalış yahut iki defa sessiz, bir defa sesli oku. Sonra da iktiza ettiği zaman hizmet için okursun. Bunun büyük faydalarını sayamayacağım. Siz fevkalâde semeresini günbegün müşahede edeceksiniz. İkinci bir lâhikayı alıncaya kadar günde bir defa okursunuz.

Binler selâm...

(Ahmed) Gümüş'ün nerede olduğunu bilerseniz bir mektup yazıverin. Bir yere gitmeden evvel bana mutlaka bir uğrasın.

Orada bulunduğunuz müddetçe masum Eyyub'un (Eyyub Tan) öğrendiklerini tekrar ettirip dinleyiverin. Ben onu çok merak ediyorum. Risale-i Nur defteri güzel değilse, plâstik kaplı, büyükçe, güzel bir cep defteri hediye edin. Öğrendiklerini ona yazıverin.

Kusurlu kardeşin Zübeyir

Isparta'dan Manisa'ya, Nurslu Kâzım Aslan'a

Nur Üstad Bediüzzaman, Zübeyir Abiye yazdırıyor...

Aziz, sıddık kardeşim Kâzım...

Mektubunu aldık.

Amcazadeniz Ubeyd ve dayın Selman, Eski Harb-i Umumîde Üstadımızın bedeline şehit olduklarından, Üstadımız dedi ki: “Cenab-ı Hak şimdi bana Kâzım namında bir Ubeyd, bir Selman verdi. Ona da bunlarla beraber dua ediyorum. O da buna mukabil, Risale-i Nur'la meşgul olsun.”

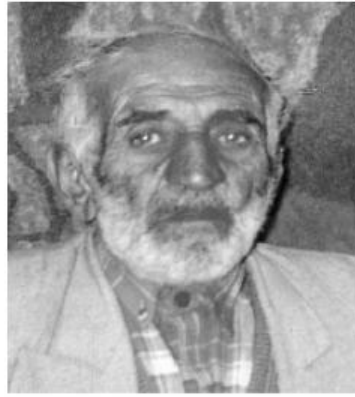
Şimdilik gelmeye lüzum yok. Üstadımızın yeri muayyen değil. Üstadımızla hakikî surette görüşmek Risale-i Nur'u okumakla olduğundan, Risale-i Nur'u mütalâa edersin.

Manisa'da Nur talebesi zabıt Abdullah Yeğin var. Ara sıra onunla görüş. Üstadımız sana çok selâm ve dua ediyor. Biz de çok selâm...

Elbâki Hüvelbâki Zübeyir

HAŞİYE: Üstadımız diyor ki: “Amucam Mahmi'nin Abdurrahman'ın oğlu Selman, harpte benimle beraberdi. Vefat etmişti. Şimdi Çerkez namında diğer bir oğlu... (Mektubun bu kısmı yırtık olduğundan okunamadı.)”

Hazret-i Üstadımız şimdi seni de tam tanıyamadı. Salih kimdir? Senin validen sağ mıdır? Haremi Şirin'in kızı mıdır? Üstadımız bunu merak ediyor.

Kâzım Aslan 70 yaşında 2003 Şubat'ında vefat etti.

* * *

*Mektup 1954'te Manisa'da asker olan Kâzım Aslan'a
Isparta'dan yazılmıştır.*

Muhterem ve mübarek kardeşim Kâzım...

Hasta olan Üstadımıza mektubunuzu okuduk. Üstadımız şimdi tanıdı. Çok da memnun oldu. Çok selâm ediyor ve diyor ki:

“Harpte benim bedelime şehit olan yeğenim, senin amcanın oğlu Ubeyd yerine Cenab-ı Hak, şimdi bana Kâzım’ı verdi. Onu Ubeyd gibi kabul ediyorum. Babasıyla beraber dua ediyorum. Oradaki Nur talebeleriyle görüşsün. Nur derslerine alışsın.”

Evet kardeşim... Risale-i Nur’la meşgul olan, her zaman Üstadımızla beraberdir. Kim Üstadımızla görüşmek isterse Risale-i Nur’u okur.

Mektubunda isimleri bulunan başçavuş, onbaşı ve diğer Nur kardeşlerimize Üstadımız selâm eder. Ben de hem size, hem Nur talebesi Muhammed Emin ve diğer Nur kardeşlerimize çok selâm eder, Risale-i Nur çalışmalarınızda muvaffakiyetler dilerim.

Elbâki Hüvelbâki Kardeşiniz Zübeyir